

Dạ Thâm Thiên Trưởng Đẳng

Contents

Dạ Thâm Thiên Trưởng Đẳng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	24
10. Chương 10	26
11. Chương 11	29
12. Chương 12	32
13. Chương 13	35
14. Chương 14	38
15. Chương 15	41
16. Chương 16	44
17. Chương 17	47
18. Chương 18	51
19. Chương 19	55
20. Chương 20	58
21. Chương 21	61
22. Chương 22	65
23. Chương 23	68
24. Chương 24	72
25. Chương 25	76
26. Chương 26	79
27. Chương 27	83
28. Chương 28	87
29. Chương 29	91
30. Chương 30	94
31. Chương 31	98
32. Chương 32	101
33. Chương 33	106
34. Chương 34	109
35. Chương 35	113
36. Chương 36	116
37. Chương 37	118
38. Chương 38	124
39. Chương 39	127
40. Chương 40	130
41. Chương 41	134

42. Chương 42	138
43. Chương 43	141
44. Chương 44	145
45. Chương 45	148
46. Chương 46	152
47. Chương 47	155

Dạ Thâm Thiên Trưởng Đăng

Giới thiệu

Dạ Thâm Thiên Trưởng Đăng Ngàn ngọn đèn trong đêm khuya Nghịch Thủy Hàn đồng nghiệp văn Thật không ngờ rằng t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-tham-thien-truong-dang>

1. Chương 1

Vào đông, lạnh tuyết.

Trên đường lạnh, trên núi lạnh hơn.

Nhưng mà trên núi đã có tiếng đàn, phượng cầu hoàng.

Đánh đàn chính là một thư sinh thanh y, quần áo đơn bạc, thân mình càng đơn bạc. Tuyết mịn bay tán loạn, dừng ở trên người hắn, trên tay, dần dần hóa thành nước, lại kết thành băng. Hắn lại hoàn toàn không nhận biết, chỉ đánh đàn, đánh đàn hết sức chuyên chú, giống như trên đời này ngoài đánh đàn, không gì khác có thể khiến hắn xúc động.

Rất cục... kết thúc.

Ý cười bên môi chợt lóe rồi biến mất, đàn trong tay bị chấn thành từng mảnh nhỏ. Thuận tay rút ra trường kiếm, bạt đi vỏ kiếm, để tại một bên. Trường kiếm trong tay hắn leng keng kêu, thân kiếm ngân bạc, ở trên mặt tuyết chiếu ra một đạo bạch quang, quả là hảo kiếm.

Hắn mỉm cười, nhưng tay lại trở đem trường kiếm hướng cổ họng chính mình hủy diệt!

“Đương!”

Cục đá nhỏ phá không mà đến đúng lúc, đánh văng ra trường kiếm trong tay hắn. Thế nhưng kinh lực chưa tiêu, thư sinh lão đảo lui lại mấy bước, cơ hồ chống đỡ chính mình không được, trên mặt mất hết huyết sắc.

Bóng người song phương chạy vội đến, ra tay như điện, trong nháy mắt đã chế trụ đại huyết trên ngực hần.

Thư sinh kia dường như không chịu nổi, kêu lên một tiếng đau đớn, quỳ ngã xuống dưới, trường kiếm trong tay rơi xuống đất.

“Thập Thất đệ, ” nam tử một thân bạch y nhẹ nhàng nâng lên lọn tóc quăn rơi trên má hần, tự tiểu phi tiểu nói, “Nhiều năm không thấy, như thế nào vừa thấy mặt liền dọa ca ca như vậy đâu?”

Thanh y thư sinh ánh mắt buồn bã, không chút nghĩ ngợi liền hung hăng định cắn lưỡi chính mình.

“Ba!” Bạch y nam tử lập tức thưởng hần một cái tát, “Thật to gan! Sống hay chết, tùy vào chính người làm chủ sao?”

Thanh y thư sinh nhận lực một cái tát kia, cực kỳ chặt vật ngã xuống, cơ hồ ngay cả thở cũng không được. Qua hồi lâu, nhưng lại nôn ra một búng máu.

Nam tử mặc áo tím thấy thế, đi nhanh lên trên từng bước, kéo ống tay áo của hần. Trên cánh tay trắng nõn đã nổi lên kinh lạc tím đen, hơn nữa càng dễ thấy.

“Kinh mạch nghịch chuyển, không đến một khắc sẽ toàn thân bạo liệt mà chết.” Hần bình tĩnh nói, đẩy tay người kia ra, cẩn thận lau tay, như là mới vừa chạm cái gì không sạch sẽ, “Hết thuốc chữa.”

“Kinh mạch nghịch chuyển?” Bạch y nam tử cau mày lặp lại, ánh mắt dừng ở trên người thư sinh có thái độ như thể mọi thứ đều không quan trọng kia. Hần vẫn ngã trên mặt đất, không thấy chính mình chặt vật ra sao; sắc mặt trắng bệch, khả hần cũng không để ý; phía trên... Đó? Vết hồng? Một vết hồng? Phải dấu hôn?!

Nhanh chóng đem hần kéo tới trên mặt đất, kéo vạt áo hần... Quả nhiên, còn càng nhiều dấu hôn cùng với chỉ ngân che kín toàn thân! “Người cùng người hoan lạc? Người nợ là ai? Là ai phá thân đồng tử của người? Là ai hận người như vậy? Hại người như vậy?”

“Không liên quan đến người!” Thư sinh kia trong đáy mắt hiện ra thần sắc thẹn cùng thống khổ, cố gắng giãy giụa đứng lên.

“Cứu hần!” Bạch y nam tử không đếm xỉa, chính là mệnh lệnh cho người áo tím, khẩu lệnh mang theo khí vương giả.

“Tam công tử, người này cứu cũng vô dụng.”

“Phụ thân cần người sống, người nếu đã chết người muốn công đạo thế nào?” Bạch y nhân kia bình tĩnh nói rõ, thuận tay giúp hần che lại vạt áo, lại ném hần trở lại trên mặt đất, “Có cứu hay không cứu đều ở

người, ta chỉ nhắc nhở người.”

Ánh mắt người áo tím lóe lên một chút, lấy từ trong lòng ngực ra một viên thuốc, mạnh mẽ nhét vào miệng thư sinh kia.

“Nghe nói người thành thân, phụ thân hẳn... rất muốn trông thấy đứa con dâu này!” Bạch y nam tử lại khẽ cười nói, ngữ khí tràn ngập trêu chọc cùng châm chích, còn có một tia phần nộ khó hiểu.

Lời của hắn mới vừa nói xong, đã có người bắt đầu đào bới mộ bên núi. Thanh y thư sinh yên lặng nhắm mắt lại, ngực gắt gao co rút đau đớn, giống như xẻng sắt quật mộ kia đang đào bới trong tim hắn.

“Không phải nơi đó!” Bạch y nam tử cười chỉ sơn động đối diện, “Phải nơi này!” Tiếp theo lại quay đầu nhìn thư sinh kia, “Khá lắm kẻ mê muội, thê tử đã chết cũng muốn bảo trì xác nàng không thối rửa phải không?”

“Đừng!” Thư sinh rốt cục không khống chế được, thân thủ túm góc áo hắn, “Cầu người, đừng quấy rầy nàng!”

“Mệnh lệnh của phụ thân, người biết ta cũng không làm chủ được!” Nam tử áo trắng tự tay đem hắn bế đứng lên, “Tình thâm bất thọ, từ đầu ta đã nhắc nhở người. Đã có lá gan phản bội, sẽ không đòi hỏi được tha, Chiêu!”

“Không liên quan tới nàng, là lỗi của ta.” Thư sinh kia thấp giọng nói.

“Phải không? Người là vì ai mà phản bội? Không phải nàng sao?” Gặp thư sinh kia tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, dấu đi thần thái, ngữ khí không khỏi phóng nhẹ, “Trở về, chúng ta về nhà, Chiêu!”

2. Chương 2

Chiêu mê man năm ngày, trên người sốt cao không hạ, Hoa Ly vẫn quan sát tình huống của hắn, không ngừng cho hắn uống thuốc, nhưng chuyện tựa hồ cũng không phải tốt đẹp gì. Bởi vì Chiêu sau mỗi lần uống thuốc thân thượng đều rất lạnh, nhìn bộ dáng hắn khẽ nhú mào giống như người bị nhét vào kẽ băng nứt. Bạch y nam tử biết Tử Y Nhân Hoa Ly không có cái gì hảo tâm, khả năng không thể ngăn cản, bởi vì bây giờ còn không phải thời điểm có thể cùng hắn xung đột. Tuy rằng Hoa Ly chỉ là một hạ nhân, cũng là một hạ nhân mà phụ thân phi thường coi trọng! Chiêu nhất nhất phản ứng gì cũng đều không có, thậm chí không rên rỉ lời vô nghĩa, ngẫu nhiên động động môi, cũng không phát ra thanh âm gì, nhìn kỹ hình thể hắn đại khái kêu “Vân Tình”.

Vân Tình, thê tử của hắn. Đáng giá sao? Vì nàng buông hết thấy, phản bội hết thấy, thật sự đáng giá sao? Vì nàng, buông Bích U Hàn Minh Công khổ luyện nhiều năm; vì nàng, phản bội cha của mình; vì nàng, từ bỏ dòng họ tôn quý nhất trên đời này!

“Đáng giá!” Thanh y thư sinh sau khi thanh tỉnh vẫn thực tỉnh, lẳng lặng cuộn mình ở một góc xe ngựa, lẳng lặng ngậm miệng ẩn nhẫn đau đớn, tỉnh đến cơ hồ không cảm nhận được sự hiện hữu của hắn. Nhưng nghe Tam ca của mình hỏi vấn đề này sau lại nở nụ cười, vô cùng... ôn nhu nở nụ cười.

“Đáng giá!” Hắn lặp lại, “Những ngày cùng nàng một chỗ là thời điểm vui sướng nhất đời này của ta. Đáng tiếc, mộng đẹp dễ tan lưu ly dễ vỡ.”

“Vì cái gì phải bỏ đi Bích U Hàn Minh Công của chính mình? Lúc trước bị bao nhiêu đau khổ mới luyện thành?” Bạch y nhân bất mãn hỏi, nếu là công lực của Bích U Hàn Minh Công hắn có lẽ còn một đường sinh cơ, mà hiện tại?

“Bởi vì ta là nam nhân, nếu cưới Văn Tình, sẽ cùng nàng làm một đôi phu thê chân chính. Tu tập Bích U Hàn Minh Công, phải bảo trì đồng tử thân, ta chỉ có thể vứt bỏ.”

“Đến cuối cùng vẫn không thể mãn nguyện, chuyện cho tới bây giờ, hối hận sao?”

“Hối hận? Như thế nào hội.” Thanh y thư sinh lạnh nhạt nói, “Thời điểm truy sát Thích Thiệu Thương, Thiết Thủ của Lục Phiến Môn ngăn cản ta. Hoàng Kim Lân hỏi ta, ‘ người cùng Thiết Thủ so sánh như thế nào? ’ ta ngây cả người, nếu trước khi Văn Tình, những kẻ được gọi là tứ đại danh bộ này ở trong tay ta sẽ không đến trăm chiêu. Ta đáp hắn, ‘ ta không bằng hắn. ’ bất oán, bất hối, không bằng cũng không sao, thế sự vô thường, ta sớm hiểu được.”

“Hừ! Người thật phóng khoáng, cái gì cũng đều bỏ được!” Bạch y nam tử trầm giọng nói, “Liền vì nữ nhân này, người phản bội ơn dạy dỗ chỉ bảo nhiều năm của phụ thân; vì nữ nhân này, người trong một đêm đem giết sạch sẽ bảy mươi tư mật thám đứng đầu được chúng ta phái đi, hủy tâm huyết nhiều năm của phụ thân! Chờ thấy hắn, ta xem người nói hay không nói được hai chữ ‘ đáng giá ’ này; chờ bị hắn đại hình, ta xem người còn có thể không hối hận!”

“Hắn không phải cha ta!”

“Hắn là cha người!”

“Hắn! Không! Phải!” Thanh y thư sinh kích động gượng dậy nói câu này sau lại uể oải nằm xuống dưới, mệt mỏi nhắm mắt lại, “Hắn không phải... Hắn cho tới bây giờ cũng không nhận thức...”

“Chiêu...” Bạch y nam tử đỡ lấy vai hắn, đem áo choàng lướt xuống kéo ra. Nhìn trên người hắn giăng khắp nơi vết thương âm ỉ, tiểu đệ đệ này của hắn suốt mười hai năm cơ hồ là hắn một tay nuôi lớn. Mới trước đây hắn trắng ngần, giống như kim đồng theo hầu Quan Âm cùng một phôi thai. Hơi chút chạm mặt, còn có thể làm nhiều người tao ương.

“Xuất quan?” Thanh y thư sinh từ từ nhắm hai mắt hỏi.

“Phải”

“Văn Tình...”

“Ta phóng trên người nàng ngàn năm băng phách, khả bảo trì xác nàng không thối rữa.”

“Cám ơn.” Hấn vừa cười cười, hai lần mỉm cười nhưng lại cũng chỉ vì nữ nhân này!

“Cám ơn? Người cũng biết như thế chẳng khác nào lại cho phụ thân một lợi khí để không chế người?”

“Ta biết... Ta nếu thân là phu, liền chắc chắn hộ nàng chu toàn. Khi nàng còn sống, ta không thể làm được, nàng đã chết, nếu ngay cả xác của nàng đều không bảo đảm, sống còn để làm gì? ... Ta chỉ không rõ, hấn vì cái gì còn muốn bắt ta trở về thấy hấn? Ta ngay cả Bích U Hàn Minh Công đều luyện không được, một phế nhân còn thể dùng làm gì?”

“Người nợ là ai? Còn chưa hoàn toàn tán công, người đối Phó Văn Tình còn phát hồ tình, chỉ hồ lễ. Ta không tin người là loại người nguyện ý vì giao hợp mà vứt đi tính mạng chính mình, như vậy là ai? Là ai đã biết bí mật của người, cường bức người?” Rốt cục hấn hỏi trọng điểm quan tâm, bạch y nhân ngữ khí cũng cấp bách cao lên.

Lông mi dài run rẩy, hấn quay đầu đi, thản nhiên nói: “Người nợ là ai căn bản không trọng yếu, hấn đã chết.”

Không khí trong xe ngựa lần thứ hai ngưng trệ, bạch y nhân nhìn thanh y thư sinh, hấn vẫn thờ ơ ngồi, thật giống như chính hấn cũng đã là người chết.

“Ca, ta cầu người một việc.” Thanh y thư sinh bỗng nhiên ngồi dậy, hết sức nghiêm túc nhìn bạch y nhân, “Ta cả đời chỉ cầu người một chuyện! Thay ta chiếu cố Văn Tình, phạm ta còn khẩu khí, chuyện của nàng cũng không nhọc đến người lo lắng! Nhưng nếu ta chết, người thay ta che chở nàng, nhất định đừng để xác nàng bị người tổn hại. Nếu có thể, đưa nàng đến an táng tại Tích Tình tiểu cư, vùng ngoại ô Biện Kinh. Vô luận thế nào, mong người nhất định phải đáp ứng ta! Bằng vào, bằng vào chúng ta là anh em ruột thịt!”

Bạch y nhân nhìn hấn khó tin, không thể tưởng được lần đầu tiên cũng là cuối cùng hấn cầu người chính vì một khối thi thể như vậy?!”Ta đáp ứng người...” Lời này nói ra e rằng tối nghĩa, nhẹ nhàng vỗ nhẹ lên má hấn, “Vì cái gì cho tới hôm nay người vẫn khẳng khẳng một mực?”

Thanh y thư sinh đã muốn vô lực trả lời, hấn kiệt lực ngã xuống trong xe ngựa, “Ta khiếm người một phần tình, Liệt, kiếp sau trả lại người.” Ánh mắt sâu kín nhìn ra ngoài cửa sổ, “Hoa nở hoa tàn, mỗi đóa hoa đều hiểu rõ mùa của mình; sinh sôi gặt gao, mỗi người lại khó nắm chặt năm tháng của chính mình. Ta đã cho rằng ta có thể, nguyên lai ta sai lầm rồi... Nhưng ta bất hối!”

3. Chương 3

Hai năm sau

Nghe nói, Ma Nhân Yêu Cơ là một nữ tử cực kỳ xinh đẹp; nghe nói, gặp qua Ma Nhân Yêu Cơ vô luận nam nữ, bất luận lão ấu không người nào có thể kim lòng không yêu thương nàng; nghe nói, có vô số võ lâm nhân sĩ vì Ma Nhân Yêu Cơ xả sinh vong tử, cam nguyện phục dưới roi nàng. Mà hết thấy đều bởi vì nàng có ma nhãn đệ nhất thiên hạ, ma nhãn có thể nhiếp tâm phách!

Mà Thích Thiếu Thương thân là bộ đầu của Lục Phiến Môn, thật bất hạnh, đều không phải là chi thần dưới vẫy của nàng; mà là càng không may, phải phụng mệnh bắt nàng! Tự sau khi bị phân công nhiệm vụ này, ngăn ngừa trong vòng một tháng, hắn bị người khiêu chiến mười bảy lần, ám sát ba mươi chín lần, mặt khác những lần thôn dân sơn dã tay trái gà không chặt công kích hắn lại vô số kể. Cuộc truy bắt này, với hắn mà nói càng như bị truy sát! Mà cho tới hiện nay, hắn vẫn chưa nhìn thấy cái gọi là bộ mặt thật của Ma Nhân Yêu Cơ, bộ dạng nàng phải tròn phải dẹt, phải đẹp phải xấu, phải già phải trẻ, không biết, hoàn toàn không biết!

Thích Thiếu Thương tự nhận chính mình cũng không phải quỷ đói sắc. Dù sao có Tứ Hồng Lệ tuyệt sắc như vậy bên người, dần dần phẩm vị cũng yêu cầu cũng liền cao hơn so với thường nhân không chỉ một chút, hoa hoa thảo thảo bình thường thật sự rất khó nhập mắt hắn. Mà hiện tại hắn lại khẩn cấp muốn gặp Ma Nhân Yêu Cơ nhất diện, không phải bởi vì nàng mỹ mạo, mà bởi vì nàng là người thứ hai có thể khiến Cửu Hiện Thần Long chật vật như vậy.

Về phần người thứ nhất là ai? Trên giang hồ không người không biết, không người không hiểu — Cố Tích Triều! Chính là Cố Tích Triều đã mất tích hai năm, là Cố Tích Triều đã bị toàn bộ Lục Phiến Môn thậm chí toàn bộ Đại Tổng hướng truy nã suốt hai năm! Lại vẫn không có một chút tin tức, liền như vậy biến mất như hư không, giống như chưa bao giờ xuất hiện trên đời này! Thích Thiếu Thương thường có lỗi giác như vậy: Cố Tích Triều, cùng với tất cả có liên quan đến hắn, chính một giấc mộng. Tỉnh mộng, cái gì cũng chưa lưu lại, mộng xuân không dấu vết. May mắn, còn có vết thương cũ trên người nhắc nhở hắn, may mắn!

Tư Dạ Trấn, An Thuận khách điểm. A, không phải, là Thái Bình khách điểm. An Thuận khách điểm bị đốt, xem ra chủ nhân không còn cầu làm ăn trôi chảy, chỉ cầu thái bình.

Căn cứ kết quả một đường truy tung tích, Ma Nhân Yêu Cơ kia phải ở trong Thái Bình khách điểm. Thích Thiếu Thương cũng đã đứng ở ngoài khách điểm thời gian nửa nén hương. Hắn đang lo lắng một vấn đề thực nghiêm túc: hắn rốt cuộc có nên không chờ đến tối khách trong khách điểm đều ngủ rồi mới đi vào? Như vậy có lẽ hắn sẽ bị công kích, đại khái, có thể sẽ một chút. Nhưng điều hắn phải mạo hiểm nhất chính là: Ma Nhân Yêu Cơ có thể đào thoát lần thứ hai.

Xem ra không thể đợi thêm nữa! Thích Thiếu Thương hít sâu một hơi, mới vừa bước ra vài bước, có mấy người khiêng kim hoàn đại đao nam nhân đi vào. Thích Thiếu Thương ngây cả người, cảm giác cánh tay phải ba ngày trước bị lão nhân gia qua tuổi thất tuần dùng cước đánh có chút đau...

Sau đó một người không có hai tay cũng đi vào. Nhưng bằng kinh nghiệm giang hồ của Thích Thiếu Thương, vừa thấy liền biết hắn là cao thủ ám khí. Thích Thiếu Thương cúi đầu nhìn nhìn vài cái lỗ trên

quần áo hơi hơi thở dài, đó là ngày hôm qua bị hai tiểu hài tử mười tuổi bắt măn dùng pháo năm ngoái oanh tạc...

Cuối cùng, xuất hiện một hòa thượng, hành tẩu như gió, không dính bụi đất.

Thích Thiếu Thương ngửa mặt lên trời thở dài, buổi tối lại đến đi!

“Vị này chứ không phải là Cửu Hiện Thần Long Thích Thiếu Thương Thích thí chủ?” Lão hòa thượng lại gọi hắn.

Thích Thiếu Thương tập trung nhìn, nguyên lai là Liễu Ngộ Đại Sư của Thiếu Lâm Tự. Người xuất gia hẳn lực căn thanh tịnh, tuyệt thế hồng nhan cũng chỉ như bộ xương khô bạch cốt đi. — hy vọng như thế! “Liễu Ngộ Đại Sư sao lại xuất hiện lúc này?” Ngàn vạn lần đừng là tới tìm ta “luận bàn” võ công!

“Tục sự khó khăn, thanh tịnh nan vì a!” Liễu Ngộ Đại Sư có chút cảm khái, “Lão nạp là tới giải quyết công án cho sư huynh Liễu Không của ta.”

“Người không phải do ta giết!” Thích Thiếu Thương lập tức hô đứng lên. Hắn đã muốn chịu vu oan đủ rồi!

Thích Thiếu Thương chẳng biết tại sao hô to như vậy, đến phải đem não loạn trạng nhị kim cương — nghĩ không ra manh mối! Muốn hỏi một câu “Ta khi nào thì nói người là do người giết?” Lại cảm thấy thất lễ, đành phải thương xót nhắm mắt, nghiêm mặt nói: “Đương nhiên hung thủ giết người ngay tại bên trong.”

Thích Thiếu Thương rốt cục ý thức được chính mình thất thố, thẹn thùng nói: “Hay là võ lâm nhân sĩ này đều đến báo thù?”

“Đúng vậy!” Liễu Ngộ chấp tay trước ngực, mặc niệm một câu “A di đà phật”, “Lấy mạng đền mạng chung quy không phải chính đạo, lão nạp hy vọng có thể thuyết phục võ lâm nhân sĩ đem người giao cho lão nạp mang về Thiếu Lâm tự, lấy Phật pháp vô biên cảm hóa hắn.”

Thật là một hòa thượng cổ hủ! Thích Thiếu Thương không khỏi lắc đầu.

“Như thế nào, Thích thí chủ cho rằng ý tưởng lão nạp ra sao?” Liễu Ngộ thấy hắn lắc đầu không đồng ý, có chút kỳ quái.

Thích Thiếu Thương nhìn lão hòa thượng này râu bạc trắng phiêu phiêu, mặt mũi hiền lành, vẻ mặt khờ dại, nghĩ thầm: muốn cho lão hiểu được báo thù chi tâm của người phạm tục tha thiết ra sao, còn không bằng chờ hắn xuất gia còn nhanh hơn! Vì thế hắn nói: “Không phải đại sư, ta suy nghĩ, nếu chúng ta không mau đi vào, chỉ sợ người sẽ bị giết!”

“A! Đúng vậy!” Liễu Ngộ lên tiếng, chạy nhanh vào.

Thích Thiều Thương nghĩ nghĩ, cũng theo đi vào. Hắn là bộ đầu Lục Phiến Môn, loại sự tình này nếu đụng phải sẽ không thể khoanh tay đứng nhìn.

“Giết hắn! Giết hắn!”

Khách điểm tiếng la rung trời, chủ khách điểm cùng tiểu nhị lui ở mặt sau quỳ sợ run. Thích Thiều Thương liếc mắt nhìn bọn họ một cái, lại lắc đầu, xem ra mặc dù là sửa lại tên cũng không thể cam đoan thái bình a!

Tái quay đầu lại hướng trong đám người nhìn, chỉ định liếc mắt một cái, hắn liền tròn tròn mắt ngay tại chỗ! Hấp dẫn hắn toàn bộ tầm mắt cùng thần chí chính là vô cùng quen thuộc một sắc — xanh!

4. Chương 4

Thích Thiều Thương có chút mê mang nhìn Cố Tích Triều ngã trong vũng máu, không xác định được lắm trước mắt tất cả tốt cùng là thật hay là ảo. Cố Tích Triều trong trí nhớ đích Cố Tích Triều vĩnh viễn tiêu sái ngang ngược, vĩnh viễn lãnh miệt phong lưu, như thế nào lại chật vật như vậy?

Nhưng mà lý trí chưa trở về vị trí cũ, thân thể cũng đã tự phát hành động, thay hắn đỡ đại quan đao nghênh diện đánh xuống!

Tình huống biến đổi, tất cả mọi người trở tay không kịp, lại thấy rõ người bảo hộ Cố Tích Triều là tử địch của hắn – Thích Thiều Thương, cử tọa ồ lên.

“Thích Thiều Thương, đây là ý tứ gì?”

“Thích Thiều Thương, chẳng lẽ ngươi nghĩ muốn cứu cừu nhân của ngươi?”

“Thích Thiều Thương...” Tiếng la hét ầm ĩ lại chấn động lên.

Thích Thiều Thương mắt diếc tai ngơ, chính là đem Cố Tích Triều nâng dậy, kéo ống tay áo giúp hắn lau khô huyết ô trên mặt, cười khẽ hỏi: “Như thế nào để mình tới nông nỗi này?”

Cố Tích Triều nguyên bản vẫn nhắm mắt lại, đem thể sự tại đây ngăn cách ở ngoài chính mình. Đãi nghe được thanh âm của Thích Thiều Thương mới cố sức mở to mắt, trách cứ nhìn hắn một cái, lại nhắm mắt lại, không hề để ý tới hắn.

Thích Thiều Thương cũng không tức giận, ra tay điểm huyết đạo giúp hắn cầm máu, nhưng không ngờ Cố Tích Triều tuyệt nhiên không chịu nổi, phun ra một mồn to huyết. Thích Thiều Thương nhanh bắt được

mạch môn của hắn dò tìm, sắc mặt lập tức chìm xuống, tầm mắt lạnh như băng đảo qua đám người giang hồ vây quanh ở bên cạnh, “Là ai phế đi võ công của hắn?”

Tất cả mọi người bị vẻ mặt thị huyết của hắn làm kinh sợ, toàn cảnh lập tức yên tĩnh trở lại. Ánh mắt chuyển hướng quanh môn nhân Vệ Thiên Dương của phái Thiên Sơn.

Vệ Thiên Dương ngậy cả người, ủy khuất biện giải: “Ta chỉ là đối hắn dùng phân cân thác cốt thủ, không có phế võ công của hắn a!”

Nghe đến đó, người trong lòng ngực Thích Thiếu Thương thân mình hơi hơi run rẩy, tựa hồ còn sợ hãi. Thích Thiếu Thương nhẹ nhàng đề vai hắn, một bên luống cuống tay chân giúp hắn băng bó cầm máu, một bên hỏi: “Còn có ai đối hắn dùng hình?”

“Thích Thiếu Thương, Cố Tích Triều giết Đại sư huynh của ta, lý nên đền mạng! Người không truy cứu hắn tội giết người ngược lại trách tội chúng ta đối hắn dùng hình?” Có người kịp phản ứng.

“Chính là! Thích Thiếu Thương, người rốt cuộc giúp ai?” Tự nhiên cũng có người hô ứng.

“Ta giúp chính nghĩa công lý!” Thích Thiếu Thương cảm khái nói, “Các người nói người bị giết, có nhân chứng hay không? Có vật chứng hay không? Tư thiết hình đường, vu oan giá hoạ, ta tuyệt không thể khoan tay đứng nhìn, chẳng ngại hắn là cừu gia của ta!”

“Cái gì vu oan giá hoạ? Hắn căn bản chưa nói quá một chữ.” Có người hạ giọng nén giận, “Thật không biết hắn là cam diệp hay không.”

Cố Tích Triều rơi vào trong tay bọn họ đã muốn mười ngày, mười ngày này vô luận đã bị đả ngộ dạng gì hắn đều không nói qua một chữ! Cũng bởi vì như thế mới để cho giang hồ nhân sĩ cảm giác bị khinh mạn, lại không giết hắn không thể!

“Đến tốt cùng có chứng cứ hay không?” Thích Thiếu Thương tự nhiên không để tùy ý một câu, tức giận đến thanh âm đều phát run.

Này... Tất cả mọi người đối mặt nhìn nhau. Đồng môn bị giết cơ hồ đều là cao thủ đứng đầu trong môn phái, hơn nữa là bị ám sát, không ai tận mắt thấy Cố Tích Triều giết người. Chính là trên giang hồ có đồn đại như vậy, cho nên mới đem Cố Tích Triều bắt lấy. Nếu nói chứng cứ, thật đúng là...

“Không có lửa thì sao có khói, chưa chắc không có nguyên nhân!”

“Nói như vậy là không có chứng cứ?” Thích Thiếu Thương ngang nhiên ôm lấy Cố Tích Triều, “Một khi đã như vậy, người ta mang về Lục Phiến Môn. Hắn là tội phạm khâm mệnh quan trọng của triều đình, phải giết phải phóng, đều có Hoàng Thượng xử trí!” Hắn lần đầu tiên cảm giác thân phận bộ đầu dòng cũng có chỗ tốt!

Thằng tấp xuyên qua đám người, Thích Thiều Thương lo lắng nhìn Cố Tích Triều gầy yếu phát liễu, không có bố thí cho bất luận kẻ nào dù chỉ một cái liếc mắt.

Thằng đến, một hòm thuốc hấp dẫn lực chú ý của hắn.

Khoác hòm thuốc là một nữ hài tử, bộ dạng thực thanh tú, mặt mày dịu dàng, không có nhiều đặc sắc. Thích Thiều Thương nhú mi, không muốn đem người ngoài liên lụy, nhưng vẫn mở miệng nói: “Phiền toái vị cô nương này thay hắn trị thương được chứ?”

Cô nương kia tựa hồ đối với yêu cầu của Thích Thiều Thương cảm thấy rất kỳ quái, nhưng rất nhanh liền hết ngạc nhiên, gật gật đầu, đi theo hắn ra Thái Bình khách điểm.

Mãi cho đến ba người lên xe ngựa rời khỏi Tư Dạ Trấn, cô nương kia mới cảm thán một câu: “Trụ chi bất thiện, bất như thị chi thậm dã. Thị dĩ quân tử ác cư hạ lưu, thiên hạ chi ác tẫn quy yên.” (*)

Thích Thiều Thương không phải văn nhân, ngơ ngác nhìn nàng.

Cô nương kia cười cười nói: “Những lời này ý là, phạm sai lầm một lần, người khác sẽ đem tất cả sai lầm đều đặt lên người hắn.”

Thích Thiều Thương lặng im một lát thở dài một tiếng, không đối lại.

Cố Tích Triều lại mở mắt, cũng liếc nhìn cô nương kia một cái, mỉm cười. Trào phúng... mỉm cười. Đến hôm nay, kiếp phù du chỉ nợ duy nhất cái chết mà thôi!

* Đệ tử của Khổng thánh nhân Tử cống từng nói: Trụ chi bất thiện, bất như thị chi thậm dã. Thị dĩ quân tử ác cư hạ lưu, thiên hạ chi ác tẫn quy yên. (Trụ tuy không tốt, cũng chẳng phải tồi tệ tới vậy. Đều là do các bậc quân tử thêm thắt vào, dần dần thiên hạ cho là như thế.)

5. Chương 5

Cô nương kia mở hòm thuốc ra, lấy một vốc kim châm cùng với một thanh tiểu đao, một bên dưới ánh nến tiêu độc một bên nói: “Thích đại gia, ta nhìn thấy bọn họ đâm độc châm ở sau lưng của hắn, phải nhanh lấy ra.”

Thích Thiều Thương nhìn vai trái hắn, quả nhiên có vài chỗ xuất huyết, hơn nữa máu chảy không ngừng. Vừa định giúp hắn cởi bỏ quần áo, Cố Tích Triều lại thân thủ gắt gao túm vạt áo của mình.

Thích Thiều Thương bất đắc dĩ thở dài, “Nàng là đại phu!”

Cố Tích Triều vẫn không nói lời nào, lạnh lùng trừng mắt nhìn Thích Thiếu Thương.

Mắt thấy Cố Tích Triều sắc mặt càng trắng bệch, Thích Thiếu Thương dứt khoát thẳng vặn bụng ngón tay của hắn ra. Không để cho hắn cơ hội giãy giụa gì, hai ba cái liền lệt xuống quần áo hắn. Cố Tích Triều trên người đầy vết thương làm cho Thích Thiếu Thương dù là người từng trải vẫn giật mình, khiến mình bất giác thương tiếc kéo hắn vào trong ngực, ngữ khí nói chuyện vẫn không có chút nào mềm đi, “Nếu đau kêu lên được thì tốt, đừng cắn ta!”

Nữ đại phu đang nhìn trần trối, bị một thân vết thương của Cố Tích Triều dọa đến nghẹn họng, nghe xong Thích Thiếu Thương nói những lời này liền hoàn hồn, lại “Xì” một tiếng nở nụ cười, toàn thân run rẩy giờ lưỡi dao trong tay lên.

Nữ đại phu kia cư nhiên là một người học nghề!

Một thanh tiểu đao vạch tới trên vai hắn, máu tươi chảy xuống rất nhanh liền nhuộm đỏ ba khối băng gạc lớn, mà cái gọi là độc châm ngay cả bóng dáng đều không thấy được!

Thích Thiếu Thương cảm giác được cơ thể Cố Tích Triều cứng lại, đem hắn ôm chặt trong ngực mình, “Không nên nhìn! Một hồi thì tốt rồi.” Chính hắn tay lại ướt mồ hôi.

Cố Tích Triều không hé răng, cũng không giãy giụa, đương nhiên càng không cắn Thích Thiếu Thương. Ngẫu nhiên vài lần thở dốc dày đặc, Thích Thiếu Thương biết là rất đau. Bởi vì hắn có thể nhìn rất rõ ràng biến động trên lưng hắn, còn máu tươi nhìn thấy ghê người!

Chờ đem độc châm lấy ra, một lần nữa băng bó miệng vết thương, Thích Thiếu Thương mình cũng thành một thân mồ hôi lạnh. Nhẹ nhàng mà đem Cố Tích Triều từ trong lòng ngực nâng dậy, hắn nhưng lại không hôn mê, vẫn tỉnh. Đây mồ hôi, sắc mặt trắng như tuyết, ánh mắt lại mở thật to, không chớp mắt nhìn Thích Thiếu Thương. Chính hắn rất rõ ràng, vừa rồi nếu một hơi đi xuống, sẽ vẫn chưa tỉnh lại.

“Kia còn có...” Nữ đại phu rụt rè chỉ vào những vết thương khác trên người Cố Tích Triều, do dự không quyết.

Thích Thiếu Thương thực xác định mình không thể chịu nổi một lần nữa. Vì thế, hắn nói: “Nam nữ hữu biệt, những chỗ khác vẫn là ta làm đi.”

Nữ đại phu vịn phần xấu hổ gật đầu, lại lấy từ trong hòm thuốc ra huân hương, “Này, đốt nó có thể cho hắn thả lỏng, sẽ không đau đớn như vậy.”

Thích Thiếu Thương nhìn bóng dáng nàng bận bịu, yên lặng lắc đầu, đối với Cố Tích Triều khẽ khàng nói: “Nàng sớm không lấy ra làm chi?”

Cố Tích Triều hiểu lời hắn nói, không đáp lại, ánh mắt dần dần sâu.

Nữ đại phu thực thông minh liền đi ra ngoài, chỉ để lại Thích Thiếu Thương chiếu cố Cố Tích Triều. Thích Thiếu Thương một bên giúp hắn xử lý miệng vết thương, một bên cùng hắn nói chuyện phiếm, nghĩ muốn giảm bớt cảm xúc khẩn trương của hắn. “Bọn họ vì cái gì nói người giết người?”

.....

“Người không phải người giết, đúng không?”

.....

“Hai năm nay, người làm sao?”

.....

“Vì sao không nói lời nào?” Thích Thiếu Thương cau mày nâng cằm hắn lên, so sánh cùng hai năm trước dường như lại nhọn hơn, vừa rồi tại thời điểm ôm hắn đi khỏi Thái Bình khách điểm cũng cảm giác hắn nhẹ cơ hồ không có sức nặng. Nhất định đã ném rất nhiều khổ sở, Thích Thiếu Thương xác định như vậy, lửa giận nhát đi cũng liền bình phục, vui đùa vươn tay nghĩ muốn ép mở miệng kiểm tra, “Người là không muốn nói, hay bị người cắt đầu lưỡi không thể nói?”

“A!” Thích Thiếu Thương hét thảm một tiếng, Cố Tích Triều rốt cục vẫn cắn hắn.

Mãi cho đến khi đã nhắm nháp hương vị máu, Cố Tích Triều mới cảm thấy mỹ mãn buông ngón tay Thích Thiếu Thương. Bình tĩnh nhìn hắn, vẫn là bảo trì một mảnh lạnh lùng, giống như vừa rồi cái gì cũng đều không phát sinh! Hắn chậm chậm dùng ngón tay trắng nõn tinh tế lau khô vết máu ở khóe miệng, một động tác đơn giản như vậy, hắn làm lại có một loại mỉa mai hoặc không nói nên lời, như là im lặng mời mọc.

Thích Thiếu Thương hơi giật mình nhìn Cố Tích Triều lãnh khốc vô cùng, lại mê người vô cùng này, bỗng nhiên cảm thấy hắn càng giống một con dã thú tao nhã thông dong, mà đều không phải giống người!

Ý nghĩ như vậy trong giây lát lướt qua, nhưng vẫn làm cho Thích Thiếu Thương kim lòng không được phát lạnh, từ đáy lòng nảy lên hàn ý, tích tụ mãi không tan! Ai cũng đều hiểu được: thú, không có tình cảm của con người...

Bằng bó ngón tay mình, ánh mắt Thích Thiếu Thương càng chuyển hướng Cố Tích Triều, tổng cảm thấy được trên người hắn như là thiếu những thứ gì, rồi lại hơn những thứ gì. Là cái gì đâu? Nghĩ vậy, hắn lại lắc đầu, hắn không phải Vô Tình, sẽ biết tự lượng sức mình. Thích Thiếu Thương nhìn gương mặt như ngọc mài của hắn, nhìn không được vươn tay ra...

Ánh mắt Cố Tích Triều lại giống tên bắn ném trả!

Ngượng ngùng rút tay lại, quên đi, trong vòng một ngày bị cùng một người cắn hai lần cũng quá mất mặt! “Chúng ta trước tiên ở nơi này dừng một chút, hảo hảo nghỉ ngơi, cẩn thận miệng vết thương.” Vội vàng công đạo một câu, Thích Thiều Thương như chạy trốn ly khai xe ngựa.

Ngoài xe ngựa, cô nương kia đã sớm chờ, nhìn đến ngón tay bọc băng gạc của Thích Thiều Thương, không khỏi nở nụ cười, “Ta mới vừa rồi còn suy nghĩ, ngay cả y thuật kém cỏi của ta hẳn đều chịu được, đến tột cùng phải thống khổ kiểu gì mới có thể làm cho hắn thất thanh kêu thảm thiết, nguyên lai...”

“Tùy tiện kéo cô nương đi, còn chưa thỉnh giáo phương danh của cô nương.” Thích Thiều Thương xấu hổ vô cùng, vội vàng nói sang chuyện khác.

“Ta họ Lôi, vẫn chưa lấy chồng, tên thì...” Lôi cô nương lại do dự, khuê danh của chính mình sao có thể tùy ý báo cho người khác.

“Lôi cô nương!” Thích Thiều Thương cũng hiểu được, hành lễ nói, “Đa tạ Lôi cô nương viện thủ, Thích mạo cảm kích.”

Ta trị là trị Cổ Tích Triều, người lĩnh hội chuyện gì? Lôi cô nương cau mày rất nghi hoặc, không khỏi hỏi: “Hắn thật sự là Cổ Tích Triều?”

“Phải!” Đắm chìm ở trong suy nghĩ chính mình, Thích Thiều Thương hiển nhiên không phát giác ý của nàng, lẩm bẩm, “Rõ ràng hai năm trước không có nhiều vết thương như vậy, như thế nào hội... Đến tột cùng chuyện gì xảy ra?”

“Nhất định không phải chuyện tốt!” Lôi cô nương bỗng nhiên tiếp lời.

“Cái gì? Thật có lỗi, cô nương mới vừa nói cái gì?” Thích Thiều Thương đột nhiên hoàn hồn, mới ý thức mình vừa không để ý Lôi cô nương.

“Trên người của hắn nhất định xảy ra chuyện không tốt.” Lôi cô nương hiển nhiên cũng giống như vậy, đã hoàn toàn bị hấp dẫn bởi bộ dạng này của Cổ Tích Triều, nhú mày nghĩ muốn nắm bắt cảm giác của chính mình, “Nhìn ánh mắt hắn, ta thấy giống như có chút sợ hãi... Hắn cả người đều trống rỗng... Mặc quần áo Cổ Tích Triều, thân thể Cổ Tích Triều, bên trong cũng là trống rỗng... Không có linh hồn...”

Thích Thiều Thương lặng lẽ nghe lời nói cổ quái của nàng, như có điều suy nghĩ.

Họ Lôi sao? Thật sự là nhân sinh hà xử bất tương phùng *! Đã sớm phát giác có người muốn quấy nhiễu không chế suy nghĩ của ta, nguyên lai là người! Không thể buông tha người, sở trường nắm bắt nhân tâm — Ma Nhân Yêu Cơ!

* Nhân sinh hà xử bất tương phùng: Ở đời thiếu gì nơi chốn có thể gặp nhau.

6. Chương 6

“Tích Triều! Tỉnh tỉnh! Tỉnh tỉnh!! Tích Triều! Nhìn ta! Nhìn ta!! Cố Tích Triều!!!” Thích Thiều Thương hết sức chế trụ Cố Tích Triều đang giãy giụa không ngớt, gấp đến độ thanh âm tiếng nói đều thay đổi.

Vốn lẽ ra đang ngủ thật ngon, nhưng trời lại tối sầm xuống, hắc bắt đầu có ác mộng, kêu thế nào cũng không tỉnh, vết thương trên người nứt vỡ cũng không nhận biết. Nếu hắc hét lên thì còn tốt, cố tình vẫn không có tiếng động, sắc mặt trắng xanh, hỗn loạn mà thở dốc, tuyệt vọng giống như người bị bóp chẹn đường sống.

“Chết tiệt!” Thích Thiều Thương nổi giận mắng, hắc cũng sắp giữ không nổi! Rõ ràng bị thương nặng như sắp chết, sao có khí lực lớn như vậy?!

“Đánh tỉnh hắc đi!” Lôi cô nương ở một bên đề nghị Thích Thiều Thương, thật cẩn thận tránh né quyền cước không có chương pháp gì của Cố Tích Triều.

Thích Thiều Thương cố sức ra một bàn tay, một cái tát quạt đi xuống! “Cố Tích Triều!”

Cố Tích Triều bị đánh trúng rớt cục thanh tỉnh, sau đại ra một lát, yên lặng ôm lấy chính mình, hơi hơi thở dốc, thân thể run rẩy vẫn không kiểm chế được.

Thích Thiều Thương cảm thấy một trận đau lòng, một tay cầm thật chặt tay trái của y, một tay ôm lấy cổ y, trấn áp trên trán y, nơi những giọt mồ hôi vẫn còn chảy ròng ròng. Hắc chậm rãi nói: “Không có việc gì, không có việc gì! Người chỉ gặp ác mộng, ác mộng mà thôi, không có việc gì... Ta ở chỗ này, có ta ở đây...”

Cố Tích Triều cúi đầu, lại phát giác tay phải của mình đang gắt gao nắm lấy vạt áo của Thích Thiều Thương! Nắm chặt như vậy, như dùng hết toàn bộ khí lực! Hắc ngẩn ra, lập tức thả, giống như bị bỏng bắt tay mình lùi về, gắt gao nhìn chằm chằm nếp uốn vạt áo Thích Thiều Thương, ánh mắt cơ hồ sợ hãi.

“Tích Triều?” Thích Thiều Thương cảm nhận được hô hấp của hắc, nghi hoặc nâng cằm hắc lên.

Ngay tại lúc đó, Cố Tích Triều ra sức đẩy Thích Thiều Thương ra, thân mình rút về phía sau. Thậm chí bởi vì dùng sức quá độ, lưng đập mạnh vào xe ngựa, vết thương trên lưng toàn bộ bị nứt ra, máu tươi rất nhanh liền nhiễm đỏ y bào. Nhưng hắc lại không biết đau, ngược lại dần dần bình tĩnh xuống, tựa hồ đau như vậy, đổ máu như vậy mới làm cho hắc khôi phục được thần trí bình thường.

Đây là hắc... muốn đem chính mình đoạn tuyệt với mọi thứ bên ngoài! Thích Thiều Thương đột nhiên lĩnh ngộ, chỉ có như vậy mới cảm thấy được an tâm sao? Chỉ có thể như vậy sao? Trong lòng lửa giận vô cớ bốc lên, vô cùng phẫn nộ! Là ai?! Là ai làm người tổn thương thành như vậy?! Không thể tha thứ! Không thể tha thứ!! Tuyệt không thể!!! Thích Thiều Thương cơ hồ phải dùng hết toàn lực mới kiểm chế chính mình không rống giận.

Thử thăm dò vươn tay đi, nhẹ nhàng đáp ngụ ở vai hần. Thân hình gần như sụp đổ kia lại run rẩy, sau đó dần dần bình tĩnh.”Tích Triều, ” Thích Thiếu Thương nhẹ giọng khuyên, “Miệng vết thương của người nứt ra rồi, ta giúp người bôi thuốc được không?”

Chờ Cố Tích Triều ngẩng đầu đang dấu giữa hai gối lên, hần đã hoàn toàn bình thường. Nói cách khác, hần lại khôi phục biểu tình giống như ban ngày— lạnh lùng như băng, như băng lãnh đạm.

Lời cô nương có chút e ngại mà đem kim sang được giao cho Thích Thiếu Thương, xoay người đi ra ngoài. Nàng hiện tại có thể xác định một sự kiện: Cố Tích Triều là một kẻ điên không hơn không kém! Mắt của hần dù tại thời điểm sợ hãi đến cùng cực vẫn trống rỗng! Có chút nhịn không được lắc đầu, đột nhiên lại không phát ra thanh âm nở nụ cười, cái gì gọi là sống không bằng chết, cái gì gọi là xác không hồn, hôm nay xem như nàng được mở mang kiến thức rồi!

Về phần Thích Thiếu Thương, hần bắt đầu thử thành thói quen điểm một ngọn đèn rồi mới ngủ; bắt đầu thử làm cho mình đừng ngủ quá sâu, thế nên cảm nhận ít tình huống của Cố Tích Triều hơn; bắt đầu thử ôm Cố Tích Triều chìm vào giấc ngủ, chỉ cần y hợp tác.

Đối với Cố Tích Triều mà nói, cũng là không biết là tốt hay là xấu. Dích xác, hần vẫn không ngừng gặp ác mộng, nhưng ít ra mỗi lần vào lúc bình tĩnh Thích Thiếu Thương đều ở bên cạnh hần, tỉnh hoặc ngủ. Nếu ác mộng không phải rất khủng bố, hần còn có thể nằm bên người Thích Thiếu Thương nhắm mắt dưỡng thần trong chốc lát mà không cần giống như trước, sau khi bình tĩnh liền trắng đêm khó ngủ, tùy ý mặc bóng tối ở trước mặt hần giương nanh múa vuốt. Hiện tại, trừ nhịp hô hấp cùng tim đập của mình, còn có nhịp hô hấp cùng tim đập của Thích Thiếu Thương, trầm ổn, hữu lực.

Hần dần dần có thói quen ỷ lại Thích Thiếu Thương, Cố Tích Triều biết. Khi hần phát giác thời điểm mỗi lần mình tỉnh lại, ngón tay luôn gắt gao nắm vạt áo Thích Thiếu Thương, tựa như người sắp chết chìm bắt lấy cọng rơm, hần cũng biết. Trầm luân như vậy, thật đáng tiếc, hần bất lực! Cố gắng qua, vẫn là bất lực!

Ỗ lại một ảo mộng sẽ có kết cục thế nào? — thất bại đánh rơi tất cả của mình! Không ai rõ hơn Cố Tích Triều! Như vậy còn có cái gì thuộc về hần, có thể cho hần thua? — trừ bỏ sinh mệnh không hề có ý nghĩa này, hần đã không còn gì khác. Cố Tích Triều tự giễu cười, cái gọi là nhân tính, sợ một chút đều không còn lại! Yên lặng lau đi mồ hôi lạnh trên trán, hần chậm rãi nhích đến bên người Thích Thiếu Thương, đương nhiên chia xẻ sự ấm áp của hần. Thích Thiếu Thương, thật có lỗi! Bởi vì ta không muốn cùng Văn Tình chia lìa, không muốn chúng ta một người ở đỉnh Hoa Sơn, một người ở đáy Hoàng Hà, đời đời kiếp kiếp không được gặp lại nhau! Ta cùng với Văn Tình, sinh không thể cùng tử, cho nên vô luận phải trả giá đại giới thế nào ta cũng muốn chết chung một huyệt!

Nấm xương Vô Định bên sông lạnh, Người ở trong mơ – vẫn nhắc thăm (*). Phó Văn Tình, vĩnh viễn phải là tử huyệt của Cố Tích Triều, vĩnh viễn! Mà không phải cứu chuộc!

Cố Tích Triều bị Thích Thiếu Thương “tìm được” đến ngày thứ bảy, hần vẫn không mở miệng. Đến tận cùng là không muốn nói hay không thể nói? Thích Thiếu Thương vẫn không thể xác định. Cố Tích Triều cũng hiểu được, một khi hần nói chuyện, đến lúc đó mỗi lời hần nói đều phải là một lời gạt người! Tất cả hết thảy đều là gạt người! Giả, hết thảy đều là giả!

Lộ trình còn mười lăm ngày sẽ tới Biện Kinh, tất cả kế hoạch từ nơi đó bắt đầu. Cố Tích Triều cảm giác máu lạnh nguyên bản của mình, dần dần kết thành băng...

* Chữ “Vô Định” là một địa danh – con sông ở tỉnh Thiểm Tây và tỉnh Tuy Viễn – xảy ra nhiều trận chiến đẫm máu, nên đã trở thành điển tích được dùng để tả những cảnh người chết vì chiến tranh, xương chất đầy đồng bên sông.

Khả liên Vô Định hà biên cốt

Do thị xuân khuê mộng lí nhân

Nắm xương Vô Định bên sông lạnh

Người ở trong mơ – vẫn nhắc thăm

(Trích bài Lũng tây hành của Trần Đào, Ngô Văn Phú dịch)

7. Chương 7

Lôi cô nương càng ngày càng cảm thấy Thích Thiếu Thương cổ quái!

Ở Tư Dạ Trấn mang Cố Tích Triều đi có thể giải thích: Cố Tích Triều là khâm phạm của triều đình, mà Thích Thiếu Thương chính là phải làm chuyện mà một bộ đầu phải làm.

Dở Cố Tích Triều đi vào giấc ngủ, tại thời điểm hấn gặp ác mộng liên tục hấn cũng có thể giải thích: không muốn bởi Cố Tích Triều thất thường mà lại khiến tất cả mọi người ngủ không ngon.

Như vậy, xin hỏi, Cố Tích Triều có ăn thịt hay không thì phiền Thích đại gia chuyện gì? Sự cổ quái của Cố Tích Triều đã đủ nhiều, không nói lời nào, không sợ đau, quen đổ máu, ban ngày cùng đêm tối là hai biểu tình hoàn toàn tương phản, thêm một việc chỉ ăn rau thật sự không ảnh hưởng toàn cục!

Mà riêng Thích Thiếu Thương lại không nghĩ như vậy! Điểm cổ quái nhỏ bé ấy của Cố Tích Triều đối với hấn lại trở thành thiên hạ đại chuyện! Bất quá, nghĩ kỹ thì sự kiện nào của Cố Tích Triều mà trong mắt Thích Thiếu Thương lại không phải thiên hạ đại chuyện?! Còn nhớ khi bọn hấn phát giác nguyên nhân vết thương trên người Cố Tích Triều vẫn không thể khép là bởi vì mỗi lần Cố Tích Triều không thể tự kiềm chế, thời điểm suy sụp đều đã dùng biện pháp tự làm mình thương tổn để lấy lại bình tĩnh, Thích Thiếu Thương phần nộ thiếu chút nữa hủy đi giá xe ngựa đáng thương kia! Mà này, nguyên nhân bọn họ vì sao lại dừng lại ở Thu Dương Trấn cũng là: xe ngựa cần sửa chữa, mà Cố Tích Triều cần càng nhiều kim chế được.

Xe ngựa bị đưa đến hàng xe, về phần Cố Tích Triều được dàn xếp ở tại trong khách sạn. Lôi cô nương yên lặng đi theo Thích Thiệu Thương đang tự mình vì Cố Tích Triều tỉ mỉ chọn lựa đồ ăn đồng thời lại lải nhải oán trách khẩu vị của hân kén chọn, âm thầm lắc đầu. Nếu nói bọn họ chỉ là cừu địch, năng thế nào cũng sẽ không tin.

Thật vất vả trở lại khách điểm, Lôi cô nương còn chưa kịp thấy may mắn rốt cục có thể thoát khỏi vị đại hiệp nhìn có chút ngốc Cữu Hiện Thần Long Thích Thiệu Thương kia, một sự tình khác càng làm nàng khó chịu đã xảy ra: Cố Tích Triều mất tích!

Xác thực mà nói, chạy trốn mới đúng! Bởi vì chủ khách điểm nhìn thấy rất rõ ràng “Vị khách nhân áo xanh tái nhợt giống như quỷ kia một mình đi ra ngoài.”

Hảo cho Cố Tích Triều, yếu là như thế lại có thể làm bọn họ hai người đều mất đề phòng!

“Thỉnh an Thập Thất Gia!” Được sư Hoa Ly đến muộn khoảng một nén nhang, rốt cục xuất hiện, dùng biểu tình cực kỳ cung kính, lễ nghi cực kỳ kính cẩn, biểu đạt sự châm biếm sâu sắc nhất. Đến gần bên cạnh người kia, ngửi được mùi máu tươi quen thuộc, y vừa lòng nở nụ cười, Cố Tích Triều đã bị cải tạo xong thành một con thú thèm máu! Chỉ cần một ngày không thấy máu, hân sẽ điên cuồng!

Cố Tích Triều vẫn không có biểu cảm gì, tay trái chống đỡ tại thân cây cũng không tự giác nắm chặt lại. “Bích huyết đan!” So sánh cùng hai năm trước, thanh âm của Cố Tích Triều trầm thấp đi rất nhiều, không có sự đường hoàng phần uất như trong dĩ vãng, cũng không có sự bi thương cô tịch như trong dĩ vãng. Chỉ là trầm thấp, đơn giản, trực tiếp, trống rỗng!

“Mang đến! Đương nhiên mang đến!” Hoa Ly lấy ra một bình dược vừa quơ quơ ở trước mặt hân, vừa cười hì hì thu về, “Nô tài có quên thì phụ thân ngài cũng không dám quên thuốc cứu mạng cho Thập Thất Gia a! Không có nó... Ngài sẽ không còn là người.”

Cố Tích Triều lạnh lùng mím môi, hoàn toàn không thêm để ý sự khiêu khích rõ ràng của y. Hoa Ly là một người thông minh, y không dám không cho người kia được, không thể không cho!

Nhưng Cố Tích Triều càng lạnh lùng kiềm chế, Hoa Ly càng mong muốn xé nát mặt nạ giả dối chán ghét này của hân. “Thập Thất gia, nô tài theo bảo hộ hầu hạ ngài cũng đã vài ngày, không thể không nhắc nhở ngài một câu, vẫn nên dùng cùng Thích Thiệu Thương quá thân cận. Hân bắt quá là một viên cờ không quan trọng, Thập Thất gia đừng quên đại sự!”

Cố Tích Triều nhìn lướt qua, thần nhiên phân phó, “Bảo hộ hầu hạ? Đều miễn đi, phiền phức! Tái làm cho ta phát hiện một lần nữa, cẩn thận đầu trên cổ người!”

“Ngươi!” Bị Cố Tích Triều trách móc, Hoa Ly không khỏi bức bối. Bọn họ đều hiểu được “bảo hộ hầu hạ” là giả, thăm dò giám thị là thật.

“Chiêu!” Hoa Ly vận vẹo thanh âm muốn nhục nhã hân, không gọi tên đầy đủ của hân không phải vì vô

cùng thân thiết mà bởi vì dòng họ của hắn tuyệt đối không thể mạo phạm! “Chẳng lẽ người cho mình vẫn là Thập Thất Gia cao quý? Kêu một tiếng Thập Thất gia chỉ là khách khí, nếu không phải bởi vì phá quân tình...”

Hoa Ly trong nháy mắt thất thanh! — Y bị Cố Tích Triều nhanh chóng chế trụ ở cổ. Rõ ràng y cũng là cao thủ được biết đến trong chốn võ lâm; rõ ràng Cố Tích Triều hiện tại hắn đã phải bị hàn khí thấu xương đông lạnh đến mức không thể nói chuyện, không thể động mới đúng; rõ ràng y đứng ngay ở trước mặt Cố Tích Triều, nhìn hắn ra tay!... Thế nhưng vì sao y trốn không thoát? Y chỉ cần lui ra phía sau từng bước! Vì sao y trốn không thoát?!

Động tác của Cố Tích Triều rất đơn giản, thực trực tiếp, giơ tay lên, chế trụ cổ họng của y! Không có tư thế gì ngoài sức tưởng tượng, thậm chí căn bản cũng không thể gọi là chiêu thức võ công, bởi đó chỉ là động tác mà đứa trẻ ba tuổi cũng làm được. Một chữ, nhanh! Hành động của Cố Tích Triều quá nhanh làm cho người ta đơn giản không kịp phản ứng!

Bích U Hàn Minh Công...

“Đừng tùy tiện thách thức tính nhẫn nại của ta, ta sẽ không giết người!” Cố Tích Triều chậm rãi nắm chặt ngón tay, gương mặt Hoa Ly trương lên vì thiếu dưỡng khí mà dần tím tái, nó cũng không làm hắn có chút hứng thú, thanh âm nói chuyện vẫn bình tĩnh không gợn sóng như cũ, không hề trầm bổng.

“Khụ khụ!” Hoa Ly liều mạng giấy giụa, lại như thế nào cũng gỡ không ra, tay Cố Tích Triều so với băng tuyết còn lạnh hơn mười phần! “Ta biết người sẽ không... Hãy nhớ chỉ có ta, ta mới có thể luyện ra cho người... Bích — huyết — đan, khụ, dù người không để ý chính mình... Tính mạng của mình, như vậy, ... Phó Văn Tình! ...”

Cố Tích Triều quả nhiên buông tay.

Hoa Ly ôm cổ thâm tím, tham lam thở dốc, “Phó Văn Tình, người chết thì Phó Văn Tình sẽ làm sao? Chủ tử của ta, phụ thân của người, sẽ giận chó đánh mèo với nàng như thế nào...”

Không tự giác nhú mày, vừa rồi vọng động chân khí, hiện tại hàn khí phản phệ ... Cảm giác máu chảy trong huyết mạch mình căn bản không phải là máu mà là băng!

Hoa Ly nhìn ánh mắt không cam lòng của hắn, cười, “Người đang suy nghĩ gì? Có phải đang tự hỏi liệu có một ngày người có thể buông Phó Văn Tình không? ... Thật sự có thể chứ? Hai năm nay người đều vì bảo trụ nàng, bảo trụ một khối thi thể, còn có cái gì không buông? Người ngay cả chính mình đều vứt bỏ. Người cái gì cũng đều không có, trừ bỏ một khối thi thể, thậm chí không có chính mình!”

Hàn khí tứ tán, Cố Tích Triều rốt cuộc không thể dùng nội lực áp chế. Rất thống khổ, mồ hôi không thể đổ, nôn cũng khó khăn, nếu có thể cũng sẽ bị hàn khí làm đông lại.

“Nhìn xem bộ dạng hiện tại của người, người cho người còn là con người sao?” Hoa Ly đi vòng quanh hắn,

càng nói càng đắc ý, càng nói càng hưng phấn, “Ngay cả dã thú cũng biết không tổn hại đồng loại, người thì sao? Uống máu người, súc sinh cũng không bằng! Người cho là uống bích huyết đan thì sẽ không sao? Ta cho người biết, bích huyết đan, cũng giống như thể thôi, dùng máu người bào chế!”

“Câm miệng!” Cố Tích Triều lần thứ hai đè cổ họng của y, miễn cưỡng tụ tập một chút chân khí, đem hàn khí nhốt trong cơ thể mình đánh vào thân thể Hoa Ly, “Người biết đây là vị gì chứ? Thống khổ? Không phải! Lạnh đến ngay cả cảm giác thống khổ cũng đều biến mất, chết cũng không hết, bởi vì nó phải đi theo người xuống địa ngục! ... Cảm nhận được chứ?”

Chỉ vền vền trong chốc lát, mồ hôi lạnh trên mặt Hoa Ly liền kết lán băng mỏng manh. Y cứng ngắc lấy bích huyết đan đưa cho Cố Tích Triều, nếu còn không cho hẳn chỉ sợ hẳn sẽ cắt đứt cổ mình thật!

Cố Tích Triều đỏ ra một viên bích huyết đan nhanh chóng nuốt xuống, lời Hoa Ly vừa rồi đề cập tới việc bích huyết đan tốt cùng luyện thành như thế nào tựa hồ hoàn toàn không ảnh hưởng đến hẳn.

“Hảo hảo hưởng thụ lúc này đi, cũng chỉ có lúc này mới còn có cảm giác sống phải hay không?” Tìm được đường sống trong chỗ chết, Hoa Ly vẫn không quên cay nghiệt để thêm vài câu, chỉ cần còn có bích huyết đan, Cố Tích Triều liền trở mình không thoát khỏi bàn tay y! Như thế, hẳn luyện thành Bích U Hàn Minh Công với mình luyện thành thì có gì khác nhau? “Năm thời gian, Thích Thiệu Thương chắc đã sắp tới.”

8. Chương 8

Tuyệt đối không thể để cho Thích Thiệu Thương nhìn thấy bộ dạng của ta lúc này!

Đây là ý nghĩ duy nhất cũng là quan trọng nhất trong lòng Cố Tích Triều. Thế nhưng tiến lên phía trước lại nặng nề như vậy, hẳn miễn cưỡng bám vào thân cây đi vài bước liền ngã xuống. Dưới chân là mặt cỏ mềm mại cho nên cũng không ngã đau. Mà cũng chính vì mặt cỏ, vài lần dùng sức cũng chưa thể chống mình dậy. Cố Tích Triều buồn bực đến cực điểm, đành bỏ cuộc, cam chịu ngã mình trên cỏ chờ Thích Thiệu Thương tới cứu.

Nhưng tìm được hẳn đầu tiên lại là Lôi cô nương, hoặc nói chính xác hơn phải là Ma Nhân Yêu Cơ! Nàng chậm rãi tới gần Cố Tích Triều từ phía sau, không phát ra một chút thanh âm, kim châm giữa hai ngón tay tản mát sát khí lạnh thấu xương. Tuyệt không thể lại cho người đào tẩu, Cố Tích Triều! Nếu đã không thể trông cậy vào Thích Thiệu Thương được, liền để ta tự mình giải quyết người đi!

“Tích Triều!” Tiếng gọi lo lắng của Thích Thiệu Thương từ xa vang lại gần hơn.

Ma Nhân Yêu Cơ ngẩn người, nhanh chóng thu hồi kim châm.

“Cố Tích Triều!” Tìm được người, một hơi buông xuống, khẩu khí nói chuyện cũng thay đổi, thô lỗ đem hẳn trên cỏ kéo đến, quát lớn nói, “Đứng cũng không vững đã nghĩ chạy trốn? Người thật làm cho người ta

không thể nhin được nữa!”

Cố Tích Triều bị hấn túm đau, khó chịu vùng vẫy. Sát khí vừa rồi... Ma Nhân Yêu Cơ, không thể lưu lại!

“Đừng nhúc nhích! Theo ta đi!” Thích Thiếu Thương quay đầu lại trừng mắt nhìn hấn giận, dùng sức đem hấn kéo đi, cũng không quan tâm Cố Tích Triều có theo kịp cước bộ của y hay không. Nắm tay y lại âm thầm nắm thật chặt.

Cố Tích Triều ngẫm hiểu, ở sau lưng y yên lặng cười, xem ra vị Thích đại hiệp này còn không hoàn toàn dốt nát!

Thích Thiếu Thương không quay lại khách điểm, trực tiếp đến hàng xe lấy xe ngựa, khẩn cấp đem Cố Tích Triều ném vào.

Cố Tích Triều bị y ném đầu choáng mắt hoa, miễn cưỡng chống đỡ ngồi xuống, còn chưa kịp vút cho y một ánh mắt phẫn nộ, đã bị Thích Thiếu Thương dùng xích xích lại trên xe ngựa!

Đây là ý tứ gì?! Hấn nguyện ý phối hợp cùng Thích bộ đầu diễn trò lừa gạt Ma Nhân Yêu Cơ, thế cũng không có nghĩa muốn hấn phải chịu trò của người kia vô điều kiện!

Mà Thích Thiếu Thương lại còn đắc ý lửa cháy đổ thêm dầu, “Xiềng xích này rất dài, sẽ không ảnh hưởng tới hành động của ngươi, bất quá phạm vi cũng chỉ có thể ở trong xe ngựa!”

Điều này chắc chắn càng chọc giận Cố Tích Triều, hấn lần thứ hai vật lộn vùng dậy, liều mạng kéo cái xích kia.

Thích Thiếu Thương không còn cách khác liền ngăn tay hấn lại, “Không nên cử động! Ngươi muốn đến cổ tay mình cũng phá sao?”

Cố Tích Triều hung ác trừng mắt nhìn y, Thích Thiếu Thương ngơ ngác nhớ kỹ cho ta!

Ma Nhân Yêu Cơ châm lư hương đặt vào bên người bọn họ, “Huân hương này có công hiệu yên ổn ngưng thần, các vị có chuyện gì chậm rãi nói. Ta đi ra ngoài trước.” Nàng dẫn ngựa đi khỏi đường, hướng về chỗ sâu trong rừng cây.

Cái gọi là “Các vị có chuyện gì chậm rãi nói” bất quá vẫn là Thích Thiếu Thương một người rống to, về phần Cố Tích Triều, hấn vẫn từ từ tiến tào doanh — không nói một lời!

“Ngươi đi đâu, làm cái gì? Đừng có nói với ta là đi tản bộ, ta không tin!”

“Người sao lại thế này? Thật sự cảm điếc sao?” Thích Thiều Thương thật sự phát hỏa, mặc dù là đang diễn trò lừa gạt Ma Nhân Yêu Cơ, ý đồ thoát đi của Cố Tích Triều cũng thực sự làm cho y tức giận, cho nên lần thẩm vấn này cũng không có nửa phần làm bộ.

Cố Tích Triều sao lại không rõ, thế nhưng hắn vẫn không để ý tới, nhắm mắt nằm xuống.

“Cố Tích Triều!” Thích Thiều Thương tức đến cực điểm, lại không nỡ làm tổn thương hắn, một quyền đánh vào trên tấm ván gỗ bên cạnh hắn, chấn động khiến trên xe ngựa mọi vật đều nhảy dựng!

Cố Tích Triều mở to mắt, phát giác Thích Thiều Thương hai tay chống bên người hắn, ngay tại phía trên nhìn xuống hắn.

“Đừng quá mức được cưng chiều mà kiêu, ta không có khả năng dễ dàng tha thứ người vô chừng mực!” Thích Thiều Thương lạnh lùng cảnh cáo hắn.

Cố Tích Triều sắc mặt thay đổi, đang muốn nổi điên, Thích Thiều Thương rồi lại nháy mắt với hắn mấy cái, miệng hô: “Tích Triều, người làm sao vậy? Tích Triều! Tích...”

“Phác!” Chính là thanh âm Thích Thiều Thương trúng mê hương ngã sấp xuống, Ma Nhân Yêu Cơ cười cười, đợi trong chớp lát, xác định chắc chắn mới vén rèm lên đi vào.

Cố Tích Triều lại không hôn mê, mặt trắng bệch, cố gắng muốn nhanh chóng đẩy Thích Thiều Thương đang phục trên người mình xuống.

“Hóa ra ta vẫn coi nhẹ người, Cố Tích Triều!” Ma Nhân Yêu Cơ có chút giật mình, “Bất quá, người đã mất võ công, có trúng mê hương hay không cũng không khác biệt gì!”

Nàng lấy ra kim châm phóng thẳng hướng hắn.

Cố Tích Triều không phản kích, hắn chỉ làm một việc. Cau mày, tâm không cam lòng làm chuyện không muốn, đem gã Thích Thiều Thương nặng muốn chết kia kéo lại che trước mình!

“Người có lương tâm hay không a! Lấy ta làm tấm chắn?” Thích Thiều Thương đáng lẽ phải hôn mê nhưng lại lưỡi biếng mở miệng, đồng thời tay phải chế trụ kim châm của Ma Nhân Yêu Cơ.

Cố Tích Triều vẫn không nói lời nào, thối lui về phía sau, để mặc Thích Thiều Thương lo chuyện của mình.

“Người... Các người?” Ma Nhân Yêu Cơ trở tay không kịp, ngây ngẩn cả người.

“Khỏi cần nhìn mê hương kia, sớm đã bị Tích Triều thay đổi!” Thích Thiều Thương thản nhiên giải thích,

“Tích Triều đã sớm nổi lên nghi ngờ đối với nàng, khiến ta cũng khẩn trương lên. Vừa rồi ở trong rừng cây nhìn thấy nàng lấy ra kim châm, ta biết Tích Triều đúng. Vì sao muốn giết hần?”

“Là hần nói cho người biết? Đối ta định ra kế hoạch, làm cho chính mình bại lộ?”

Thích Thiếu Thương thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Phải thì tốt rồi! Hần cũng chưa nói chuyện nhiều, nàng cũng không phải không biết! Nói lại, Lôi cô nương, đầu lưỡi hần thật sự không có vấn đề chứ?”

Rõ ràng là địch nhân, lại vẫn nói với nàng như đại phu. Kiểu nói chắc chắn này của Thích Thiếu Thương khiến Ma Nhân Yêu Cơ càng thêm căm tức, “Thật khó nói các người là kẻ thù! Không cần mở miệng, có thể hiểu biết tâm ý lẫn nhau! Thích Thiếu Thương, người không làm... thất vọng huynh đệ vì người mà chết sao?”

Thích Thiếu Thương giận tái mặt hỏi: “Nàng đến tốt cùng là ai? Cùng Tích Triều có thù hận gì?”

“Thích Thiếu Thương, ta lặp lại lần nữa, ta họ Lôi!” Lôi cô nương cười lạnh lặp lại họ của mình.

“Lôi gia trang?”

“Đúng vậy! Hai ca ca, một đệ đệ của ta đều chết ở trên tay hần, người nói ta vì sao muốn giết hần?”

Thích Thiếu Thương giật mình, một mình nói: “Lôi cô nương, nàng đi đi. Cố Tích Triều là khâm phạm của triều đình, ta phải dẫn hần trở lại kinh thành, dùng vương pháp trừng trị hần! Đừng nghĩ tới tiếp tục báo thù, nàng không phải đối thủ của hần, cho dù hần không có võ công.”

Lôi cô nương cũng biết đại thế đã mất, cho nên không nói thêm một câu vô nghĩa, liền ly khai.

Thích Thiếu Thương quay đầu, nhìn Cố Tích Triều đau khổ cười, “Thật là tệ, phải không?”

Cố Tích Triều khó tin tròn tròn mắt. Họ Lôi trên thiên hạ này đếm không hết người, chẳng lẽ đều là người Lôi gia trang? Đến bây giờ cứ nhiên còn không có phát giác nàng chính là Ma Nhân Yêu Cơ! Nguyên tưởng rằng ở Thái Bình khách điểm y ai cũng không tỉnh, cố tình tỉnh đi nữ nhân này là vì đối với thân phận nàng có điểm hoài nghi. Nguyên lai bất quá là mèo mù vớ cá rán! Với tên Thích Thiếu Thương này thật sự đánh giá y quá cao. Quên đi, y nếu không biết, cũng sẽ không cần nhắc nhở, đối với chuyện “Thế thiên hành đạo” này, Cố Tích Triều một chút hứng thú đều không có! Hần giật giật cổ tay, ý bảo Thích Thiếu Thương cởi bỏ hần.

Thích Thiếu Thương lại cổ quái nở nụ cười, “Vẫn là khoác nó đi! Người nếu lại chạy thì làm sao bây giờ?”

Cố Tích Triều giận tím mặt, dùng sức vùng ra, cổ tay gầy yếu lập tức bị xiềng xích vẽ lên hai đạo vết máu. Người có ý tứ gì? Coi ta giống dã thú xích vào sao? Cố Tích Triều hùng hổ trừng mắt nhìn y.

“Đừng vùng vẫy! Ta thả ngươi là được rồi?” Thích Thiếu Thương vội vã cởi xích cho hắn, lấy ra thuốc trị thương xoa lên cổ tay, “Thật là, thân mình của chính ngươi lại muốn ta tới giúp khẩn trương! Ngươi cho là máu ngươi còn bao nhiêu có thể chảy? Cũng không nhìn xem màu mặt mình, quý so với ngươi còn hồng hơn!”

Ánh mắt Cố Tích Triều như sóng nước chợt lóe, hắn vẫn không nói gì quá, mấy năm nay hắn đã sớm thành thói quen bị thương, từ lâu thành thói quen chính mình bôi thuốc.

“Tốt lắm!” Thích Thiếu Thương vừa lòng cười, ra vẻ khoái hoạt nói, “Chúng ta đi uống rượu đi! Mấy ngày trước đây có Lôi cô nương, cũng không tiện quan tâm quá, cuối cùng chỉ còn hai đại nam nhân chúng ta!”

9. Chương 9

Đến tột cùng là uống rượu hay muốn làm chính mình say khướt? Cố Tích Triều yên lặng nhìn Thích Thiếu Thương ôm bình rượu ngưi ầm, không ngăn cản, cũng không phản ứng. Chính là cái miệng nhỏ kia, cái miệng nhỏ đang nhấp chén rượu trước mặt mình kia cũng không nói. Tửu lượng của Cố Tích Triều vẫn không tốt, mới mấy chén, rượu mạnh liền bốc lên đầu, sắc mặt hồng nhuận hơn chút, sóng mắt lưu chuyển dưới ánh nến, phảng phất giống như thiên nhân.

Thích Thiếu Thương si ngốc nhìn hắn, thấy hắn mím môi như trẻ con thưởng thức chén rượu trên tay, đột nhiên nở nụ cười. Đưa tay cầm lấy tay hắn, đặt trên lưng hắn chậm rãi xoa bóp, “Cố Tích Triều, nếu bàn về nhẫn tâm trên đời này thật không có ai so với được với ngươi!”

Thích Thiếu Thương dần dần xoa bóp mạnh hơn, Cố Tích Triều bị đau, mi nhíu lại giật giật, không thể vùng ra.

“Hai năm nay ngươi đi đâu vậy? Vẫn là không chịu nói sao?” Thích Thiếu Thương được một tác lại muốn tiến một thước, chế trụ cằm hắn, ngữ điệu lại lộ ra vẻ bi ai, “Là không chịu nói, hay là không muốn nói với ta?”

Cố Tích Triều cảm tức, đẩy tay Thích Thiếu Thương ra, bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, liền đứng lên chuẩn bị ly khai.

“Tích Triều!” Thích Thiếu Thương đứng thật say, vài bước xông lên trước, hung hăng ôm lấy hắn.”Đừng đi!”

Cố Tích Triều vùng vẫy vài cái, mà làm sao có thể là đối thủ của hắn, rất nhanh đã bị hắn đặt ở trên giường.

Thích Thiếu Thương cũng bò lên giường, ngăn chặn tứ chi của hắn, lẩm bẩm nói: “Ngươi làm sao có thể đi tới hai năm! Như thế nào có thể... Ngươi có biết hai năm nay ta đi qua như thế nào không?”

Tới hoàn cảnh này thật đúng là dở khóc dở cười, không phân biệt buồn vui. Cố Tích Triều yên lặng nhắm mắt lại, muốn nói lại vẫn thôi, một lời khó nói hết, không bằng cái gì cũng không nói.

“Ta rất nhớ ngươi...” Thích Thiếu Thương đã bắt đầu cởi vạt áo của hắn, “Ta nhớ rõ lời ngươi, vẫn nhớ kỹ... Chỉ cần ta một ngày vẫn nghĩ như vậy, liền một ngày không nói với ngươi! Ta không nói, Tích Triều, ta chỉ cho ngươi biết, ta không đáp ứng! Ân oán tiêu tan, không dễ dàng như vậy! Ta không đáp ứng!”

Cảm giác kỳ quái trên người làm cho Cố Tích Triều kinh sợ mở to hai mắt, liều mạng giãy giụa đứng lên.

“Đừng kháng cự ta!” Thích Thiếu Thương miệng vẫn thỉnh cầu, tay cũng không dừng đem áo cởi xuống trối hai tay hắn.

Nguyên lai... Đều giống nhau... Cố Tích Triều có cảm giác ngực có chút hơi hơi đau đớn, ánh mắt dần dần mê li, cái loại thống khổ vô lực mà lại mê mang này lại quen thuộc như vậy, hắn chưa bao giờ thực sự thoát đi. Nếu đây là điều ngươi muốn, nếu đây là đại giới ta phải trả... Như vậy, sẽ như ngươi muốn!

Chậm rãi thả lỏng thân thể của mình, mặc hắn tùy ý.

Cảm giác được Cố Tích Triều phối hợp, Thích Thiếu Thương vui mừng khôn xiết, hưng hăng hôn lên môi hắn. Như vậy dùng sức, cơ hồ làm cho hắn hết cả khí.

“Không phải như thế, Tích Triều!” Thích Thiếu Thương đột nhiên buông hắn ra, buồn rầu vuốt qua đôi môi vì hôn mà trở nên đỏ tươi của hắn, “Không phải như thế, ngươi từ đầu không nghĩ...”

Ta nghĩ hay không nghĩ căn bản không trọng yếu! Cố Tích Triều có chút không yên nhịu mày, ngươi tức giận, vì sao? Ta đã hết sức làm cho mình phối hợp, ta không phản kháng, không phải sao?

Ánh mắt của hắn, vẫn là như vậy trong sáng! Vĩnh viễn đều là như vậy... Trong sáng! “Nếu thích một người, sẽ có dục tình, ngươi không có.” Thích Thiếu Thương giận dữ chính mình, thiếu chút đã cưỡng ép hắn! Nhìn mình làm cái gì xem? Dem hắn trối lại! Cởi bỏ nút buộc cột hắn, giúp hắn cài lại cúc áo vắng ra, “Thật có lỗi, hảo hảo nghỉ ngơi.”

Cố Tích Triều đưa tay kéo lại áo, cẩn thận dấu thân thể tràn đầy dấu hôn, tránh ra ngồi xuống, rất nghi hoặc nhìn Thích Thiếu Thương. Vì sao?

Thích Thiếu Thương cũng thực nghi hoặc nhìn hắn, đột nhiên mở miệng, “Ngươi đã không muốn, thì tại sao phải thuận theo?” Không thích hợp! Rất không được bình thường!

Cố Tích Triều ngăn ra, tránh đi ánh mắt của hắn, lại nằm xuống!

“Cố Tích Triều!” Thích Thiếu Thương cũng không cho hắn lảng tránh, dùng sức đem hắn kéo về. Khẩn

trương chất vấn, “Nhất định đã xảy ra chuyện gì, đúng không? Người không phải người như thế! Thà làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lành, như thế nào lại...”

Cố Tích Triều đột nhiên tự giễu cười, bởi vì ta đã sớm không phải ngọc bích mà là ngói vụn.

Hắn cười như vậy cô đơn, mê mang lại yếu ớt... Thích Thiều Thương đau lòng một trận, kìm không được vươn tay ôm lấy hắn, rất cẩn thận đem hắn ôm vào trong lòng bảo hộ. “Không quan hệ, người không muốn nói coi như xong. Quá khứ, đều là quá khứ.”

Ôn nhu như vậy ngược lại càng làm cho Cố Tích Triều e ngại! Hắn sợ sự bao dung ôn nhu như vậy, hắn sợ chính mình bị hút vào. Hô hấp của hắn lại hỗn loạn, cố gắng đẩy Thích Thiều Thương ra, lui về hướng giường. Nếu là thương tổn không thể phản kháng, ít nhất cho hắn có thể tự do lựa chọn cự tuyệt quan tâm! Cứ như vậy, làm cho hắn rơi vào chỗ hắc ám sâu nhất, đừng tiếp tục dây dưa mơ hồ! Hắn thật sự đã muốn kiệt sức!

Thích Thiều Thương không cưỡng bách hắn nữa, lại giúp hắn đốt đèn.”Ngủ đi, đèn vẫn sáng, ta sẽ chờ người ngủ, người yên tâm.”

Đêm khuya bình tĩnh, đèn quả nhiên vẫn sáng. Cố Tích Triều thở hỗn hển một hơi, đưa tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán. Xoay chuyển ánh mắt, Thích Thiều Thương! Thích Thiều Thương lại gục xuống bàn đang ngủ! Hắn vẫn không rời đi.

Cố Tích Triều ngây cả người, giống như mộng đi xuống giường, đến bên người Thích Thiều Thương, chậm rãi vươn tay. Đầu ngón tay mới vừa chạm vào trên áo hắn, lại dừng lại. Rút tay lại, ngồi xuống bên cạnh hắn, cũng học bộ dáng của hắn gối đầu lên cánh tay tiếp tục nghỉ ngơi, mang theo một chút thản nhiên... ý cười...

10. Chương 10

Chạy trốn! Nhất định phải mau chóng chạy trốn! Hô! Hô! Thật hỗn hển! Một mỗi quá!! Vì sao lúc trước không hạ khổ công luyện hảo khinh công? Thật hy vọng mình có thể thừa ra mấy chân, cũng chạy mau hơn một ít!

“Tốt lắm! Ma Nhân Yêu Cơ, trò chơi đã xong!” Thanh ảnh chắn trước mặt nàng. Nhưng không nhìn nàng mà nhàn nhã vừa ý nhìn ngón tay mình, duỗi ra lại khép lại.

Ma Nhân Yêu Cơ đưa tay chỉnh lại mái tóc hỗn độn, thở hỗn hển nói: “Ta biết ngay người không đơn giản như vậy!”

“Không nghĩ tới ta không mất đi võ công có phải hay không?” Thanh âm kia rất biếng nhác, còn mang theo vài phần cười nhạo, “Ta vẫn nghĩ ‘Ma Nhân Yêu Cơ’ hẳn phong hoa tuyệt đại, lại không nghĩ rốt cuộc

chỉ là một đóa hoa thanh tú nhỏ. Hiện tại có bao nhiêu năng lực liên triển biểu diễn cho ta xem, đừng phụ danh hiệu vang dội như vậy của người!”

Ma Nhân Yêu Cơ cũng không dám ứng chiến, thái độ chắc chắn của thanh ảnh kia làm cho nàng khiếp đảm. Nàng không phải là đối thủ của hắn! Toàn bộ buổi tối hắn trêu đùa nàng như vờn chuột! Võ công của hắn cao, hình dạng giống quỷ mị! Kim lòng không dặng lui về phía sau vài bước, tại đây trong rừng rậm hắc ám, bốn bề vắng lặng, cơ hội sống sót của nàng có nhiều không?”Cố Tích Triều, nếu người giết ta Thích Thiếu Thương tuyệt đối sẽ không buông tha người!”

Ánh mắt Cố Tích Triều rung lên, hắn thấp giọng nói: “Người không nên nói tới hắn! Càng không nên nhắc tới Lôi gia trang gạt hắn! Ta vốn không muốn thế thiên hành đạo, nhưng hiện tại không thể không giết người!”

Ma Nhân Yêu Cơ đột nhiên hướng hắn tấn công, lại chính là động tác giả, xoay người định thoát đi.

Cố Tích Triều cười nhạo một tiếng, tùy tay bẻ một cành khô ném đi.

Thân thể Ma Nhân Yêu Cơ lay động, ngã xuống. Nàng bị đánh trúng huyết đạo, không động đậy được.

Cố Tích Triều từ từ đi tới, hạ giọng nói: “Ma Nhân Yêu Cơ, tên tuổi vang dội, chẳng lẽ chỉ có điểm bản lĩnh như vậy?”

“Đương nhiên không phải!” Ma Nhân Yêu Cơ ngã ngồi trên mặt đất đột nhiên xoay đầu lại quỵn rũ cười, “Lại đây, nhìn ta! Nhìn xem năng lực của ta nhiều hay ít...” Thanh âm của nàng rất êm tai, như là ca xướng.

Cố Tích Triều giống như tinh thần bị trói buộc, thân bắt do kỷ đi về phía nàng, hoàn toàn không nhìn kim châm xuất ra trên tay Ma Nhân Yêu Cơ!

Vẫn đi đến trước mặt nàng, Cố Tích Triều vốn vẻ mặt đại ra đột nhiên cười cười, hai mắt nhìn thẳng ma nhân mê muội lẳng lơ, thế nhưng lại bắt đầu ngâm thơ!” Chích nhân canh chiến đích, đắc thử cổ long tuyền. Ma thức tự kim nhật, mai tàng tàng kỉ niên. Vô tương thí giao quật, nghi đãi tĩnh lang yên. Kí ngữ gian tà bối, đương phong mạc hướng tiền ——” hắn gần từng tiếng chậm, tự câu chữ đều xuyên suốt nội lực âm hàn. Cuối cùng một chữ “tiền” vừa hạ, Ma Nhân Yêu Cơ liền rút cuộc không duy trì được, phun ra một mồm máu to!

“Không có khả năng...” Ma Nhân Yêu Cơ không tin nổi ma nhân của nàng lại bị hắn cứ như thế mà phá.

“Người là một mỹ nhân, ánh mắt cũng rất đẹp, đáng tiếc...” Cố Tích Triều ung dung phủi đi mê hương mà Ma Nhân Yêu Cơ lúc trước ném vào người hắn khi làm động tác giả, “Đáng tiếc người dùng là mê hương ta không thích!”

“Người thế nhưng biết...” Ma Nhân Yêu Cơ vẫn không ngừng học huyết, cảm giác thân mình lạnh lẽo, cũng sắp kết băng!

Cố Tích Triều nhẹ nhàng gỡ xuống kim châm vẫn giữ giữa hai kẽ ngón tay nàng, chậm rãi hướng tới gáy nàng, “Ta giết người nhiều như vậy, binh khí của người cực kỳ tao nhã, nhưng cũng cực kỳ vô dụng! Về sau, đừng quá dựa vào nó!” Đột nhiên, hắn cười cười như trẻ con, “Ta đã quên, không có về sau. Như vậy kiếp sau đi!”

Ma Nhân Yêu Cơ đã muốn bị hàn khí đông lạnh đến mức không thể nhúc nhích, nhưng tốc độ vô cùng thông thả này lại muốn cho nàng nổi điên! Cứng ngắt đầu lưỡi, nàng cố gắng quát: “Người... Còn... Chờ... Cái gì!”

Cố Tích Triều không đồng ý lắm lắc đầu, “Người có biết hay không, thông thường đáng sợ không phải bản thân tử vong, mà là quá trình chờ đợi. Trơ mắt nhìn kim châm của mình phá cổ của mình; nhìn máu mình chậm rãi chảy xuôi xuống dưới, thấm ướt quần áo, nhiễm hồng thân thể; chính tai nghe được thanh âm máu chảy, tự mình cảm nhận nhiệt độ cơ thể tiêu tán... Đó là cảm giác loại gì?”

Đồ điên! Ma Nhân Yêu Cơ giận giữ trừng mắt hắn, không nghĩ tới mình lại sẽ chết tại đây trong tay một kẻ điên! Đột nhiên, nàng giật mình mở to hai mắt, “Người không phải là...”

Nàng không còn có cơ hội nói!

Sáng sớm tỉnh lại, Thích Thiều Thương liền phát giác Cố Tích Triều lại không thềm để ý giường lớn, liền như vậy bình yên tựa vào bên cạnh hắn mà ngủ. Hắn không khỏi nở nụ cười, nghĩ thầm rằng: rõ ràng thuê hai phòng hảo hạng, nghĩ muốn nghỉ ngơi một đêm cho tốt, hiện tại một gian cũng chưa dùng tới, thật sự lãng phí! Nếu để cho Gia Cát Thần Hầu biết, thế nào cũng oán trách hắn về vấn đề kinh phí!

“Tích Triều...” Thích Thiều Thương nhẹ nhàng lắc lắc y.

Cố Tích Triều khó chịu nhíu mày, miệng không biết than thở cái gì, mơ hồ hướng ngược Thích Thiều Thương cọ.

Quên đi, y ngủ được cũng khó! Thích Thiều Thương bỏ đi ý định đánh thức y, đem áo choàng khoác trên người y, liền như vậy ôm y đi xuống lầu.

Cùng chủ khách điểm thanh toán xong, ôm y thẳng tắp đi xuyên qua nhà ăn náo động, mãi cho đến khi lên xe ngựa rồi khách điểm y vẫn đều không tỉnh! Ôn ào như vậy cũng ngủ được? Thích Thiều Thương lại cười, xem ra y nhất định sớm chiều bị đảo lộn rồi! Chờ y tỉnh không ngại cùng y nói rõ một chút.

Xe ngựa tới cổng thành, lại gặp cản trở. Nguyên lai có cỗ thi thể bị bỏ lại tại cổng thành, nha dịch trong thành kéo được một người nhìn thấy hung thủ giết người!

Nhân chứng kia là một dân cờ bạc chơi bởi lâu lổ, tối hôm qua bài bạc trở về, lại thấy một người mặc áo xanh đem thi thể treo tại cửa thành cao hơn mười trượng!

“Người chết là ai?” Thích Thiều Thương bước ra hỏi, tiện liền tham gia vào vụ án giết người này.

Bọn nha dịch dẫn hán đi vào trước thi thể, xốc lên vải trắng, chính là Lôi cô nương!

“Là hán! Chính là hán!”

Cố Tích Triều vẫn bị đánh thức, mới từ trong xe ngựa ló ra, đã bị nhân chứng kia ngay lập tức chỉ vào xác nhận. Cố Tích Triều không rõ đến tột cùng có chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy ồn ào, nhin không được chán ghét nhưu này.

Mà nhân chứng kia lại còn đang kêu la, “Đại nhân, là hán! Ta nhìn thấy chính là hán!”

Thích Thiều Thương giật mình, lại vẫn là so với bọn nha dịch kia hơn. Đem Cố Tích Triều từ trên xe ngựa kéo xuống, che phía sau mình.”Không phải hán!” Quay đầu nhìn Cố Tích Triều đang trân trối nhìn thi thể Lôi cô nương, lại kiên định lặp lại, “Không phải hán! Nhất định không phải!”

11. Chương 11

“Tích Triều, ta có lời hỏi ngươi!”

Rốt cục mở miệng! Tâm tình Cố Tích Triều trầm xuống, lại không rõ là vui hay buồn.

Vừa rồi tại trước mặt quan sai nha dịch, Thích Thiều Thương dốc hết sức giữ gìn hán, đem án tử này đưa tới Lục Phiến Môn. Vừa ly khai Thu Dương Trấn liền giục ngựa chạy như điên, Cố Tích Triều biết đây là y muốn tìm địa phương thuận tiện để có thể một mình thẩm vấn. Nơi này sâu trong rừng rậm, hoang vắng không có người ở, quả nhiên là địa phương tốt!

“Hơn nữa Lôi cô nương đã là người thứ mười bảy! Mỗi người đều chết ở dưới binh khí chính mình thành danh, mà mỗi lần người đều là cái đích cho mọi người chỉ trích, người không biết điều này thật trùng hợp sao? Hoàn toàn không giống trùng hợp, càng giống có người tận lực làm ra! Hơn nữa... Nhất là Lôi cô nương, nàng vốn muốn giết người...”

Cho nên, ngươi cho rằng ta có động cơ giết nàng? Nghe thế, Cố Tích Triều nghi hoặc nhướn mày, một khi đã như vậy, vừa rồi tại sao hướng sai dịch bảo lãnh không phải ta giết?

“Ta biết không phải ngươi động thủ, ngươi tối hôm qua vẫn theo ta cùng một chỗ, đến tột cùng có rời đi

hay không, ta rất rõ ràng!” Thích Thiều Thương nói tiếp, “Người không rời đi! Cho nên, người không phải người giết! Nhưng, nhất định cùng người có liên quan! Đây mười bảy mạng người, đều cùng người có liên quan, phải không?”

Cố Tích Triều đột nhiên nở nụ cười, Thích Thiều Thương, không đơn giản!

“Người còn cười được?” Thích Thiều Thương tức giận chế trụ vai hắn, “Đây là mười bảy mạng người! Người thờ ơ như vậy?”

Một ta cũng chẳng quan tâm! Cho người thất vọng rồi. Cố Tích Triều yên lặng quay đầu đi, không hề nhìn hắn.

“Cố Tích Triều!” Thích Thiều Thương dùng sức ngăn chặn hắn, bắt buộc hắn nhìn y, “Người đến tột cùng giấu diếm cái gì? Người này giờ không nói gì, là muốn giữ gìn cho hung thủ giết người cố ý giả họa cho người, hay là... Hay là bởi vì sự kiện này người cũng có phần nên không có lời nào để nói?”

Cố Tích Triều nhẹ nhàng thở ra một hơi, lần thứ hai tránh đi ánh mắt y, ta thật sự không có lời nào để nói! Người đã đoán được tám chín phần mười!

“Tích Triều!” Thích Thiều Thương vội vàng nâng cằm hắn lên, nhìn vào đôi mắt trong trẻo của hắn, “Nói cho ta biết, không liên quan tới người! Nói cho ta biết, người là bị người giả họa! Nói cho ta biết! Người nói đi!”

Cố Tích Triều vẫn không đáp.

Thích Thiều Thương lại càng rối loạn đứng lên, ra sức lay hắn, quát: “Ta không thể lại để người làm sai, người có hiểu hay không? Ta tuyệt không cho phép! Tích Triều, đừng ép ta hối hận không tự tay giết người! Đừng ép ta động thủ!”

Cố Tích Triều bản năng cảm thấy không thích hợp, Thích Thiều Thương tâm tính dao động quá lớn, là vấn đề gì?

“Ta không nghĩ đi đến một bước này! Ta muốn người luôn luôn ở bên cạnh ta!” ánh mắt Thích Thiều Thương càng thêm cuồng loạn, nhưng lại hung hăng hôn lên môi hắn, ra sức như vậy, càng như là đoạt lấy!

“A!” Cố Tích Triều bị đau, theo bản năng tránh một chút.

Thích Thiều Thương cũng không cho hắn phản kháng, dùng sức đem hắn áp đảo trong xe ngựa, lập tức kéo áo hắn xuống, “Ta sẽ không buông người! Tuyệt không!”

Thích Thiều Thương, người đang làm cái gì?! Đừng! Buông! Cố Tích Triều khiếp sợ, liều mạng giãy giụa

đứng lên.

Thích Thiếu Thương lại giống như phát điên, dữ tợn áp chế tất cả phản kháng, nóng bỏng hôn hấn, từ ngực đến bụng, bàn tay to thô ráp hung hăng xoa lên thân thể hấn, nơi đó cũng không buông tha, nhìn về mặt giống như muốn nhanh chóng đem hấn ăn sạch vào bụng!

Thích Thiếu Thương! Người hỗn đản! Buông! Mau thả ta ra! Vì cái gì cuối cùng người vẫn xúc phạm ta! Vì cái gì! Đau quá! Đừng động ta! Ta không được! Ta không được như vậy! Buông tay! ... Mùi, mùi gì?

“Thích Thiếu Thương!” Cố Tích Triều rút cục rống lên, rút tay ra hung hăng cho y một quyền!

Thích Thiếu Thương trúng một quyền tựa hồ bình tĩnh đi một ít, có chút sững sốt nhìn Cố Tích Triều trước mắt, một thân đầy vết xanh tím ghê người ...

Cố Tích Triều vịn phần mệt mỏi kéo lại vạt áo, chậm rãi chống đỡ ngồi xuống, đầu tiên đem lư hương trong xe ngựa nhanh chóng ném ra ngoài. Hấn giữ trán, chậm rãi mở miệng, “Ta biết không phải do người. Là bởi vì Lôi cô nương trên người bị người ta hạ được, lại kết hợp với huân hương ở đây thành mê dược cực mạnh, khiến người mất đi lý trí.” Hấn lại giương mắt nhìn về phía Thích Thiếu Thương, cúi đầu hỏi, “Nhưng vì sao người mỗi lần đều như vậy?”

“Tích Triều...” Thích Thiếu Thương xấu hổ cực kỳ, rồi lại luyến tiếc cứ như vậy để Cố Tích Triều rời đi, “Ta, ta thích người...”

“Đừng lặp lại nữa!” Cố Tích Triều ngay cả tức giận khí lực đều không có, “Ta lặp lại: ta không muốn nghe. Ta không phải nữ nhân, sẽ không cần chết, muốn sống phải người phụ trách, người cũng không phải miễn cưỡng với ta như thế... Buông tay, ta mệt chết đi.”

“Ta không phải miễn cưỡng! Người biết ta không phải!” Thích Thiếu Thương tiến lên từng bước, vội vàng nói.

“Như vậy, liên cả đời cũng đừng nói ra miệng! Chỉ cần người còn thích ta một ngày, liên một ngày đừng nói cho ta biết!” Ánh mắt Cố Tích Triều đột nhiên sâu thẳm, “Trước ta đã nói với người. Thích Thiếu Thương, đủ rồi! Ta không có biện pháp thuyết phục chính mình tha thứ người lần thứ hai! Cho nên, đủ rồi, hết thấy đừng ở đây!”

Thích Thiếu Thương không tiếp tục giữ lại Cố Tích Triều, hấn nhìn một cực kỳ! Nói mấy câu, như thể đã tiêu hao hết khí lực cả đời. Thích Thiếu Thương thực hận không thể đánh chính mình, thật vất vả mới làm cho hấn không hề kháng cự mình... Nghĩ đến lời nói của Cố Tích Triều, thái độ cường ngạnh giống hai năm trước, lại không khỏi ảm đạm, Cố Tích Triều, nếu bàn về nhẫn tâm thật không có ai so được với người! Có phải hay không người sớm đã không có tâm, cho nên căn bản không hiểu được thế nào là tình yêu?

Cố Tích Triều không đi xa, hấn ngẩng đầu lên hướng không trung, lại nhắm hai mắt lại. Bởi vì hấn rất rõ ràng, vô luận hấn phải thống khổ thể nào, mê mang thế nào, trời xanh cũng sẽ không cho hấn đáp án!

Liệt, ta nên cảm tạ người sao? Người vĩnh viễn đều là ca ca tốt của ta! Vĩnh viễn đều có thể nói với ta đúng lúc, đừng si tâm vọng tưởng những gì không thuộc về mình! Vĩnh viễn đều có thể vào thời điểm ta mê hoặc làm cho ta hiểu rõ chính mình đến tận cùng thân ở nơi nào! —— nơi so với địa ngục càng đáng sợ, càng hắc ám, càng tuyệt vọng!

Vì sao như vậy? Ta bắt quá chỉ cùng hắn tựa vào bên bàn ngủ một đêm! Ta bắt quá chỉ cười cười!! Ta bắt quá chỉ muốn cho chính mình nhìn giống con người!!! Chẳng lẽ điều này cũng không thể? Người không cứu được ta, thì tại sao muốn hại ta!

Thích Thiếu Thương yên lặng đến bên người Cố Tích Triều, từ sau lưng hắn ôm lấy hai vai đơn bạc. Không để ý hắn giãy giụa, dùng sức ôm lấy!

“Bỏ đi một đời tiêu tụy, chỉ cầu vài bóng hoàng hôn...” Cố Tích Triều tịch liêu mở miệng, thanh âm nhẹ nhàng từng đợt từng đợt, “Sai lầm rồi, không nên vài bóng hoàng hôn lâu như vậy, chỉ cần khoảnh khắc mà thôi...”

Thích Thiếu Thương dựa đầu trên cổ hắn, buồn bã nói: “Nếu người còn muốn chạy, ta thả người đi...”

Thân mình Cố Tích Triều lại run lên, cực nhẹ nói: “Đi thôi...” Nói xong, hắn không hề để ý tới Thích Thiếu Thương, thẳng quay lại lên xe ngựa, lấy ra xiềng xích kia, tra vào mình.

“Tích Triều!” Thích Thiếu Thương thấy thế, chỉ cảm thấy tim mình toàn bộ đều bị nhào nát!

Cố Tích Triều cũng không cho hắn cởi bỏ, cũng không trả lời, nằm xuống ngủ.

Thích Thiếu Thương giằng co ở bên cạnh một lát, cuối cùng vẫn là buông tha. Yên lặng giúp hắn đốt đèn...

12. Chương 12

Kinh thành, Lục Phiến Môn.

Ánh sáng bên cửa giống như xưa. Việc đời chính là kỳ quái như vậy! Có một số việc thay đổi trong nháy mắt, có một số việc lại vĩnh viễn không thay đổi, tỷ như: Lục Phiến Môn vĩnh viễn sừng sững không đổ!

Cố Tích Triều đứng ở dưới trời chiều nhìn đại môn, ánh mắt hơi hơi có chút mê ly, có thể là ánh mặt trời rất chói mắt.

“Tới rồi.” Thích Thiếu Thương kéo kéo ống tay áo của hắn, ánh mắt lại dừng ở trên cổ tay, tơ máu chảy ra trên băng gạc làm cho tim y không khỏi một trận co rút. Cổ tay trái bị thương do xiềng xích, mà từ ngày ấy khi hắn đem mình tự xích lại, tới giờ hắn vẫn chưa mở miệng!

Cố Tích Triều vẫn thực ngăn ngở, để mặc Thích Thiếu Thương dắt vào cửa.

“Thiếu Thương!”

“Thích gia, ngài đã trở lại!”

“Chúng ta chờ huynh thật lâu!”

Nhìn ra được y vui vẻ lắm, trở lại Lục Phiến Môn thật giống như trở về nhà!

“Thần Hầu, ta đã trở về!”

Thích Thiếu Thương đột nhiên dùng sức kéo hẳn, Cố Tích Triều mới hoàn hồn. Chỉ thấy Gia Cát Thần Hầu đã đứng ở trước mặt bọn họ, mang theo một vẻ ân cần? Mỉm cười?

Cố Tích Triều miễn cưỡng xoay người hành lễ, lại vẫn không lên tiếng.

Gia Cát Thần Hầu hơi hơi nhướn mày, chuyển ánh mắt dò hỏi sang Thích Thiếu Thương.

“Hắn..... Hắn, không thoải mái.” Thích Thiếu Thương có chút khó xử giải thích.

“Chính là không muốn nói, không phải không thể nói!” Vô Tình cũng không buông, lạnh lùng thốt.

Cố Tích Triều nghe xong câu này mới thật giật mình tỉnh lại, nhìn biểu tình của hắn giống như bị kim đâm. Hắn nghi hoặc nhìn về phía Vô Tình, không rõ Vô Tình vì sao lại muốn cầm kim đâm hắn.

“Đại sư huynh, người trở về thì tốt rồi!” Trái lại Truy Mệnh vẫn rất vui sướng, có chút thương tiếc oán trách, “Tích Triều gây hơn!”

“Người không nên tự tiện rời đi!” Vô Tình vẫn không vui, nhìn Cố Tích Triều với ánh mắt phức tạp khó hiểu.

“Tốt lắm, tốt lắm! Hắn không thoải mái trước hết cho hắn nghỉ ngơi đi! Có lời gì ngày mai nói sau.” Gia Cát Thần Hầu cũng không thể không ra hoà giải, hắn thật sự không hiểu được Vô Tình! Rõ ràng đối ai cũng thực khoan dung, vì sao cố tình với Cố Tích Triều vẫn đối chọi gay gắt, hai năm trước như thế, hai năm sau cũng thế! “Truy Mệnh, mang Cố công tử đi nghỉ ngơi. Thiếu Thương, đi theo ta!”

“Tích Triều, chúng ta đi!”

Truy Mệnh mới vừa túm cổ tay Cố Tích Triều, Thích Thiều Thương liền khẩn trương hô lên, “Cẩn thận thương tích của hân!”

Cố Tích Triều chỉ cảm thấy phiền, không để ý đến Thích Thiều Thương. Nếu Truy Mệnh đã nói lỏng tay, hân liền tự mình đi về phía sau viện. Trong đầu lại hiện ra biểu tình của mọi người, cái loại biểu tình “Rốt cục đem người mang trở về”. Vì cái gì? Cố Tích Triều không rõ.

“Đó! Cầm nó uống đi!”

Đó là một chén máu! Vẫn còn ấm áp!

Cố Tích Triều gian nan lắc đầu, thân thể hơi phát run. Bởi vì lạnh, càng bởi vì sợ hãi!

“Người do dự cái gì? Không muốn nghe lời, hay là muốn chết?” Nam tử đang nói chế trụ cánh tay hân, ngữ khí vô cùng ôn hòa, “Thân mình của người lạnh giống như băng, thật sự đáng thương!” Hân chậm rãi đem bát máu đưa tới trước mặt Cố Tích Triều, đến bên môi hân. Nhìn vẻ mặt thoải mái kia, giống như đó chẳng qua chỉ là một chén thuốc bình thường.

Cố Tích Triều nguyên thân thể bị ăn mòn, thất kinh bát mạch bị hàn khí khiến cho đông lại suy yếu vô cùng, ngửi thấy mùi máu tươi vẫn không thể kiềm chế ghê tởm, cố gắng vung tay, đánh bay cái bát.

Nam tử kia nhìn máu tươi trên mặt đất liền hơi hơi đổi đổi sắc mặt, lập tức lại khôi phục bình thường. Phân phó cho người hầu chờ một bên, “Đi lấy một chén nữa mang đến đây.”

Tiếp theo quay đầu lại, có chút trách cứ nhìn Cố Tích Triều, “Người có biết không, trẻ con vừa đến mười tuổi sinh năm âm tháng âm khắc âm khó tìm như thế nào? Vất vả vì người tìm hơn nửa tháng mới được mười lăm đứa nhỏ, nghĩ tất cả biện pháp mới đem bọn họ chúng bắt vào đây, lấy máu bọn chúng trợ người luyện công. Người lại chẳng biết quý trọng, chẳng phải muốn hại bọn chúng mất mạng?”

“Người không phải người!” Cố Tích Triều khí hư lực yếu, vẫn nhịn không được mắng hân, “Biện pháp điên rồ như vậy cũng nghĩ ra được, người căn bản không phải là người!”

“Chiêu, đó là lỗi của ai?” Nam tử kia vẫn hòa ái cười, “Là ai bỏ đi Bích U Hàn Minh Công chính mình đã luyện đến tầng thứ sáu, còn làm cho người ta phá.....”

“Câm mồm!” Cố Tích Triều vừa vội vừa tức, “Bích U Hàn Minh Công, tuyệt nhiên không phải người luyện! Người vì sao không dứt khoát giết ta?”

“Chỉ cần người giúp ta xong xuôi, ta sẽ thành toàn người!” Nam tử kia chậm rãi nói, “Yên tâm, ta là phụ thân người, chẳng lẽ lại lừa người?” Thuận tay bưng lên chén máu trẻ con âm lạnh thứ hai, ôn nhu khuyên hân, “Uống nhanh đi, đây chính là tâm ý của phụ thân!”

Cố Tích Triều vẫn liều mạng lắc đầu, sắc mặt trắng xanh, thu mình lại sợ hãi, thanh âm hoảng loạn mà trống rỗng, “Ta không thể! Ta không thể.....” Uống thứ này hẳn sẽ không còn là con người!

“Người không đếm xỉa tính mạng bọn trẻ con này ta cũng không trách người, ai cho người bấm sinh lân bạc? Chẳng lẽ hiện tại ngay cả thê tử vì mình mà chết cũng không muốn lo sao? Thật lang tâm cầu phước như thế?”

Vân Tình..... Tim Cố Tích Triều đột nhiên thắt chặt, đau đến độ hần cơ hồ không thở nổi. Hắn có chút mê hoặc nhìn người nam tử gọi là “Phụ thân” này, thần trí thanh tỉnh dần dần ngưng ngẩn, dần dần mơ hồ.....

“Lạnh, lại đổi một chén đi!” Nam tử kia lấy tay thử độ ẩm, lãnh đạm phân phó.

“Đừng!” Cố Tích Triều đột nhiên hô lên, “Ta nghe lời người, ta..... uống.....” Hắn chậm rãi vươn tay về phía bát máu trẻ con âm lạnh, cảm giác trong thân thể mình có cái gì sụp đổ, rốt cuộc không thể trở lại.....

“Đừng!” Cố Tích Triều đột nhiên kêu to một tiếng, lập tức chống tay ngồi dậy trên giường. Nơi này là..... Lục Phiến Môn. Nguyên lai là mơ, thuận tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán, không khỏi cười khổ, nếu thật sự là mơ thì tốt rồi. Chuyện hai năm trước, nguyên tưởng rằng đã quên, đã thành thói quen, nhưng vẫn là không thể quên, không thể thành thói quen, cũng không biết là tốt hay là xấu. Hai năm trước, hắn vẫn quá ngây thơ, hai năm trước không phải chấm dứt ác mộng, mà là bắt đầu.....

Hắn chậm rãi quay đầu đi, bất ngờ nhìn đến ngọn đèn trên bàn, nỗi lòng dần dần bình tĩnh.

“Cố Tích Triều!” Một tiếng kêu khê đột nhiên vang lên, tại đây giữa lúc đêm dài vắng người, lại càng kinh tâm!

Còn chưa chờ hắn phản ứng, cửa phòng đã bị người đá văng, Tức Hồng Lệ!

13. Chương 13

Tức Hồng Lệ bùng bùng tức giận xông tới, như một ngọn lửa xinh đẹp.

Cố Tích Triều lại nhớ không nổi đã đắc tội nàng thế nào, hắn không trả lời, thực kinh ngạc nhướn lên một bên mày.

“Ta phải đánh chết người!” Tức Hồng Lệ lạnh lùng thốt, Thương Tâm Tiểu Tiễn đã đặt trên cổ họng hắn.

“Hồng Lệ!” Thích Thiệu Thương theo sau đuổi tới, “Nàng đừng xằng bậy, hắn đang có thương tích...”

“Hừ!” Tức Hồng Lệ khẽ hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt chậm rãi chuyển từ trên người Cố Tích Triều đến trên người Thích Thiều Thương, “Chàng còn cố quan tâm hần nữa...”

“Chuyện của chúng ta không liên hệ tới hần. Đừng tùy tiện giận chó đánh mèo.”

Cố Tích Triều gần như đã đoán được chuyện gì xảy ra. Thành môn thất hỏa, ương cặp trì ngư (*)! Hần không có ý tránh né, ngược lại còn hào hứng xem cặp vợ chồng son tranh chấp.

“Giận chó đánh mèo?” Tức Hồng Lệ chậm rãi thu hồi thương tâm tiểu tiện, còn chưa chờ Thích Thiều Thương thở phào, lại quăng một cái tát! “Lúc này mới là giận chó đánh mèo!”

Cố Tích Triều bất ngờ, không kịp né tránh, đầu hơi nghiêng đi đỡ vài phần lực đạo của nàng. Đầu lại vẫn đập vào trên khung giường, nửa ngày không thở nổi.

“Tích Triều!” Thích Thiều Thương hô một câu, lại sợ Tức Hồng Lệ ở đó không dám tiến lên xem xét.

“Tích Triều!” Truy Mệnh không biết khi nào đã có mặt, nhìn Cố Tích Triều chẳng biết tại sao bị đánh liền chạy nhanh đến nâng hần dậy, “Huynh không sao chứ, tại sao không né tránh?”

Một cái tát kia không đau, đau chính trán bị đụng! Hần cau mày chạm thái dương mình, đáy mắt chậm rãi trôi lên một tầng hơi nước, “Vì sao nàng đánh ta?”

“Oa!” Truy Mệnh kinh sợ nhảy dựng lên, sùng bái nhìn Tức Hồng Lệ, “Hong Lệ! Nàng thật lợi hại! Chẳng những đánh Tích Triều, còn một... cái tát khiến hần có thể nói chuyện!”

Tức Hồng Lệ cũng không để ý, đem ánh mắt còn lợi hại hơn thương tâm tiểu tiện bắn về phía Thích Thiều Thương, “Hần hỏi ta vì sao đánh hần?... Hần cái gì cũng không biết?”

“Hong Lệ, thật sự không liên quan tới hần... Hết thấy đều là ta sai...” Thích Thiều Thương áy náy giải thích.

“Khinh người quá đáng!” Tức Hồng Lệ run rẩy dẫm lệ nhìn Thích Thiều Thương, “Thích Thiều Thương, chàng khinh người quá đáng!”

“Hong Lệ, ta có lỗi với nàng...”

“Ba!” Toàn bộ phòng đều chấn động! Tức Hồng Lệ trong thời gian ngắn ngửi liên tiếp quăng người khác hai cái tát rồi khóc chạy ra, giống như nàng mới bị ức hiếp ghê gớm lắm.

Thích Thiều Thương ngây cả người, phát giác vẻ mặt Cố Tích Triều lạnh như băng, rõ ràng không nghĩ nhìn hần. Huống hồ, hần không muốn nữa bên mặt kia cũng bị đánh đến không còn cảm giác... Vì thế, hần

hồ tên Tức Hồng Lệ đuổi theo nàng.

“Thật lợi hại!” Truy Mệnh theo bản năng sờ sờ mặt mình, hoàn hảo! Hoàn hảo! Thực trơn bóng, xúc cảm cũng tốt lắm a! Quay đầu hỏi Cố Tích Triều, “Tích Triều, huynh thật sự không có việc gì? Có choáng váng hay không, muốn nôn không?”

“Không có!” Cố Tích Triều tức giận oán trách, “Vợ chồng son cãi nhau đùa giỡn làm trò, vì sao phải ồn ào đến trong phòng ta?”

“Vợ chồng son?” Truy Mệnh nhanh nhẩu sửa hấn, “Đã không phải từ lâu rồi! Đại khái hai năm trước, sau khi huynh đi không bao lâu, Thiếu Thương tới Hủy Nặc Thành một chuyến, sau rồi Tức thành chủ liền tuyên bố cùng Thích Thiếu Thương giải trừ hôn ước.”

“Vậy ư?” Ánh mắt Cố Tích Triều lại có chút mê mang, “Ta mệt rồi...”

“Vậy huynh nghỉ ngơi đi, ta còn muốn đến xem hạ màn!” Truy Mệnh cũng tự do vui vẻ.

“Ừ... Đừng tắt đèn.”

“Ngủ không được?” Vô Tình chậm rãi quay xe lăn lên đình viện, thấy Cố Tích Triều ngán người ôm gối ngồi ở hành lang dài, trên người chỉ mặc một bộ áo đơn, thoát nhìn càng thêm yếu đuối. Nhìn hấn thần tình đăm đăm, vẻ mặt trong lúc đó có chút bi ai phù du, khiến người thương hại mà xót xa. Để ý thấy thái dương Cố Tích Triều sưng xanh tím liền nhíu mày, “Đi theo ta.”

Vô Tình lại tự mình giúp hấn bôi thuốc, mà không phải bảo người khác làm, điều này khiến Cố Tích Triều thực giật mình. Chính là... Đau quá! Hấn nhận không được bắt cổ tay Vô Tình, hơi hơi quay đầu đi chỗ khác.

“Rốt cuộc chịu không nổi?” Vô Tình không những không tức giận, ngược lại mỉm cười hỏi hấn. Y rõ ràng cố ý phải làm hấn đau! Tiện tay đem được bình đưa cho hấn, dặn dò, “Thuốc này tốt cho thương tích như thể kia, người giữ đi. Ta muốn hỏi gì, người hấn đoán được. Ta cũng biết người không muốn mở miệng. Như vậy, có muốn biết hai năm nay chúng ta làm những gì không?”

Cố Tích Triều lại nhướn mày, không phải vì tò mò, mà là bởi vì Vô Tình nói nhiều!

“Chúng ta luôn luôn tìm người! Tìm người lên trời xuống đất, hết ngày lại đêm, nhưng người giống như hư không tiêu thất! Thiếu Thương càng không vui, bởi vì hấn là người đánh mất người.” Vô Tình âm thầm quan sát biểu tình Cố Tích Triều, lại phát giác nhìn không ra điều gì, khuôn mặt Cố Tích Triều cứng nhắc so với Nhị sư đệ Thiết Thủ của hấn phải bằng nhau! Hay là năm đó thời điểm Thiết Thủ chiếu cố hấn lại phá hủy hấn? “Trên thực tế, Thiếu Thương hai năm nay chỉ làm hai việc. Việc thứ nhất, tìm người; việc thứ hai, cũng là tìm người, tìm Tư Đồ Không! Người tự động xuất hiện, cho nên không tính là công lao của Thích Thiếu Thương. Như vậy hai năm nay hấn chính là bỏ phí thời gian, chẳng làm nên trò trống gì!” Vô Tình khẽ lắc đầu, trên bàn cờ vây tàn cục trước mặt hạ xuống một con cờ.

Cố Tích Triều không đáp lời, nắm giữ quân đen, cũng hạ xuống một con. Vô Tình... Quả nhiên không lừa được người! Ta đúng thật tự động xuất hiện, người tự động xuất hiện tất có sở đồ. Người không nói, cũng không tỏ ra không biết, người là muốn lấy tĩnh chế động. Buồn cười thay Thích Thiều Thương cũng không hiểu được, nhất sương tình nguyên...

“Tư Đồ Không, võ công chỉ bình thường, khinh công lại rất tốt. Ta nghĩ cho Truy Mệnh tiếp nhận, Thiều Thương không tán thành, nói cái gì ‘ân oán cá nhân’. Thiều Thương vốn không phải người chấp nhất như vậy, lại cố tình đối Tư Đồ Không... A, đương nhiên, còn có người! Thù hận giữa người và hắc, trong thiên hạ không người không biết, không người không hiểu, lại không biết Tư Đồ Không kia đặc tội hắc như thế nào ... Ân, Tư Đồ Không kia bên người có chuyên được rất thú vị, nghe nói hắc am hiểu nhất chính là phối chế các loại mê hoan dược...”

Tay Cố Tích Triều run lên, hạ sai một con, nhưng lại ngăn toàn bộ đường lui của chính mình.

“Tích Triều!” Vô Tình nhanh chóng chế trụ tay hắc, “Người rất lạnh? Tay lạnh như vậy?”

Cố Tích Triều tránh đi, lại không giãy ra được. Vô Tình đứng đầu tứ đại danh bộ, nhìn như thể nhu nhược, mà không phải thật sự nhu nhược!

“Tốt lắm, người về nghỉ ngơi đi. Nhớ rõ luyện tập kì nghệ cho tốt, ở nơi này người có thể cùng ta đánh cờ cũng chỉ có mình người, ta cũng không muốn mất đi một đối thủ tốt như vậy.” Vô Tình chậm rãi buông hắc, từng lời nói ra ý vị thâm trường.

Cố Tích Triều rốt cục trở lại, Thích Thiều Thương cũng trở lại. Vô Tình khẽ cười. Muốn hay không bớt chút thời gian nói cho Cố Tích Triều rằng Tư Đồ Không có một loại mê dược rất có ý nghĩa gọi là “Vấn tâm”? ... Thôi bỏ đi. Ngày mai, có lẽ hắc đề nghị thế bá đem tin Cố Tích Triều trở về bẩm báo lên triều đình, nói gì thì nói y cũng vẫn là khâm phạm bị truy nã của triều đình.

Thư đồng hồ hạ ở bên trên lưng thấm ra một thân mồ hôi lạnh, mỗi lần... Mỗi lần công tử cười như vậy... A di đà phật, thiện tai, thiện tai...

(*) thành môn thất hỏa ương cập trì ngư: cửa thành bị cháy, tai họa lây cả cá, ý rằng tai họa có thể giáng xuống cả người dường như không liên quan chút nào.

14. Chương 14

Túc Hồng Lệ quyết định ra đi, trong lòng Thích Thiều Thương đã không còn vị trí cho nàng. Không nghĩ đến, phải không? Vô lâm đệ nhất mỹ nữ, thua ở trên tay một người nam nhân! Thích Thiều Thương, vì một người không thương hắc mà phản bội tình yêu nhiều năm của bọn họ, khinh người quá đáng!

Nàng không nên tới nơi này, nếu nàng không biết tâm tư của Cố Tích Triều có lẽ nàng có thể sống khá giả

một chút. Nhưng hiện tại, nàng đã biết, nguyên lai hết thảy đều là Thích Thiếu Thương nhất sương tình nguyện! Nguyên lai Cố Tích Triều chưa bao giờ cùng nàng tranh chấp! Nguyên lai nàng thua đậm đến như vậy! Nghĩ đến tối hôm qua, vẫn còn quá khách khí với Thích Thiếu Thương, về phần Cố Tích Triều... Năm đó chuyện của Hỷ Nặc Thành còn chưa tính với hắn...

Cố Tích Triều đứng ở cửa phòng nhìn thấy vẻ mặt tối tăm của Túc Hồng Lệ, liền giật mình. Quả thật, hắn không có thói quen đánh nữ nhân; mà nói lại, hắn cũng không có ham mê bị nữ nhân đánh đập a! Hắn cần thận lui về phía sau vài bước rồi mới mở miệng: “Túc thành chủ có gì chỉ giáo?”

Túc Hồng Lệ tự nhiên chú ý tới toàn bộ hành động của hắn, tâm tình nguyên tối tăm lại có chút sáng lên. Không thể phủ nhận, ở phương diện đối đãi nữ nhân Cố Tích Triều thực sự không thể chỉ trích, là một quân tử biết thương hương tiếc ngọc. Hắn tuy không phải người tốt, nhưng cũng là nam nhân tốt.”Nghe nói người lười mở miệng ngay cả với Gia Cát Thần Hầu, xem ra mặt mũi của ta vẫn là rất lớn.”

Cố Tích Triều cười chúc mừng, khoanh tay yên lặng đợi nàng nói tiếp.

“Ta tới vì chuyện tối hôm qua.” Túc Hồng Lệ nghiêm mặt nói.

Nàng còn không đánh đủ? Thích Thiếu Thương ở nơi nào?! Cố Tích Triều không khỏi khó xử nhún mày, hắn hoàn toàn không muốn phải vì lấy lòng nữ nhân này mà ủy khuất chính mình, làm sao bây giờ?

“Tối hôm qua, ta thật xin lỗi!” Túc Hồng Lệ lấy hết dũng khí đem chuyện khó khăn nhất nói ra, những chuyện khác sẽ dễ hơn, “Chuyện ta cùng Thích Thiếu Thương quả thật không nên giận chó đánh mèo với người.”

“Xin lỗi ư?” Túc Hồng Lệ cũng sẽ giải thích? Hướng ta giải thích? Ta không nghe lắm chứ.

“Túc Hồng Lệ ta tuy là nữ tử, nhưng cũng không phải người trốn tránh trách nhiệm, là lỗi của ta, ta sẽ không vì sợ mà không nhận, lại càng không tìm cớ trốn tránh! Nhưng, chỉ một chuyện này! Ân oán giữa Hỷ Nặc Thành chúng ta cùng người vẫn chưa xong, sớm muộn gì sẽ có một ngày tính toán với người!” Thản nhiên nói những lời này xong, Túc Hồng Lệ bỏ đi không quay đầu lại.

Cố Tích Triều yên lặng nhìn bóng dáng yếu điệu của Túc Hồng Lệ dần dần biến mất, đột nhiên nở nụ cười, đó là một loại... kính nể cùng thưởng thức phát ra từ nội tâm! Thích Thiếu Thương, người có biết người mất đi vật trân quý đến cỡ nào hay không?

“Tích Triều! Tích Triều?” Truy Mệnh quơ quơ tay ở trước mặt hắn, thấy hắn hoàn toàn không có phản ứng, hơi giật mình nhìn theo Túc Hồng Lệ, đột nhiên lo lắng, “Không phải chứ! Huynh thích Túc Hồng Lệ? ... Bỏ đi, Tích Triều! Thích Thiếu Thương sẽ nổi điên đấy, huynh đã giết Liên Vân Trại của hắn, lại đoạt nữ nhân của hắn...” Buồn rầu ôm lấy đầu, “Tuy rằng nam nữ hoan ái là chuyện bình thường, nếu các người thật sự vì vậy tranh cãi, ta nên giúp ai a!”

“Truy Mệnh, người tìm ta có chuyện gì?” Cố Tích Triều đánh gãy suy nghĩ miên man của y, nếu để y nói

tiếp, chỉ sợ thiên lý truy sát lần thứ hai liền lửa sém lông mày!

“A? A! Trên đường mới mở một gian tử lâu, nghe nói đồ ăn nơi đó cũng không tệ lắm. Vừa lúc huynh bây giờ còn xem như thân tự do, nhị sư huynh cũng chưa trở lại, không bằng chúng ta đi thử xem?” Truy Mệnh nghe Cố Tích Triều hỏi, lập tức hưng phấn lên, đem chuyện buồn rầu vừa rồi vứt khỏi đầu.

Là thử đồ ăn hay là thử rượu? Cố Tích Triều cũng không phá, chỉ nói: “Hảo!” Hắn luôn luôn rất có hảo cảm đối với Truy Mệnh, con người dung mạo tương tự hắn, cá tính lại hoàn toàn tương phản này. Tổng nghĩ muốn che chở cho loại tình cảm như trẻ con kia, che chở cho thứ hắn chưa bao giờ có được, nhưng vẫn khát vọng...

Cố Tích Triều sở dĩ có thể cùng Truy Mệnh đi “thử đồ ăn” còn vì một nguyên nhân khác: Thích Thiệu Thương vẫn luôn kề cận hắn rốt cục bị Gia Cát Thần Hầu bắt dính!

Lúc này, bọn họ đang nghị sự trong thư phòng của Gia Cát Thần Hầu, cùng đi còn có Vô Tình.

“Cho nên, cậu xác định mười bảy mạng người kia không phải do Cố Tích Triều động tay?” Gia Cát Thần Hầu nghe xong Thích Thiệu Thương thuật lại một đường tình huống, đầu tiên liền ném ra vấn đề làm hắn khó chống đỡ nhất.

“Phải... Hắn không phải là hắn.” Thích Thiệu Thương cũng biết những lời này không có sức thuyết phục đến cỡ nào, vội vàng bổ sung, “Nội lực của Tích Triều, giống như không còn nữa. Cho nên, mặc dù hắn có muốn, cũng không làm được!”

“Nội lực không còn?” Gia Cát Thần Hầu kỳ quái hỏi, “Sao lại thế? Ai phế đi võ công của hắn?”

“Không biết!” Thích Thiệu Thương bắt đầu dĩ vãng, “Hắn cái gì cũng không chịu nói! Chỉ biết là hai năm nay hắn nhất định sống không quá tốt. Thương tích trên người hắn, nếu ta đoán đúng, đại bộ phận là hắn tự mình...” Tim... không khỏi thất lại, cũng không thể tránh! “Dọc trên đường đi, hắn đều gặp ác mộng, chỉ khi ta châm đèn cho hắn mới khiến hắn có thể nghỉ ngơi, khả dụ vậy... Cứ ở chung với hắn vài ngày sẽ biết, đây tuyệt đối không thể là giả tạo...”

“Tay hắn... rất lạnh, sinh bệnh sao?” Vô Tình cũng xen vào nói, “Sắc mặt rất khó xem, huyết khí không đủ. Nếu thế, tay cũng không thể lạnh thành như vậy, giống y như người chết!”

“Một khi đã như vậy, ta bớt thời giờ bắt mạch cho hắn, xem hắn đến tột cùng là sinh bệnh hay mất đi nội công!” Gia Cát Thần Hầu nghĩ ngợi nói, “Chứng cứ chỉ ra Cố Tích Triều là hung thủ giết người đúng thật không nhiều lắm, thậm chí không có! Hết thấy chờ Thiết Thủ điều tra trở lại rồi sẽ nói sau. Thiệu Thương, cậu xem chừng hắn, đừng để hắn lại chạy.”

“Yên tâm, thế bá! Con có dự cảm, lần này Cố Tích Triều sẽ ở lại Lục Phiến Môn chúng ta thật lâu!” Vô Tình khẽ cười nói, “Truy Mệnh lại vui vẻ, có người bồi hắn, còn có thể giúp hắn chống đỡ Thiết Thủ!”

Nghĩ đến tình cảnh gà bay chó sủa hai năm trước, Gia Cát Thần Hầu lại đau đầu, một Truy Mệnh đã là tính tình duy khứng thiên hạ bất loạn, lại còn Cố Tích Triều sớm nắng chiều mưa... Làm sao mà ông hưng phấn được?

“Đúng rồi, thế bá, Cố Tích Triều nếu đã trở lại, hẳn phải quy án. Phải bấm báo Hoàng Thượng mới đúng.” Vô Tình không quên tính toán của hắn.

Thích Thiều Thương lẳng lặng ngồi ở một bên, không trả lời. Hắn cũng không biết cái gọi là “Bấm báo Hoàng Thượng” đối với Cố Tích Triều đến tột cùng sẽ có ảnh hưởng gì.

Khả Gia Cát Thần Hầu cũng bối rối! Ông nhìn về phía Vô Tình, người vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh không sóng gió, đoán không ra ý định của y! Vô Tình muốn làm cái gì? Rõ ràng là quan tâm Cố Tích Triều, thì tại sao...”Ta đã biết.” Yên lặng theo dõi kỳ biến đi, làm sự phụ lại phải hỏi đồ đệ trong lòng chủ ý gì cũng quá mất mặt! Huống hồ, Cố Tích Triều cũng không phải yếu ớt như vậy, lại có Thích Thiều Thương ở...

Vô Tình cũng cười, hắn tạo ra một cơ hội, một cơ hội thấy rõ của Cố Tích Triều, một cơ hội thấy rõ của Thích Thiều Thương, hoặc là, lại thấy rõ cơ hội của chính hắn...

15. Chương 15

Rượu quả là độc dược xuyên thấu ruột, không rõ Truy Mệnh vì sao lại ham thích như thế. Cố Tích Triều vẫn uống từng hớp từng hớp nhỏ rượu Trúc Diệp Thanh thượng đẳng được ông chủ cực lực đề cử, cũng ném không ra đến tột cùng ngon ở đâu. Ngược lại sự biến hóa của kinh thành càng làm cho hắn xúc động. Hai năm, giống như đã là kiếp trước! Vân Lai Lâu, ý khách đến tựa như mây, tứ bề yên tĩnh, rất giống tác phong của hắn. Cố Tích Triều mơ hồ cười, buông thả lơ đãng. Khả trong lòng hắn cũng hiểu được, đã đến, trốn không xong! Nhưng chỉ cầu một lần say!

Truy Mệnh thấy thái độ hắn miễn cưỡng như vậy, trong lòng tức giận, nói: “Huynh uống rượu với bộ dạng này, thần tiên đều bị huynh làm tức chết rồi!”

“Thần tiên? Thần tiên bận rộn, đâu quản được phạm nhân nhiều như vậy!” Cố Tích Triều cười lạnh, nếu thực sự thần minh, há để ta luyện thành Bích U Hàn Minh Công, gây tai họa nhân gian? Hắn thần nhiên đáp một câu, “Ta không hiểu được rượu có gì tốt! Uống bao nhiêu năm như vậy, không phải vẫn hương vị này?”

“Có lẽ huynh không biết!” Truy Mệnh cười quơ quơ chén rượu trống trơn, nói: “Nó có thể ngăn chặn mùi máu tươi!”

“Ngăn chặn mùi máu tươi?” Cố Tích Triều nghi hoặc lặp lại.

“Đúng vậy! Kinh nghiệm đó, ta không lừa huynh!” Truy Mệnh tuy là tứ đại danh bộ, cũng không phải người

khát máu. Hắn nhiệt tình quý trọng sinh mệnh, nhưng phá án bình thường muốn không dính máu tươi cần bản là chuyện hoang đường, cũng khó trách hắn lại yêu rượu như mạng đến thế.

“Vây phải thử một chút.” Cố Tích Triều hạ giọng nói một câu, lập tức hô lớn, “Tiểu nhị, lại lấy hai vò rượu đến đây!”

“Tích Triều, chúng ta không có nhiều bạc như vậy!” Truy Mệnh vội vàng túm lấy hắn, nhỏ giọng nói. Hắn tuy là tứ đại danh bộ, sinh kế gần đây thực sự không tốt. Về phần Cố Tích Triều, so với hắn còn nghèo hơn!

“Không sao, thuyền đáo kiều đầu tự nhiên trực (*).” Cố Tích Triều cũng không nghĩ nhiều như vậy, cứ thỏa thuê đã rồi nói sau. Cùng lắm thì, còn có thể chạy bàn giết cá để nợ rượu.

Vì thế, một người yêu rượu như mạng, không biết tiết chế, một người muốn phóng túng, chỉ cầu một lần say. Hai người vẫn uống tới khi hoàng hôn khuất núi phía Tây, rốt cục người trước người sau say ngã tại bên bàn, bất tỉnh nhân sự.

Chủ quán chờ tới lúc đó, mới vừa rồi tới thời điểm bọn họ không chú ý mới đưa bọn họ hai người ra một góc yên lặng, lúc sau chào hỏi khách khứa cũng tận lực để mọi người tránh xa bọn họ, chính vì không muốn làm cho người khác chú ý. Thật vất vả đợi tới khi đóng cửa, vội vàng mời chủ tử đi ra.

Chủ tử hiển nhiên là Liệt, vẫn mặc quần áo trắng, lại rõ khí chất cao quý bức người. Y lặng yên không một tiếng động đi đến bên người Cố Tích Triều, lấy tay đỡ hắn. Cư nhiên..... thật sự say! Trong lòng có phần buồn bực, nhìn y mặc dù đang ngủ dung nhan cũng vẫn thâm đậm như cũ lại mơ hồ có chút không đành lòng. Quên đi, mấy ngày nay đã thật gấp gáp.”Đi đem huân hương bưng lên.”

“Công tử, hôm nay phải.....” Chủ tử lâu nhắc nhở hắn.

“Có thể, Khấu! Ta sẽ biết chừng mực. Làm cho hắn sống lâu một ngày cũng không có gì trầm trọng, người đi xuống đi.” Liệt cũng không quản nhiều như vậy, chỉ nhìn Cố Tích Triều, ánh mắt thực ôn hòa. Đệ đệ này, cũng chỉ có thời điểm ngủ như vậy mới ngoan ngoãn một chút, không tùy tiện, không sắc bén, thực nghe lời, thực im lặng.

Mu bàn tay nhẹ nhàng phất qua mặt hắn, thật sự rất lạnh. Y không khỏi khẽ nhú mày, thuận tay cởi áo choàng phủ lên mình hắn, thấp giọng trách cứ, “Thật là, chớm mùa đông cũng không biết phải mặc nhiều hơn một bộ quần áo. Vẫn như vậy không chiều cố chính mình!”

Khấu rón rén đem thứ Liệt phân phó mang lên, lại đi đến bên cạnh hắn nói: “Công tử, trên lầu có phòng hảo hạng.”

Liệt gật đầu, tự tay đem Cố Tích Triều bế đứng lên.

Khấu theo ở phía sau cảm động cười, so với những người khác, chủ tử này thật tốt hơn nhiều lắm. Hắn

nàng Truy Mệnh dậy, cũng đi theo. Vừa đi, vừa cảm thán, “Nguyên lai thực sự giống như vậy! Bất quá, mạng của người tốt hơn nhiều lắm.”

Liệt thực chiều cổ đệ đệ này, tự tay vì hắn cởi áo ra, tháo thắt lưng, hầu hạ hắn lên giường. Nhìn đến băng gạc trên cổ tay hắn, lại nhíu mày. Lại là thương tổn! Thương tổn nhiều lắm, không phải chuyện tốt, hơn nữa tổng cảm thấy được hắn thường xuyên bị thương như thế là có ý tự làm vào. Dàn xếp Cố Tích Triều xong, Liệt vẫn không có ý rời đi mà ngồi xuống bên cạnh.”Chiêu, ta biết người không thích giết người. Thế nhưng quốc gia đại sự, không thể trách được! Nếu oán, hãy oán người vì sao phải thác sinh ở đế vương gia!”

“Nhiệm vụ này thực khiến người ta căm ghét, ta cũng mệt mỏi. Tiếp tục nhẫn nhịn nữa đi, rồi sẽ xong rất nhanh. Đến lúc đó..... Đến lúc đó ta nhất định cho người tự do.....”

“Chuyện Ma Nhân Yêu Cơ kia, người đừng oán ta. Nếu ta không ra tay, Hoa Ly cũng sẽ ra tay, đến lúc đó sẽ không phải mê được đơn giản như vậy. Một ngày kia, ta nắm quyền, nhất định sẽ giết hết người phụ người trong thiên hạ! Được sư Hoa Ly, còn có thần quan Ngộ Thuật kia suốt ngày bên tai phụ hoàng nói chuyện ma quỷ, tiền lời gièm pha!” Nói tới đây tâm tình Liệt càng thêm ác liệt, một Bích U Hàn Minh Công, một câu phá quân tinh, hại Chiêu cả đời!

“Người cùng Thích Thiệu Thương..... Người hai năm trước có phải hắn hay không? Người hại người kinh mạch nghịch chuyển, mệnh huyền một đường, làm hại người phải nhẫn nại chịu đựng nhiều khổ sở luyện Bích U Hàn Minh Công có phải hắn hay không? Nếu như là hắn, ta nhất định phải thay người giết hắn!”

Ngón tay lướt qua mép tóc hắn, chậm rãi lại gần từng tiếng vô cùng kiên định nói: “Ta sẽ không để người chết sớm! Cho nên, vô luận như thế nào, cũng phải tiếp tục chống đỡ, biết không?”

“Nhìn kỹ, người thật sự rất giống mẫu phi. Người đừng oán mẫu phi, nàng cũng là bất đắc dĩ..... Mọi người đã chết, đừng oán nàng. Đừng oán.....” Nói đến đây, Liệt chính mình cũng cảm thấy vô lực, làm thế nào để không oán hận một người mẫu thân toàn tâm toàn ý đẩy mình vào chỗ chết để tự bảo toàn? Đối lại là y, có năng lực làm được hay không?”Chiêu, ta sẽ chiều cổ người. Trước kia không làm được, về sau, tuyệt đối sẽ không lặp lại.”

“Ta chỉ cầu người một sự kiện, nếu ta đã chết, thay ta đem Văn Tình.....” Cố Tích Triều lúc trước còn đang ngủ, Liệt ghé vào tai hắn liên miên nói nhiều như vậy, lại đánh thức hắn. Câu nói đầu tiên sau khi hắn mở mắt chính là về Phó Văn Tình, giống như hai năm trước.

“Câm mồm!” Liệt phần nộ cất lời hắn, “Cái gì có chết hay không! Năm đó phụ hoàng không giết người, người sẽ không phải chết! Người là Thập Thất Hoàng tử, thân phận cao quý, ai dám động vào người một ngón tay đâu?”

Cố Tích Triều nghe vậy, chỉ mỉm cười, cũng không phản bác. Nụ cười kia, thanh nhẹ lại mang theo chút bụi tử vong. Hắn chậm rãi ngồi dậy, mặc áo khoác vào.

“Người làm cái gì? Đã trễ thế này, còn không nghỉ ngơi sao?”

“Đi giết người!” Cố Tích Triều cười như trẻ con, “Làm phiền người đến gọi ta, không phải mục đích này sao?”

“Vẫn chờ ngày mai đi.....” Nói đến đây, vẻ mặt Liệt có chút mất tự nhiên.

“Hôm nay và ngày mai có gì khác nhau? Đáng chết liền nhất định phải giết, đến trễ canh giờ, Hoa Ly lại dài dòng với ta. Tam hoàng huynh phớt lờ hần, ta còn phải dựa vào bích huyết đan của hần để cứu mạng đấy!” Cố Tích Triều tự tiểu phi tiểu đáp, nụ cười kia dưới ánh đèn mờ nhạt lại ảm ảm có vẻ dữ tợn khủng bố.

Người làm sao khổ như thế! Liệt tiếc hận lắc đầu, không cần phải nhiều lời nữa.

“Hộ bộ thượng thư Trần Đình Văn, Trần gia Tam đại trung lương, lại có đứa con bất hiếu thông Liêu phản quốc này!” Cố Tích Triều tùy tay mở ra danh sách, thoải mái gạch đi hần, “Trừ đầu hần ra, người còn muốn cái gì?”

“Danh sách gián điệp của Liêu Quốc.” Liệt đặc ý nói, “Có phần danh sách này, ta có thể nắm chắc đem thế lực của Liêu Quốc ở đây nhổ tận gốc. Cho nên, danh sách này ta nhất định phải có!”

“Đã biết!” Cố Tích Triều lên tiếng, “Chiếu cố Truy Mệnh cho hảo, ta nếu bại lộ quá sớm đối với ai cũng không phải chuyện tốt!” Lời vừa nói dứt, người đã nhảy ra khỏi tường vây.

– **Xa đảo sơn tiền tất hữu lộ, thuyền đáo kiều đầu tự nhiên trực:** Xe đến trước núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ xuôi dòng. Chỉ mọi việc sẽ yên ổn khi tới lúc của nó.

16. Chương 16

Lúc Lãnh Huyết tìm đến Vân Lai Lâu liền thấy Truy Mệnh cùng Cố Tích Triều ngã vào bên bàn, say sưa mộng đẹp! Hần bắt đặc đi lắc đầu, đẩy tỉnh Truy Mệnh. Về phần Cố Tích Triều, vẫn đang say đến bất tỉnh nhân sự, chẳng biết cổ kim ra sao!

“Tiểu Lãnh, chuyện gì vậy, vì sao tìm chúng ta vội vã như vậy?” Truy Mệnh cùng Lãnh Huyết hợp lực giúp Cố Tích Triều đi ra khỏi Vân Lai Lâu.

Lãnh Huyết tức giận trừng mắt nhìn hần một cái, đi tìm bọn hần một chuyến, hại y tổn thất tiền tiêu một tháng! “Đại sư huynh bảo bọn huynh mau chóng trở về, nói là thánh chỉ đã đến.”

“Thánh chỉ? Thánh chỉ gì thế?” Truy Mệnh vẫn thực nghi hoặc.

“Đệ làm sao biết! Trở về tự hỏi Đại sư huynh đi!” Lãnh Huyết vẫn còn tức giận, hai người kia cứ thê trắng

đêm không về, cũng không nghĩ mọi người có lo lắng hay không! Cố Tích Triều cầu nhân khắp thiên hạ, Truy Mệnh lại giải gặp rắc rối...

“Tiểu Lãnh, đệ tức giận? Ta sẽ trả tiền mà, đừng nóng giận.” Truy Mệnh đơn thuần tinh khiết, tựa hồ vĩnh viễn cũng không thay đổi! “Bất quá, nói cho tốt, ta chỉ phụ trách một nửa a, một nửa khác người tìm Tích Triều đi, biết không?”

Lúc này, Lãnh Huyết ngay cả khí lực để giận cũng không vực lên nổi.

Trở lại Lục Phiến Môn, người Lục Phiến Môn từ trên xuống dưới đã sớm quỳ trên mặt đất, công công ban chỉ đã chờ ở đó. Truy Mệnh cùng Lãnh Huyết chạy nhanh giúp Cố Tích Triều quỳ xuống. Không ngờ, hắn thật sự say quá lợi hại, lập tức liền mềm nhũn sụp xuống, toàn bộ thân mình đều ngã ra trên mặt đất.

“Hắn chính là Cố Tích Triều?” Sử công công tới ban chỉ lên tiếng hỏi chói tai.

“Đúng vậy!” Gia Cát Thần Hầu chỉ cảm thấy đau đầu không thôi!

“Đi mang bồn nước đến, đem hắn dội tỉnh, cái dạng này còn ra thể thống gì?”

Không thể nghĩ ngờ rằng tiếng nói chói tai kia làm lửa giận bùng lớn trong lòng Thích Thiếu Thương, muốn phát tác. Vô Tình kéo hắn lại, yên lặng lắc đầu.

Đã chớm đông, Cố Tích Triều lại từ trước đến nay sợ lạnh, một chậu nước lạnh đổ xuống làm hắn đông lại cả thân thanh khí sáng! Cố gắng áp chế một bụng tức tối, nghe xong thánh chỉ hắn ngược lại còn ngây ngẩn cả người, hai mắt trừng trừng nhìn Gia Cát Thần Hầu hỏi: “Hắn hạ chỉ đánh ta? Còn đánh Thích Thiếu Thương? Vì sao?”

“Cố Tích Triều lớn mật, ngươi còn không lĩnh chỉ?” Tiếng nói chói tai của Sử công công lại vang lên.

Cố Tích Triều trực tiếp hỏi công công, “Hoàng đế kia của ngươi có phải hạ sai chỉ hay không? Hắn còn không giết ta? Hay là hắn nghĩ vận hắn vẫn tốt như thế, ta vĩnh viễn đều giết... A...”

Thích Thiếu Thương chạy nhanh bỏ nhào lại, che miệng của hắn! Hỗ trợ còn có Truy Mệnh cùng Lãnh Huyết, ba người cùng nhau đè hắn trên mặt đất, không thể động đây, khiến hắn không trách móc tiếp được.

“Công công, hắn uống nhiều quá, ngài đừng trách phạt.” Gia Cát Thần Hầu cương miệng cười hoà giải. Cố Tích Triều này, chính mình không sợ chết còn chưa tính, chẳng lẽ còn muốn lôi Lục Phiến Môn chôn cùng?

Gia Cát Thần Hầu là người ở trước mặt hoàng thượng có thể thuyết đắc thượng thoại, địa vị tôn sùng, tự nhiên không phải bọn nội thị có thể tùy tiện ra oai được. Hiện tại Gia Cát Thần Hầu rõ ràng giữ gìn hắn, Sử công công cũng rất biết thời biết thế, “Thần Hầu, 200 đại bản này...”

“Đánh! Hiện tại liền đánh, công công chỉ cần để ý làm công đạo Hoàng Thượng giao phó, còn những thứ khác không cần để ý tới.” Gia Cát Thần Hầu nói một câu, Cố Tích Triều cùng Thích Thiều Thương hai người đều bị đè xuống.

200 đại bản mà thôi, tất cả đều là người tập võ, làm gì chịu đựng không được!

Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, Gia Cát Thần Hầu cùng với Vô Tình chính là đã sớm dự liệu được kết quả này. Đương nhiên, bọn họ thật sự rất lạc quan!

Bên Thích Thiều Thương, bị đánh 200 đại bản tinh thần vẫn sáng láng; Bên Cố Tích Triều, 100 đại bản còn chưa đánh xong, hần đã chết ngất tới ba lượt! Dù là thị vệ hành hình cũng bị hoảng sợ tới mức tay toát đầy mồ hôi, đừng nói là tình huống có bao nhiêu thảm thiết, mà là phản ứng của Cố Tích Triều cùng Vô Tình quá mức khác thường nhân! Cố Tích Triều vẫn không lên tiếng, cũng không giãy giụa, nhắm mắt lại chịu hình, cho nên mỗi lần hần bắt tỉnh bọn thị vệ đều không phát giác. Về phần Vô Tình, mỗi lần hần đều là người thứ nhất phát giác Cố Tích Triều đã hôn mê, sau đó lạnh lùng ho khan, lạnh lùng phân phó: “Hần bắt tỉnh rồi, dùng nước lạnh dội hần tỉnh lại!”

Hai người đều lãnh huyết lợi hại, cũng tàn nhẫn lợi hại! Khác nhau là một người nhắm vào chính mình, một người nhắm vào người khác!

Thật vất vả đánh xong 200 đại bản này, hai thị vệ phụ trách hành hình nhất trí cho rằng: đây đúng là việc khổ sai nhất!

“Ta rất ngạc nhiên, người có thể nhìn ra cái gì ở 200 đại bản này?” Cố Tích Triều cổ họng khàn khàn hỏi Vô Tình đang ngồi trước mặt hần, từ ngoài cửa sổ ánh tà dương như máu chiếu vào, khiến cho trên mặt hần có vài phần ửng đỏ bình thường. Giờ này khắc này, bản thân hần đang thực chặt vật tựa vào trên giường, mà Vô Tình lại đang giúp hần bôi thuốc. Trên lưng lưu lại vô vàn vết thương, tựa hồ chỉ cần còn sống một ngày, vết thương trên người liền một ngày sẽ không đoạn tuyệt!

Sau khi biết chuyện là do Vô Tình một tay chủ đạo, tất cả mọi người đối với Vô Tình đều rất kín đáo phê bình. Ngược lại, người duy nhất không lo lắng lại là Cố Tích Triều.

“Thế bá nói, 200 đại bản kia của Thích Thiều Thương là hần yêu cầu Hoàng Thượng ban cho hần. Hần cho rằng 400 đại bản với người sẽ làm người bị thương cân động cốt, để Thích Thiều Thương giúp người chia sẻ một nửa, hần hần sẽ không để bụng.” Vô Tình hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Đưa tay sờ trán hần dò xét, thực lạnh! Bị đánh một hồi, lại bị dội 5 thùng nước lạnh hần phải phát sốt nhưng lại không có, thực quý dị! Ý nói tiếp: “Về phần nhìn ra cái gì... Rất nhiều. Đầu tiên, người thật sự có thói quen bị đánh; tiếp theo, nhiệt độ cơ thể của người không bình thường, đây không phải bởi vì thương tổn, mà là bệnh hoặc là cái khác. Đương nhiên, ta hy vọng chỉ là bệnh mà thôi. Cuối cùng, cũng là điều tối trọng yếu: người vì sao lại hôn mê?”

Cố Tích Triều nhướn mày, bật cười.”Đương nhiên bởi vì đau, còn có lý do khác sao?”

“Nói thí dụ như, cảnh tượng đồng dạng khiến cho người mơ mơ hồ hồ thấy được điều gì đó thực đáng sợ...” Vô Tình trầm giọng nói, “Trên người người đại bộ phận thương tích đều do chính người tạo thành, vì sao lại như vậy? Có lý do gì cho người không ngừng lộng thương chính mình? Thích Thiếu Thương nói, đôi khi cảm xúc của người rất khó điều khiển kiềm chế. Ta cũng không hy vọng đây là nguyên nhân tạo thành nhiều vết thương trên người người như vậy, nhưng ta tìm không được cách giải thích khác...” Hắn dừng lại, thay đổi khẩu khí, quát hỏi Cố Tích Triều, “Hai năm nay, người rơi vào tay ai? Hắn cho người quay về Lục Phiến Môn là muốn người làm gì?!”

Cố Tích Triều mỗi lần nghe hắn nói một câu, sắc mặt liền trắng bệnh hơn, tới khi Vô Tình nói hết, hắn đã tái nhợt giống u hồn! Sau đó, hắn từ trên giường đứng lên, hướng đại môn chuẩn bị rời đi.

Vô Tình vẫn nhanh hơn hắn một bước, ném ra “Minh khí” trong tay, làm đại môn nhanh chóng đóng lại. Y từng bước ép sát Cố Tích Triều, “Người đó lấy cái gì để bức người, khiến người không thể không nghe hắn? Hắn có biết hắn sắp bức người đến điên rồi không? Hắn có biết vô luận bố cục của hắn hoàn mỹ đến bao nhiêu, sự tồn tại của người chính là sơ hở lớn nhất? Trên người của người nhiều vết thương như vậy, hai năm nay người tự giết chính mình bao nhiêu lần?”

Cố Tích Triều dùng sức giãy hắn ra, lui một bước về phía sau, hai mắt không chớp lấy một cái, trừng mắt nhìn Vô Tình, giống như trừng mắt nhìn một con ác quỷ đoạt mạng!

“A...”

Hắn đột nhiên kêu lên thê lương thảm thiết, nhưng chỉ có nửa tiếng, lại gắt gao ôm lấy mình, thân mình đơn bạc như đã bị thương nặng lão đảo, yếu ớt trượt xuống...

17. Chương 17

Ngày hôm sau, Cố Tích Triều tựa hồ vẫn bị một mảnh sương mù bao vây từ bên trong, không thấy rõ, cũng không nghe rõ, rất mơ hồ.

“Lại phát bệnh! Thất tâm phong!”

“Bệnh này không trị được, tâm trí hắn có vấn đề, cho hắn chút thời giờ là được.”

“Đại phu, ngài kê cho hắn chút thuốc đi!”

“Hắn không âm ỉ cũng không bát nháo, có thể cho hắn thuốc gì? Tự đừng lãng phí tiền thuốc! Người cho lão phu là lang băm lừa bịp lấy tiền thuốc của người sao? Cáo từ!”

“Hắc! Đại phu này tính tình thật nóng nảy!” Truy Mệnh bất mãn nói, tiếp theo lại quay đầu an ủi Thích

Thiếu Thương, “Đại phu cũng nói hần không có việc gì, huynh yên tâm.”

Thích Thiếu Thương lại cau mày chặt, đau lòng nhìn Cố Tích Triều ôm lấy mình, thu lại trên giường, “Vô Tình... Vì sao phải làm như vậy? Bức hần điên với hần có gì tốt? Ta biết Tích Triều trở về nhất định có mưu đồ, ta không sợ hần hại ta, cũng không muốn xem hần trở thành cái dạng này!”

“Bởi vì hần muốn hại không chỉ có huynh!” Vô Tình đưa xe lăn tiến vào, lắc đầu thở dài, “Ta lại không nghĩ rằng hần đã đến mức nghiêm trọng như thế...”

Thích Thiếu Thương muốn nổi cáu, nhìn thư đồng của Vô Tình bưng chén thuốc tiến vào lại nén tức giận. Dù sao, Vô Tình cũng là vì Lục Phiến Môn, cũng không phải muốn như vậy!

“Đây là thuốc trị thương, trước bắt hần uống rồi nói sau.” Vô Tình thản nhiên nói, tiếp nhận chén thuốc thư đồng đưa tới.

Thích Thiếu Thương gạt đầu, nhẹ giọng gọi Cố Tích Triều, “Tích Triều, lại đây, ra chỗ này, nghe lời.”

Cố Tích Triều giống con mèo nhỏ, theo lớp lớp màn giường nhô đầu ra, nhìn xung quanh mọi nơi một lát, lại rút trở về, liều mạng lắc đầu.

“Tích Triều, nghe lời!” Thích Thiếu Thương bắt đắc dĩ, cũng bò lên giường muốn kéo hần. Hai người ở trên giường người truy ta trốn, thiếu chút nữa hủy cả giường! Cố Tích Triều đầu óc hồ đồ, thân thủ vẫn thực nhanh nhẹn, Thích Thiếu Thương lại phải cẩn thận không chạm tới những vết thương trên lưng hần, hơn nữa phạm vi trên giường lại nhỏ, thi triển không được, cho nên đuổi vạn phần vất vả. Chờ tóm được người thì đã một thân mồ hôi nhễ nhại. Đem hần xách đến ghế bắt ngồi, Thích Thiếu Thương xoa dầu rằng trên mu bàn tay, hạ giọng oán giận, “Thiên lý truy sát loại sự tình này cũng chỉ có người mới làm được, ta không có năng lực đó!”

Vô Tình cười nói: “Nói cái gì ngốc thế, nếu thật sự lại thêm một lần thiên lý truy sát nữa, chỉ sợ huynh khóc còn không kịp!” Tiếp theo đem chén thuốc đưa tới trước mặt Cố Tích Triều, nhẹ giọng nói, “Đây, mở miệng.”

Cố Tích Triều lần này cũng rất phối hợp, nhu thuận mà đem được uống xuống.

“A? Đại sư huynh, Tích Triều nghe lời huynh thật nha...” Truy Mệnh tán thưởng với vẻ mặt sùng bái.

Không ngờ, Truy Mệnh vừa nói xong câu này, Cố Tích Triều lại bỗng nhiên “Xì” một tiếng, đem thuốc vừa mới nuốt xuống ới ra ào ào!

Vô Tình hơi giật mình nhìn mình một thân áo trắng thanh lịch, trước mặt khắc vẫn là thanh lịch, sau một khắc liền biến thành giẻ lau!

Sau đó, Cố Tích Triều nhanh chóng ới ra lần thứ hai, lúc này phải phun ngay trên mặt Vô Tình! Phun xong rồi, còn không quên bứt lên góc áo còn sạch sẽ của Vô Tình lau miệng. Sóng mắt mê ly giống như khói nước Giang Nam nghiêng nghiêng về phía Thích Thiều Thương, “Đắng quá...” Hắn nhăn mặt, mềm giọng oán giận.

Thích Thiều Thương ra sức nén cười, nghiêm nghị nói với Cố Tích Triều: “Thuốc đương nhiên đắng, nhẫn nhẫn liền qua thôi. Người bị bệnh, bị bệnh phải nghe lời, biết không?”

Vô Tình hừ một tiếng, nặng nề mà đem chén thuốc đặt ở một bên trên mặt bàn, lau mặt, “Truy Mệnh, lại đi lấy một chén thuốc, bắt hắn uống xong đi! Ta đi thay quần áo.” Trên đời này ai dám đem thuốc phun hẳn cả thân lẫn mặt? Cố Tích Triều này! Điên rồi cũng đa dạng như vậy!

Truy Mệnh lập tức lĩnh mệnh mà đi, hắn sợ chính mình nếu còn không đi sẽ bật cười ngay tại trận, hơn nữa tuyệt đối sẽ cười đến mức không động đậy nổi! Mà thế cũng không quá tốt đâu, Đại sư huynh Vô Tình mà trả thù, chính là tuyệt đối vô tình đó!

Chén thuốc thứ hai đưa đến rất nhanh, Truy Mệnh, Thích Thiều Thương hai người hai mặt nhìn nhau, ai ép hẳn? Bản lĩnh phun đông phun tây của Cố Tích Triều hai năm cũng đã lĩnh giáo rồi, tuyệt đối muốn phun ai liền nhất định có thể phun đến người đó! So với Thần Khốc tiểu phủ còn chuẩn hơn!

Lại nhìn Cố Tích Triều, ánh mắt lại mơ hồ đưa lên, chuyển đầu, nhìn mọi nơi xung quanh, có thể thấy hắn rất không bình tâm, vậy càng phiền toái!

“Truy Mệnh, huynh đi ra ngoài trước. Để ta làm đi.” Thanh âm của Thích Thiều Thương bỗng trở nên thực thô ráp, như là miễn cưỡng kiềm chế cái gì.

Truy Mệnh để ý thấy đôi mắt Thích Thiều Thương dần dần thâm thúy, lập tức ngậm miệng, tránh đi ra.

Thích Thiều Thương bưng chén thuốc lên chính mình uống trước một hơi, tiếp theo lại nâng cằm Cố Tích Triều lên, chạm môi hắn, hôn thật sâu.

Thân thể Cố Tích Triều bỗng nhiên chấn động, lại thả lỏng, giống như đã thành thói quen, chậm rãi điều hòa hô hấp, lông mi như sò nhẹ nhàng run rẩy, nhu thuận nhắm hai mắt lại...

Bắt đầu mùa đông, hoa tại đình viện Lục Phiến Môn cũng đã héo tàn gần hết, chỉ còn lại cành trụi lủi lay động trong gió lạnh. Thậm chí ngay cả hoa tượng của Lục Phiến Môn cũng đã muốn hồi hương qua năm, Cố Tích Triều không để ý nhiều như vậy, vẫn lấy ra thùng nước cùng cái gáo hết sức chuyên chú tưới nước.

Thích Thiều Thương yên lặng đứng ở sau hắn nhìn, tự nhiên không phải coi chừng Tích Triều tưới nước, mà là nhìn chính con người hắn. Nhìn vào ánh mặt trời mùa đông ấm áp ôn hòa chiếu lên hắn, nhìn dáng vẻ tươi cười yên lặng mà thỏa mãn hắn khó có được. Y cũng cười theo, lúc sau lại lắc đầu.

“Thiếu Thương?” Truy Mệnh nghi hoặc gọi y.

“Ta biết có lẽ hấn vẫn chỉ ở cái dạng này mới có thể vui vẻ, nhưng huynh cũng biết, Cố Tích Triều nhất định không cam lòng cả đời đều như vậy!” Thích Thiếu Thương không quay đầu lại nhìn Truy Mệnh, lắc lắc mở miệng, như thể nói cho Truy Mệnh nghe, như thể nói cho Cố Tích Triều nghe, càng như thể nói cho chính mình nghe, “Ta thường thường đều có cảm giác kích động này, trối lại hấn, đưa hấn tới chân trời góc bể. Cả đời không trở lại, cái gì cũng không cần suy nghĩ. Chính là, không có khả năng... Dù cho hấn điên rồi, cũng không thể!”

“Vì cái gì lại biến thành như vậy?” Truy Mệnh buồn rầu hỏi, “Năm đó huynh cùng Túc Hồng Lệ từ hôn chúng ta không dám cũng không muốn tin tưởng, nhưng hai năm này... Nhưng không tin không được. Tích Triều rõ ràng không có...”

“Các người tưởng hấn chủ động?” Thích Thiếu Thương bỗng nhiên nở nụ cười, “Hấn e rằng chỉ có một phân động tình... Lúc trước ta cũng nhìn hấn như vậy, nhìn hấn một người sống ở thế giới của mình, không tranh cãi không hồ nháo, không giả dối. Thời điểm vui vẻ liền cười, không vui liền nhíu mày, cứ như vậy mà vui xuống... Có đôi khi ta thực hận hấn, chúng ta rõ ràng là địch nhân, thì tại sao phải cứu ta? Đã cứu ta còn nói lời tuyệt tình như vậy, đã cứu ta lại mất tích, làm cho ta vì hấn nhớ nhung da diết, hấn thật không có tim sao?”

“Chỉ sợ dù có, cũng sớm theo Văn Tình tiểu thư đi...” Truy Mệnh thở dài, lắc sang chuyện khác, “Nhị sư huynh cũng không biết sao lại như vậy, bây giờ còn chưa trở lại! Hai ngày trước đã phải về đến nơi mới đúng!”

“Có thể có chuyện gì khiến bị trì hoãn.” Thích Thiếu Thương tùy thanh hô ứng, không để ý lắm. Ai có thể làm bị thương Thiết nhị gia trong tứ đại danh bộ?

Truy Mệnh có tâm tính tiểu hài tử, than phiền xong coi như xong. Đi đến bên người Cố Tích Triều hỏi, “Nhìn cái gì đấy? Nhập thần như thế?”

Cố Tích Triều lúc này mới hoàn hồn, vịn một cành cây nói: “Có sâu!”

Một bông hoa cũng không có, còn nói đến sâu? Truy Mệnh bắt đầu hối hận mình thật là tốt đi, bản lĩnh bịa đặt của Cố Tích Triều cũng quá cao minh, hấn không phải đối thủ!

“Rõ là có!” Cố Tích Triều lại tức giận.

“Tốt lắm, tốt lắm!” Truy Mệnh tùy tay vỗ vỗ cành kia, “Hiện tại đã không có, đuổi đi rồi!”

“Người gạt ta!” Cố Tích Triều lại tức giận, giận tái mặt, không cho phân trần liền đem gáo nước hướng đầu Truy Mệnh gõ.

“Người gạt ta!” Hấn lặp lại, lại “đông” một tiếng, hung hăng gõ cái thứ hai!

Truy Mệnh làm sao có thể cho hấn gõ đến cái thứ ba, thì triển khinh công chạy nhanh.

Thích Thiếu Thương, đại ngu ngốc! Ai muốn người nhớ nhưng da diết?! Ai đòi người phụ trách?! Hai đại nam nhân, ghê tởm hay không ghê tởm? Một đôi tử địch, đáng cười hay không đáng cười?!

18. Chương 18

Thiết Thủ rốt cục đã trở lại, so với thời gian Gia Cát Thần Hầu dự tính chậm mất ba ngày, mang theo một thân nội thương nghiêm trọng về tới Lục Phiến Môn.

Truy Mệnh nhìn đến sắc mặt tái nhợt của Thiết Thủ, chính mình mặt cũng trắng bệch, chạy nhanh đem đỡ hấn vào phòng. Vô Tình, Lãnh Huyết, Thích Thiếu Thương kéo Cổ Tích Triều cũng rất nhanh theo vào.

“Nhị sư huynh, huynh mau vận công chữa thương đi.” Truy Mệnh thúc giục hấn.

Thiết Thủ lại lắc đầu, khí nhược nói: “Mau mời thế bá đến, ta có chuyện gấp gáp cần bẩm báo!”

“Vì sao phải lúc này!” Truy Mệnh bất mãn oán giận, hấn chưa từng thấy nhị sư huynh có sắc mặt kém như thế này, tựa hồ với người chết khác nhau không bao xa!

Vô Tình lại càng hiểu được Thiết Thủ, chỉ nói: “Lãnh Huyết, đi thỉnh thế bá.”

Gia Cát Thần Hầu rất nhanh chạy tới, “Đừng nói vội!” Ông thấp giọng ra lệnh cho Thiết Thủ, cầm bàn tay giúp hấn điều tức, một khắc sau mới buông ra.

Sắc mặt Thiết Thủ lập tức tốt hơn rất nhiều, “Thế bá, biên quan xảy ra chuyện!”

“Biên quan? Không phải cho huynh đi tra án tử của Tích Triều sao? Sao huynh lại chạy đến biên quan?” Truy Mệnh lên tiếng đầu tiên.

“Truy Mệnh, câm miệng! Cho nhị sư huynh người nói hết đã!” Gia Cát Thần Hầu bắt đầu dĩ ngôn, đồ đệ này lúc nào cũng làm cho hấn vừa vui vừa đau đầu!

“A!” Truy Mệnh kêu, chán chường ngồi trở lại bên người Thiết Thủ.

“Từ đầu con đang điều tra án tử của Tích Triều, con phát hiện ra địa điểm môn phái của người bị giết đều ở vùng phụ cận biên quan. Sau khi xảy ra chuyện, người của các môn phái đều có chút xôn xao, chủ ý khiến cho thủ quân phải giải quyết.”

“Cho nên, đệ hoài nghi mục đích thực sự của hung thủ là muốn mượn sự náo động của các môn phái để dò xét quân lực phòng thành ở biên quan Đại Tống chúng ta?” Vô Tình hỏi.

“Phải! Cho nên đầu tiên đệ đi Bình Châu phòng bị. Quả nhiên phát hiện có hắc y nhân ban đêm xông vào quân doanh, đánh cắp bản đồ phân bố quân lực biên phòng! Sau đó đệ một đường truy tung, phát hiện ở mười lăm chỗ khác, bản đồ phân bố quân lực biên phòng cũng bị người đánh cắp, nhưng quan phòng giữ lại sợ bị Hoàng Thượng trách phạt nên đều giấu diếm không báo! Đệ ở Toại thành cùng hắc y nhân kia đối mặt, cũng đã giao thủ, đệ có thể xác định chắc chắn mười bảy mạng người được báo này đều do hắn gây nên!”

“Con cùng hắn giao thủ?” Gia Cát Thần Hồn trầm ngâm một hồi, hỏi: “Hắn sử chính là công phu âm hàn? Con bị thương ở dưới tay hắn?”

“Đúng vậy.....” Thiết Thủ có chút thẹn thùng, “Đồ nhi không phải là đối thủ của hắn, ở dưới tay hắn lại không đi được đến năm mươi chiêu, nếu không phải hắn lưu tình..... Người này võ công cao, đồ nhi cả đời chưa thấy, giống như quỷ mị!”

“Bích U Hàn Minh Công!” Gia Cát Thần Hồn trầm trọng thở dài, “Nếu không đoán sai, cũng chỉ có thể là Bích U Hàn Minh Công.”

“Bích U Hàn Minh Công?” Ngay cả Vô Tình cũng thay đổi sắc mặt.

“Rất lợi hại sao? Các vị sắc mặt khó coi như vậy?” Thích Thiếu Thương nghi hoặc hỏi, “Võ công này chưa từng nghe nói qua a!”

“Bích U Hàn Minh Công đã tuyệt tích giang hồ từ năm mươi năm trước, không ngờ lại tái xuất hiện! Tóm lại, đó là công phu tà môn, nó buộc người luyện công phải vô dục vô cầu, vô hỉ vô bi, làm hoạt tử nhân không biết suy nghĩ là hay nhất! Luyện môn công phu này đều phải chết sớm, hại người hại mình, không có gì hay ho!” Tiếng nói Vô Tình bỗng nhiên trở nên thấp nhu, thanh âm thanh u như vậy nói lên hắn thật sự tức giận, sự tình hết sức phiền toái. Hắn dừng một chút, lại hỏi: “Thiết Thủ, đệ cảm thấy nếu chúng ta tứ sư huynh đệ bốn người liên thủ, phần thắng có nhiều hay ít?”

Thiết Thủ ngẫm nghĩ, thận trọng nói: “Chỉ có một nửa!”

“Nếu người này đã luyện đến tầng thứ chín.....” Gia Cát Thần Hồn lại lắc đầu, “Nếu là người có tâm tính thiếu niên còn trụ được một trận, nếu là trung niên, sẽ phải bàn bạc kỹ hơn.”

“Thế bá, xem ra chúng ta thật phải bàn bạc kỹ hơn.” Vô Tình chậm rãi mở miệng, từng tiếng gần giọng đều có ngàn quân lực, “Có thể làm Thiết Thủ bị thương, không có hơn mười hai mươi năm công lực thì không

thể làm nổi.”

“Lợi hại như vậy!” Truy Mệnh không khỏi líu lười, “Tiểu Lãnh, đệ có sợ không? Huynh bảo đệ!”

“Không cần!” Lãnh Huyết lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái, trên cơ bản người chỉ cần không liên lụy ta, ta liền cảm ơn trời đất! “Đánh liền đánh, hắn có gì mà sợ? Đệ có một cái mệnh, chẳng lẽ hắn còn có hai cái sao?”

Lãnh Huyết vừa nói như thế, tất cả mọi người nở nụ cười. Đúng vậy! Người giang hồ, lăn trên mũi đao, vốn là quên mình liều mạng. Người có một cái mệnh, ta cũng vậy có một cái mệnh, lại cực kỳ công bằng.

“Tích Triều, huynh đừng sợ! Có ta bảo hộ huynh!” Truy Mệnh lại đi nháo ngời ngay ngắn trước Cổ Tích Triều đang ngăn người một bên.

“Khỏi!” Cổ Tích Triều cũng không cần chuyện của hắn, nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, “Ta sẽ cùng hắn hợp tác, cùng nhau làm xằng làm bậy!”

Thích Thiều Thương nghe vậy, ôm Cổ Tích Triều cười ha ha. Đáp án đúng tiêu chuẩn Cổ Tích Triều!

“Cổ Tích Triều, huynh nói cho ta biết, kỳ thật là huynh giả điên!” Truy Mệnh xoa mày, vẻ mặt ảm ức tìm chứng cứ.

“Đúng vậy! Ta giả điên a! Giờ huynh mới biết?” Cổ Tích Triều cười tủm tỉm hỏi hắn, ném cho hắn một ánh mắt “người thực dốt nát” đầy thương hại.

“Tích Triều hắn.....” Thiết Thủ giật mình động thân, rất trách cứ nhìn về phía Thích Thiều Thương, “Huynh chiếu cố hắn như thế nào vậy, bắt ta ngay cả án tử của Ma Nhân Yêu Cơ cũng phải ôm lấy.”

“Không liên quan tới hắn, ” Vô Tình ngăn trở Thiết Thủ, “Là trách nhiệm của ta, là huynh bức hắn quá mức.”

“Ma Nhân Yêu Cơ kia.....” Thích Thiều Thương bắt đầu dĩ cười cười, muốn chuyển đề tài.

“Không phải đã bị huynh bắt rồi sao?” Thiết Thủ kỳ quái địa nói, “Ngay cả thi thể đều mang trở lại.”

“Không có a.....” Thích Thiều Thương khó xử gãi gãi đầu, “Chỉ có Lôi cô nương..... Chẳng lẽ, Lôi cô nương chính là.....”

“Lôi Cơ, tên của nàng. Nàng chính là Ma Nhân Yêu Cơ!” Thiết Thủ thật sự đối với “vận may” của hắn không còn lời nào để nói. Tuy rằng như thế, hắn vẫn muốn đấu tranh lần cuối cùng, “Huynh đừng nói với

ta huynh không biết.....”

“Ta thật không biết!” Thích Thiếu Thương quay đầu hỏi Cổ Tích Triều, “Tích Triều, Lôi cô nương kia là Ma Nhân Yêu Cơ, người biết không?”

“Biết a!” Cổ Tích Triều rất vui vẻ lấy tay quay tròn chiếc chén trên bàn, hai mắt mở to cũng chuyển theo cùng chiếc chén.

“Vậy người vì sao không nói cho ta biết?” Thích Thiếu Thương hỏi với vẻ mặt bị thương.

“Người không hỏi, ta nghĩ người không muốn biết a!” Cổ Tích Triều đương nhiên đáp hần, tiếp tục quan sát cái chén trên bàn.

“Vậy người có thể hỏi ta có muốn biết hay không a!” Thích Thiếu Thương kéo mặt hần nhìn thẳng với mình.

“Ta vì sao lại muốn hỏi người có muốn biết hay không?” Cổ Tích Triều tức giận nhú mày, hất tay hần đi.

“Bởi vì, bởi vì ta muốn biết a!” Thích Thiếu Thương lại kéo hần.

“Người lại chưa nói qua như thế!” Cổ Tích Triều lại đem hần đẩy ra.

.....

Thầy trò Gia Cát Thần Hầu nghe bọn hần nói chuyện với nhau ở một bên đều bất đắc dĩ “Ai” một tiếng, vô ngữ vãn thương thiên (*)! Hai người kia đều giống nhau, đơn thuần giống nhau đến nhân thần cộng phần (*)!

“Đi xem thi thể của Ma Nhân Yêu Cơ đi, Thiếu Thương nói có thể là cùng một người gây ra. Thiết Thủ, đệ nếu đã cùng hần giao thủ, không ngại đi xem xem.” Vô Tình đề nghị, không muốn để ý tới hai tiểu hài tử này!

Thiết Thủ gật gật đầu, đi ra ngoài.

Thích Thiếu Thương đang lôi kéo Cổ Tích Triều cũng vội vàng đi theo. Lại cố ý đi sau một khoảng cách.”Tích Triều, ” hần bỗng nhiên mở miệng, không nhìn người kia, nắm tay hần, lại kìm lòng không đậu nắm thật chặt, “Thông địch phản quốc, người đã làm một lần, sẽ không có lần thứ hai đúng không?”

Cổ Tích Triều trầm mặc một hồi, mới cười nói: “Đương nhiên không!” Chính là nụ cười kia lại không lọt được vào đáy mắt.

Thích Thiều Thương, hứa hẹn với một người điên, đến tột cùng điên chính là người hay là ta?..... Vô luận như thế nào, ta đều có thể đáp ứng người, lúc này đây, ta tuyệt đối sẽ không tái “thông địch phản quốc”!

(*) vô ngữ vẫn thương thiên: Không lời hỏi trời xanh.

(*) nhân thần cộng phần: Người và thần đều cảm giận.

19. Chương 19

Thiết Thủ sau khi trở về cũng không được nghỉ ngơi thật sự, cơ hồ tất cả mọi chuyện chất đọng lại một chỗ, Lục Phiến Môn từ trên xuống dưới đều bị thao luyện đến người ngã ngựa đổ, sứt đầu mẻ trán! Ấn mười bảy mạng người kia, việc bản đồ phân bố quân lực phòng thủ của biên quan bị trộm, còn có chuyện Hộ bộ thượng thư Trần Đĩnh Văn chẳng biết tại sao lại bị giết ngay ở trong nhà, khiến cho hoàng thượng nổi cơn lôi đình, ban Lục Phiến Môn hạn kỳ phá án!

Truy Mệnh vừa nghe đến hai chữ “hạn kỳ” này liền đau đầu, nhin không được oán giận, “Chúng ta cũng không phải người không làm việc, rảnh rỗi ăn cơm trắng a, hạn kỳ, hạn kỳ, Hoàng Thượng đang muốn làm khó chúng ta, không phải làm khó hung thủ a!”

“Câm miệng!” Gia Cát Thần Hầu tâm tình cũng không tốt, quát lớn hấn một câu, khép cửa phòng lại.

“Nhị sư huynh, đệ nói có cái gì sai? Thế bá vì sao phải tức giận?” Truy Mệnh nhăn nhó nghiêm mặt hỏi Thiết Thủ.

Vô Tình đưa xe lăn lại, vỗ vỗ tay Truy Mệnh nói: “Thế bá phiền lòng vì chuyện khác, đệ đừng để ý.” Nói cách khác, Truy Mệnh lại một lần nữa trở thành nơi trút giận cho thế bá.

Truy Mệnh ủ rũ nói: “Đệ thực hâm mộ Cố Tích Triều, hấn cái gì cũng không phải làm!”

Truy Mệnh vừa nói như thế, Vô Tình cùng Thiết Thủ mặt đều đen, Thiết Thủ là vì tức giận, bởi vì hết biện pháp với vị Tam sư đệ không biết kiêng kỵ, không biết ngậm miệng này.

Về phần Vô Tình, Vô Tình tự nhiên nhìn ra được Cố Tích Triều lần này nổi điên chắc chắn không bình thường, có điều mấy lần hấn thử đều bị Thích Thiều Thương “chăm bê sốt ruột” nhìn ra ngầm cản lại, hơn nữa làm cho Cố Tích Triều sụp đổ lúc đó, bản thân Vô Tình cũng có chút áy náy, tạo thành kết quả như sau: Cố Tích Triều, người từng là thám hoa, tâm kế sâu nhất, thấy rõ lực sâu nhất, có thể trợ giúp Vô Tình một tay nhất lại trở thành người nhàn nhả nhất Lục Phiến Môn, cả ngày sống phóng túng, còn kém chờ... chờ thêm năm. Vô Tình đỡ trán, bất đắc dĩ thở dài, “Đi xem Lãnh Huyết cùng Thích Thiều Thương khám nghiệm tử thi có phát hiện cái gì không.”

“Một chưởng mất mạng, sạch sẽ lưu loát, xương cốt trên ngực đều trũng xuống. Phỏng chừng Trần thượng thư ngay cả thời gian hưởng thụ thống khổ đều chưa có đã đi xuống hoàng tuyền.” Thích Thiều Thương thản nhiên nói, “Giống âm hàn nội kinh, xem ra cùng một người gây nên.”

“Đại sư huynh, huynh tới xem nơi này...” Lãnh Huyết đã phát hiện được những thứ khác, hần kéo vạt áo Trần thượng thư ra, chỉ vào chưởng ấn trên ngực hần nói: “Huynh có thấy thực nhìn quen mắt?”

Vô Tình nhíu mày thật sâu, lại lắc đầu lại thở dài, “Ta không hy vọng đây là thật...”

“Xem ra vẫn là thật sự...” Lãnh Huyết cũng lắc đầu thở dài, về phần Truy Mệnh cùng Thiết Thủ đang nhìn chưởng ấn rõ ràng trên ngực Trần thượng thư cũng giống như tang khảo tử.

Thích Thiều Thương thấy bọn hần như vậy càng hồ đồ, hỏi: “Các huynh thấy cái gì bí hiểm?” Nói đến một nửa, hần lại gạt bánh vân yển trong tay Cố Tích Triều, “Tích Triều, không nên ăn cái gì ở chỗ này, thực bẩn!” Thật sự hảo tội a! Vì cái gì Cố Tích Triều có thể tại trước thi thể ghê tởm như vậy mà ăn, hần thần kinh chắc?

Cố Tích Triều xoay tròn thân, né tránh. Nhanh chóng đem bánh vân yển nhét vào miệng, không cần vài miếng liền nuốt xuống, dường như chỉ sợ Thích Thiều Thương sẽ đem bánh vân yển moi từ trong miệng hần ra, “Người nói cái gì bẩn? Bánh vân yển, hay là thi thể này?”

“Khụ khụ!” Vô Tình háng giọng, “Thiếu Thương...”

“Ngượng ngùng, ” Thích Thiều Thương cười cười hối lỗi, “Chúng ta tiếp tục... Tích Triều, đừng ăn! Thật có lỗi, thật có lỗi, các huynh mới vừa nói cái gì là thật sự?”

“Phải án tử năm năm trước, khi đó huynh còn chưa tới, cho nên không biết.” Vô Tình mệt mỏi nói, “Năm năm trước, vùng ngoại ô kinh thành có một nông trang bị cháy, sau phát hiện bảy mươi lăm cỗ nam thi. Cũng chết cháy, cũng bị một chưởng đánh gãy xương ngực như vậy, mất mạng ngay tại chỗ, sau đó mới đốt xác.”

“Huynh hoài nghi, hiện tại hung thủ chúng ta muốn tìm cùng là một người với hung thủ của án tử năm năm trước?”

“Không phải hoài nghi mà là xác định!” Vô Tình bình tĩnh nói, “Nếu đem so sánh với chưởng ấn năm năm trước một chút, ta nghĩ rất giống nhau.”

“Án tử năm năm trước có đầu mối gì?”

“Không có! Án tử bị áp chế. Thậm chí manh mối lúc trước tìm được cũng đã bị tiêu hủy hết.” Thiết Thủ cau mày bổ sung.

“Vì sao?” Thích Thiều Thương kinh ngạc không thôi, Lục Phiến Môn không phải địa phương coi mạng người như cỏ rác, sao có thể tùy ý để hung thủ giết người máu tươi đầy tay tiêu dao?

“Bởi vì án tử này phá không được!” Cố Tích Triều lại mở miệng, đầu mày khóe mắt đều là cười nhạo.

“Vì sao biết vậy?” Vô Tình cũng không để ý sự trào phúng đó, rất có hứng thú nghe quan điểm của hắn.

“Một hộ nông trang, bị giết bảy mươi lăm người, đều là nam nhân, không có nữ nhân, bản thân việc này đã rất kỳ quái. Có thể thấy được, đó không phải nông trang bình thường, có thể phải là địa phương giang hồ võ lâm nhân sĩ tụ tập. Nhưng nếu người chết đích thực là người trong giang hồ môn phái, tự nhiên sẽ có người thay bọn họ xuất hiện, lấy lại công đạo cũng tốt, gây chuyện thị phi cũng thế, tổng yếu cứ ra tay là được. Khả theo ta được biết, năm năm trước kinh thành cũng không phát hiện người giang hồ gây rối loạn. Cho nên, những người đó cũng không phải người giang hồ.”

“Người nói nửa ngày tương đương cái gì cũng chưa nói!” Thích Thiều Thương bắt mãi nói, bắt đầu lo lắng có nên thỉnh hắn đi ra ngoài ăn bánh vân yến hay không, hắn ở trong này ăn thật sự thấy thế nào cũng không vừa mắt! Tiếc rằng Vô Tình cũng không có ý tưởng này.

Cố Tích Triều trừng mắt liếc hắn một cái, sau rồi vừa cẩn thận phủi sạch sẽ mảnh vụn trên tay, ngạo khí nói: “Muốn nghe liền câm miệng, không muốn nghe thì đi ra đi, không ai ngăn đón ngươi! Nếu không phải nông gia bình thường, cũng không phải người giang hồ, vậy cũng chỉ có thể là một thứ — mật thám! Đại Tổng lâm quốc, có thể là Đại Liêu, có thể là Đại Kim phái quân mật thám tới dò xét! Nông trang kia là địa điểm bọn chúng tụ tập, kết quả sau khi nhiệm vụ hoàn thành liền trở thành địa điểm giết người diệt khẩu. Đã như thế, Lục Phiến Môn tự nhiên không cần quan tâm bọn họ, mật thám không thể phát hiện đúng lúc, đã chết biết cũng chỉ như không biết! Vô Tình, ta nói rất đúng phải không?”

“Phấn khích! Thật sự là phấn khích!” Vô Tình mỉm cười vỗ tay, “Cố Tích Triều, tới hôm nay ngươi còn định kiên trì làm như mình điên sao?”

“Ta chưa từng kiên trì cái gì, ta chỉ cảm thấy được điên cũng có điều tốt.” Cố Tích Triều cười đi ra ngoài. Mục đích đã đạt tới, hắn cũng không muốn tiếp tục lưu lại trước tử thi ăn uống.

“Nói như vậy, án tử lần này thật sự liên lụy đến lâm quốc bang giao, hoặc là Liêu Quốc, hoặc là Kim Quốc.” Thích Thiều Thương cũng bắt đầu thở dài, “Bản đồ phân bố quân lực biên phòng bị đạo, ta vẫn còn gặp may. Hiện tại xem ra phải tránh cũng không thể tránh!”

“Trần thượng thư cùng Liêu Quốc luôn liên quan không rõ, vài lần giúp bọn hắn thuyết thoại. Gần vài năm nay Liêu Quốc cùng Kim Quốc đối đầu như nước với lửa, Đại Liêu cho đặc phái viên đến du thuyết Hoàng Thượng cùng Đại Liêu kết minh cùng tấn công Đại Kim, chuyện này chính là do Trần thượng thư đứng giữa điều đình.” Vô Tình lẳng lặng phân tích tình thế, ngữ khí càng ngày càng âm trầm, “Xem ra khả năng lớn nhất có thể là Kim Quốc phái mật thám tới, muốn phá hư kết minh hai nước Tống Liêu. Ý xằng bậy như thế, khinh Đại Tổng chúng ta không có ai sao?” Vô Tình vỗ mạnh lên tay vịn, một câu cuối cùng cơ hồ phải rống lên.

Tất cả mọi người tĩnh lặng, không ai nói chuyện, suy nghĩ lại đều chuyển tới trên người Cố Tích Triều vừa mới đi ra.

Truy Mệnh nghĩ: hẳn phải cấp Tích Triều thêm thời giờ công tác, hẳn luôn rảnh rỗi như vậy quả thực là đại tài tiểu dụng, quả thực... Quả thực rất không công bằng!

Lãnh Huyết nghĩ: hảo cho Cố Tích Triều lợi hại, trực giác bảo khả năng hẳn là địch nhân tuyệt đối lớn hơn khả năng hẳn là bằng hữu. Thực tiếc nuôi, trực giác chính mình luôn luôn thực chuẩn!

Vô Tình nghĩ: Cố Tích Triều, người đến tốt cùng có chủ ý gì? Ta thật sự nghĩ không ra giữa người cùng Kim Quốc có quan hệ gì, hơn nữa bề ngoài nhìn người cùng án tử này thực sự cũng là một chút quan hệ đều không có. Nhưng chỉ bởi vì người rất trong sạch, mới khiến ta càng không thể yên tâm...

Thích Thiều Thương nghĩ: Tích Triều đến tốt cùng trở nên thanh tỉnh, hay là hẳn căn bản chưa từng điên? Nếu là về sau, như vậy hẳn giấu diếm cái gì?

Về phần Thiết Thủ, Thiết Thủ nhớ lại, nhớ lại vừa rồi khi Cố Tích Triều trốn Thích Thiều Thương, bước dời đi, thân xoay tròn, thân pháp kia, giống như, thật sự giống như...

20. Chương 20

Tết xuân năm nay tựa hồ tới đặc biệt sớm, ở Lục Phiến Môn trên dưới còn chưa có thời gian chuẩn bị. Nhưng thực hiển nhiên, tất cả mọi người không có tâm sức ăn tết, chỉ trừ —— Cố Tích Triều!

Đối với chuyện ăn tết này, coi biểu hiện của Tích Triều, thực rõ ràng hẳn đã muốn nhập ma! Phàm là chuyện chuẩn bị đón tết nào có thể tưởng tượng được, hẳn một việc cũng không bỏ qua! Chuẩn bị hàng tết, hoa đăng, pháo, tu sửa quét tước toàn bộ Lục Phiến Môn, tài chế quần áo mới, thậm chí còn soạn một bàn tiệc rượu tại Vân Lai Lầu. Mỗi lần nhìn thấy Cố Tích Triều đang cầm bộ sách có liên quan tới tập tục ăn tết đọc, sau đó vẻ mặt kích động chạy vào chạy ra Thích Thiều Thương đã cảm thấy khủng bố.

Hẳn là Cố Tích Triều?

Hẳn là Cố Tích Triều kinh tài tuyệt đỉnh kia??

Hẳn là Cố Tích Triều lúc trước, tuần tú lịch sự, khí vũ bất phàm, như tiên giáng trần???

“Tích Triều, người tới, chúng ta nói chuyện.” Thích Thiều Thương vô lực ngồi ở ghế trên, vừa mới ở trong thư phòng Gia Cát Thần Hầu thảo luận vụ án tới ba canh giờ, vừa ra liền nhìn thấy bộ dáng bận rộn của Cố Tích Triều càng làm cho hắn hoa cả mắt.

Cố Tích Triều chân chờ một lát, buông việc đang làm xuống, lần đến ngồi xuống bên người Thích Thiều Thương, “Có việc gì? Ta đang bề bộn nhiều việc!”

“Người vội cái gì?” Thích Thiều Thương mệt mỏi xoa ấn đường.

“Vội vàng chuẩn bị đón tết, người xem không hiểu sao?” Cố Tích Triều hơi hơi nhướn mày, thuận tay lấy giấy hồng trên bàn bắt đầu cắt hoa.

Hắn thật đúng là biết lợi dụng thời gian! Thích Thiều Thương không đồng ý lắm lắc đầu, “Tích Triều, hàng năm đều phải ăn tết, người không cần để tâm như vậy.”

Cố Tích Triều cũng học bộ dáng của hắn, không đồng ý lắm lắc đầu, “Mỗi ngày đều phải ăn cơm, vậy người có thể không cần để tâm sao?” Hoa giấy rất nhanh cắt xong, hắn đứng lên hướng ánh mặt trời cẩn thận nhìn thành phẩm trong tay mình, vừa lòng gật đầu.

Quả thông minh khéo tay! Thích Thiều Thương nhận không được âm thầm tán thưởng, bỗng nhiên lại không quá nhẫn tâm dội hắt nước lạnh.

“Ta biết... Các người đều không có tâm tư, phải đối đầu kẻ địch mạnh.” Cố Tích Triều dán hoa giấy lên cửa sổ, hạ giọng nói, “Ta đã quên ăn tết là dạng gì. Nhớ được gần nhất là trước bảy tuổi, cũng muốn mơ hồ, bằng không cũng sẽ không phải luôn luôn đọc sách mới biết làm sao...”

Thích Thiều Thương chỉ cảm thấy ảm đạm, Tích Triều hắn cũng chỉ có nơi này, thiên hạ to lớn... Hắn chậm rãi đi qua, từ phía sau lưng ôm lấy y, “Tích Triều, người tỉnh lại đi, ta sẽ luôn ở bên cạnh người, Tích Triều...”

Thân thể Cố Tích Triều ở trong ngực hắn không tự giác run rẩy, lập tức lại thả lỏng, dường như không có việc gì xảy ra, tiếp tục công việc trên tay, giống như căn bản không nghe được lời của hắn. Ta không thể! Thích Thiều Thương, tỉnh sẽ đối mặt với hết thảy những điều chính mình vĩnh viễn cũng không muốn đối mặt! Ta không thể, ta thật sự tình nguyện cả đời đều như vậy...

Nhưng mà vô luận Cố Tích Triều trốn tránh như thế nào, phải tới rồi cũng sẽ tới, tránh cũng không thể tránh!

“Ta nói, nhất định không phải hắn! Huynh vì sao không tin tưởng ta!” Thích Thiều Thương vỗ mạnh cái bàn, trên mặt bàn có cái gì đều nhảy dựng hết lên.

“Nếu huynh nắm chắc trong lòng, thì tại sao không cho ta thử?” Thiết Thủ cũng không chịu từ bỏ ý đồ.

“Có cái gì tốt mà phải thử? Võ công của hắn mất hết, huynh muốn thử, hay muốn giết hắn?”

“Thiếu Thương! Chú ý lời nói của huynh!” Vô Tình lạnh lùng nhắc nhở.

Thích Thiếu Thương ngây cả người, suy sụp tinh thần ngã ngồi trên ghế dựa, “Thử chính là không tin hân, các huynh không thể như vậy! Hân cho tới bây giờ đều không có ác niệm đối với các huynh...”

“Thiếu Thương, ta biết huynh để ý hân. Nhưng huynh cẩn thận ngẫm lại đi, từ khi Cố Tích Triều xuất hiện đã xảy ra bao nhiêu chuyện? Trong lòng huynh thật sự một chút hoài nghi cũng đều không có sao?” Thiết Thủ trầm ổn nói, “Chúng ta đều hy vọng không phải là hân, lắng tránh không phải biện pháp giải quyết vấn đề!”

“Ta không cho là ta đang lắng tránh! Lôi cô nương, Ma Nhân Yêu Cơ từng nói qua một câu, chính là nói Tích Triều. Ý là: phạm sai lầm một lần, người khác sẽ đem tất cả sai lầm đều đặt lên người hân! Các huynh tự vẫn xem, các huynh đến tốt cùng là hoài nghi hân hay là cũng cùng người khác giống nhau?”

“Thích Thiếu Thương, huynh mất lý trí rồi!” Lãnh Huyết nhin không được mở miệng.

“Trên thực tế bóng dáng Cố Tích Triều giống hệt Hắc y nhân đã thương ta! Chẳng lẽ ngay cả chuyện này huynh cũng muốn hoài nghi?” Thiết Thủ hỏi lại hân.

“Không có khả năng!” Thích Thiếu Thương nói chắc như đinh đóng cột, “Không có khả năng!”

“Thiếu Thương, ngay cả ta cũng không nói giúp huynh được, huynh không biết là chính mình rất vô đoán sao?” Truy Mệnh cũng lên tiếng, “Toàn bộ Lục Phiến Môn ta có cảm tình tốt nhất với Tích Triều, đối với huynh không thể không nói, hân lần này trở về thật sự kỳ quái!”

“Thiếu Thương, nguyên nhân cậu khẳng khẳng như vậy là gì?” Gia Cát Thần Hưu lại bình tĩnh thưởng thức trà, “Chúng ta không nhất định phải thử, nhưng cậu dù sao cũng phải cho chúng ta một lý do hợp lý.”

“Nếu thật là Bích U Hàn Minh Công, vậy nhất định không phải Tích Triều!” Thích Thiếu Thương thống khổ nhíu mi, muốn nói lại thôi.

“Hai năm trước, huynh cùng Cố Tích Triều, còn có Tư Đồ Không, các người trong lúc đó đến tốt cùng xảy ra chuyện gì?” Vô Tình gặp Thích Thiếu Thương thần sắc cổ quái, rốt cục mở miệng, “Tất cả mọi chuyện đều là theo hai năm trước bắt đầu. Thiếu Thương, huynh chẳng lẽ không hiểu chuyện cho tới bây giờ huynh không nên tiếp tục che dấu sao?” Nghi vấn này, hai năm trước hân đã muốn hỏi.

“Ta từng tra diễn tịch, tu luyện Bích U Hàn Minh Công phải giữ thân đồng tử, Tích Triều đã không còn như thế. Cho nên nhất định không phải hân! Ta nói như vậy, liền là như vậy, các người tin cũng tốt không tin cũng tốt. Cùng lắm thì ta dẫn hân đi!”

“Tích Triều đã không còn là đồng tử thân?” Truy Mệnh nghi hoặc lặp lại, “Thiếu Thương, làm sao huynh biết? Tích Triều nói cho huynh biết sao?”

“Truy Mệnh, câm miệng!” Mọi người ở đây, trừ Thích Thiều Thương ra đều đồng loạt rống lên! Nói đã nói đến rõ ràng như vậy, đầu óc Truy Mệnh tốt cùng là làm bằng cái gì? Mỡ hay là đá?

“Được rồi, đừng tái truy cứu!” Gia Cát Thần Hầu đột nhiên cảm thấy được chính mình già rồi, mấy năm nay khinh nhân thật sự là —— không biết phải gọi là gì! “Tóm lại, không phải hấn là tốt rồi! Ta cũng không hy vọng là hấn...”

“Âm thanh gì!” Mới vừa bị rống, Truy Mệnh lại đột nhiên nhảy dựng lên, một cước đá văng cửa phòng.

Cố Tích Triều đứng ở bên ngoài trở tay không kịp, lão đảo vài bước mới dừng lại được. Hấn ngẩng đầu nhìn mọi người, thần sắc rất hết hoảng, “Ta, ta..., ta tìm không thấy Văn Tình, Văn Tình đâu?”

“Tích Triều, ngươi làm sao vậy?” Thích Thiều Thương phi thân chạy nhanh qua ôm lấy hấn, chỉ cảm thấy giống như mình đang ôm lấy một khối băng! “Tại sao lại lạnh như thế?”

Gia Cát Thần Hầu đi lên trước, chế trụ mạnh môn của hấn, một lúc sau lại lắc đầu, “Tích Triều, ngươi huyết hành rất hư. Bình thường nhớ phải mặc nhiều hơn một bộ quần áo, biết không?”

“Ta không lạnh, không lạnh... Văn Tình đâu?” Thần chí Cố Tích Triều tựa hồ vẫn không rõ ràng lắm.

“Tích Triều, ngươi không phải không lạnh, ngươi là lạnh đã thành quen, cho nên không biết!” Thích Thiều Thương biết tình huống không đúng, cố gắng muốn dời đi lực chú ý của hấn, “Lời Gia Cát Thần Hầu sẽ không sai, ngươi phải nghe, biết không?”

Cố Tích Triều hiển nhiên bị lời hấn chấn động, ánh mắt tán loạn dần tập trung, dần dần thanh minh, mang theo thống khổ không che giấu, “Ta lạnh đã thành quen, cho nên không biết?... Thiều Thương, ta tìm không thấy Văn Tình, ta tìm không thấy Văn Tình! Làm sao bây giờ? Ta nên làm gì bây giờ? Ta không thể để nàng một mình, nàng sẽ sợ! Nàng sẽ sợ...”

Cố Tích Triều đột nhiên nôn ra một búng máu, té xỉu ở trong tay Thích Thiều Thương.

21. Chương 21

Bích U Hàn Minh Công, không thể động tình...

Thật buồn cười, nhân phi thảo mộc! Văn Tình, Cố Tích Triều có thói quen nghĩ đến Văn Tình. Biết Văn Tình cũng là về sau, Bích U Hàn Minh Công luyện đến tầng thứ sáu. Tầng thứ sáu là một quan khẩu, lại như thế nào cũng không đột phá được, có lẽ đây là cực hạn của chính mình. Văn Tình, không biết bọn họ đem Văn Tình giấu đi chỗ nào, không biết nàng có tốt hay không. Văn Tình, Văn Tình...

Thân mình bỗng nhiên giống như lá bị mưa hắt rụng ngã xuống, hần quỳ rạp trên mặt đất thở dốc, tay cứng ngắc lau đi máu tươi không ngừng trào ra bên môi. Đột nhiên muốn cười, hần còn có bao nhiêu máu huyết có thể phun? Tu tập nội công phải tĩnh tâm, gạt bỏ hết thấy tạp niệm. Hần u mê, đáng tiếc không làm được!

“Chiêu!” Là thanh âm của Liệt, hần tại sao lại đến đây? Từ khi trở lại hoàng cung trầm lặng không hề gặp qua hần, đúng ra mà nói, phải là không tái kiến bất cứ ai nào!

“Chiêu!” Hoàn Nhan Liệt đem thân thể suy nhược trên mặt đất nâng dậy, gạt đi những sợi tóc dính vào trán hần, “Làm sao vậy? Tại sao lại bị thương nặng như vậy? Người lại lạnh như vậy?”

Cố Tích Triều đã không ra lời, túm ngụ vạt áo Hoàn Nhan Liệt, hướng lòng ngực của hần cọ. Hần cảm ấm áp, lạnh quá, thật sự lạnh quá!

Điều duy nhất Hoàn Nhan Liệt có thể làm là gắt gao ôm lấy hần, “Chiêu, người đừng làm ta sợ! Người đang học máu!”

“Tam hoàng tử, đem thứ này cho hần.” Hoa Ly không biết khi nào xuất hiện ở trước mặt bọn họ, đưa ra một viên thuốc màu đỏ.

Cố Tích Triều cũng không phối hợp, đầu chôn ở trong lòng Hoàn Nhan Liệt không chịu đi ra.

Nếu là bình thường, Hoàn Nhan Liệt nhất định sẽ cảm thấy buồn cười, nhưng hiện tại không phải thời điểm! Hần thấp giọng giáo huấn, “Chiêu, đừng tùy hứng!”

“Thập Thất Hoàng tử, thế này đối với người cũng không có điểm nào hay!” Hoa Ly lạnh lùng khuyên hần, “Hay là người muốn những thứ ‘thay thế phẩm’ khác?”

Những lời này còn hiệu nghiệm hơn so với sự khuyên bảo của Hoàn Nhan Liệt! Hoàn Nhan Liệt cảm thấy rõ ràng trong lòng chấn động, lập tức liền vươn tay ra lấy, nuốt vào viên thuốc kia. Hoàn Nhan Liệt nhìn Hoa Ly, càng xem hần trương ra khuôn mặt tươi cười với vẻ khiêm tốn càng cảm thấy không vừa mắt, phân phó: “Hoa Ly, người đi xuống đi. Nơi này người hết phận sự.”

“Vân Tình thế nào?” Hoa Ly vừa đi, Cố Tích Triều liền mở miệng. Câu hỏi đầu tiên liền hỏi đến Vân Tình, không hề trì hoãn, không hề kinh hỉ!

“Nàng tốt lắm! So với người còn tốt hơn!” Hoàn Nhan Liệt lạnh lùng đáp, tay cũng rất ôn nhu lau đi máu trên môi hần, “Phụ hoàng đem nàng đặt ở Yên Tử Tháp, Người thừa nhận thân phận Vân Tình.”

Đó là làm cho người xem! Người vẫn là đứa con tốt mà hần kiêu ngạo, còn ta, ta lại là nỗi sỉ nhục của hần! Cố Tích Triều lạnh lùng cười cười, rốt cục biết Vân Tình ở nơi nào! Ta muốn mang nàng đi, rời khỏi địa ngục này! Hần âm thầm hạ quyết tâm, bề ngoài không mấy may để lộ.

Buổi đêm cùng ngày, cấm vệ quân hoàng cung đã gặp phải khiêu chiến lớn nhất! Cố Tích Triều hiểu rất rõ, phụ hoàng của hắn sẽ không cho hắn cơ hội nào. Liệt trong lúc vô ý đã để lộ cho hắn biết nơi Văn Tình bị giữ, rất nhanh sẽ bị phụ hoàng phát hiện, sau đó Văn Tình sẽ bị mang đi! Hắn không có thời gian chừa thương, phải mang Văn Tình đi trước khi phụ hoàng biết, tất yếu thì, hắn sẽ lựa chọn cùng đi với Văn Tình!

Bích U Hàn Minh Công tằng thứ sáu, rất khó có địch thủ. Nhưng nơi này cũng vẫn là hoàng cung, mười vạn cấm quân!

Mười bước giết một người, há có thể đi ngàn dặm?

Đương nhiên không thể! Một bước giết mười người cũng không thể! Nhưng người ngăn trở hắn vẫn là người trước ngã xuống, người sau tiến, giống như thủy triều hướng hắn xô tới. Cố Tích Triều ra sức ngược dòng mà lên, ý ở giết địch mà không tự bảo vệ mình. Ngoài bằng một cỗ khí thế kinh sợ này trước mười vạn cấm quân, hắn không có phần thắng!

Cũng chính bởi vì cỗ khí thế này, cấm quân nhìn không thấy những vết thương nhỏ trên người hắn đang dần dần khuếch trương thành những miệng vết thương lớn ghê người; nhìn không thấy nhịp chân của hắn dần dần nặng nề; nhìn không thấy sắc mặt và màu môi của hắn đều là một mảnh trắng bệch; nhìn không thấy mỗi bước hắn đi đều lưu lại nhiều máu hơn bất kỳ kẻ nào khác!

Cái mà bọn họ nhìn thấy chính là: Ánh mắt đỏ đậm của Cố Tích Triều thuyết minh hắn không phải con người, mà chỉ là thú, dã thú khát máu! Cố Tích Triều giết người đơn giản giống như thái rau, tất cả người bên cạnh hắn đều gặp kết cục thân thể bị cắt rời! Cố Tích Triều giết không đến mười người sẽ đổi một phen binh khí, sau đó tiếp tục giết! Giết! Giết! Giết! Vô chừng mực mà giết! Không dừng lại giết!

Hắn là Thập Thất Hoàng tử, danh chính ngôn thuận! Không thể giết hắn, Hoàng Thượng cũng nói, muốn hắn sống! Phải người sống tứ chi kiện toàn! Vòng vây dần dần rời rạc, nhóm cấm quân chính dần dần lui về phía sau...

“Hoàng Thượng, vi thần có biện pháp. Chính là, chính là khó tránh khỏi ủy khuất Thập Thất Hoàng tử!” Hoa Ly sản sóc góp lời ở một bên.

“Có biện pháp thì làm đi, ủy khuất cái gì! Trẫm chỉ cần nó còn sống, còn có thể cho trẫm sử dụng, những thứ khác không cần để ý!” Đại Kim hoàng đế tức giận đến nổi sắc mặt xanh mét, ngay cả một câu xem biện pháp của Hoa Ly đến tốt cùng là gì cũng không hứng thú.

Cách Yển Tử Thập khoảng mười bước, xuất hiện một nữ nhân. Nữ nhân này... Cố Tích Triều chỉ cảm thấy một trận hoảng hốt, giống như cơn choáng váng vì mất máu vừa rồi không thể cảm nhận đúng lúc liền lập tức ập tới, binh khí trong tay nặng ngàn cân, rào rào rơi xuống đất.

“Văn Tình...” Hắn nhẹ nhàng mà hô tên nàng, chỉ e dọa nàng, “Văn Tình, là nàng sao?”

Văn Tình không trả lời, chỉ như vậy yên lặng nhìn hắn, một đôi mắt trong suốt như nước, như khóc như kể.

“Văn Tình!” Nỗi mỗi một đây người lập tức bị cảm giác hoan hỉ thay thế! Đáng giá, vì nàng, nhìn thấy nàng, cái gì cũng đều đáng giá!

Bước nhanh xông lên trước cầm tay nàng...

Cố Tích Triều đột nhiên nhú mày, cảm nhận đau đớn tận xương, tại sao? Hắn lão đảo đẩy Văn Tình ra, đưa tay che bụng, cảm nhận ấm áp, thấm ướt, nhầy nhụa...

Hoa Ly lại một lần nữa xuất hiện đúng lúc, cái gì cũng không nói, trực tiếp chế trụ huyết đạo của hắn.

“Hoa đại nhân...” Nàng kia uyển chuyển hạ bái.

“Giả đó! Người kia thật đã chết, vẫn không chấp nhận sao?” Hoa Ly cuối cùng tìm được một chút “Nhân tính” còn lại trong cơ thể mình.

Bên môi Cố Tích Triều đột nhiên trào ra một mồm to máu tươi, hắn đột nhiên ra tay, chế trụ cổ họng nàng kia, năm ngón tay càng thu càng chặt...

Nhóm cấm quân nhóm vừa vây lên, lại bị Hoa Ly ngăn trở. Hắn lại có thể phá tan điểm huyết đạo của ta, Bích U Hàn Minh Công quả nhiên là đệ nhất thiên hạ! Hắn đặc ý nhìn thị nữ kia sắc mặt dần dần xanh tím, dần dần tro tàn, hô hấp dần dần mỏng manh, cũng không ra tay cứu viện. Cố Tích Triều, người rõ người người giết là ai sao? Một đứa thị nữ giả trang Văn Tình? Không phải! Người người giết chính là người! Là hy vọng sống duy nhất của người! Ánh sáng sinh mệnh duy nhất của người!

“Ca!” Đó là tiếng giòn vang khi cổ bị vặn gãy.

Cố Tích Triều chậm rãi buông tay, mắt lạnh lùng nhìn thị nữ mang mặt nạ da người giống Văn Tình kia ầm ầm ngã vào dưới chân của hắn, khuôn mặt như tranh!

“Ha ha ha...” Hắn đột nhiên cất tiếng cười to, thê lương mà điên cuồng. Tiếng cười vỡ vụn kia làm cho người ta không đành lòng bắt nhãn nghe, hận không thể đem lỗ tai che kín! Tiếng cười kia tràn ngập trên không trung tại đây trong hoàng cung lạnh như băng, thật lâu không tiêu tan...

“Tốt lắm! Hoa Ly, đem hắn đưa đến cung điện của ta!” Hoàng đế Đại Kim quốc liền đi, nhưng không nhìn qua con mình dù chỉ một cái liếc mắt.

“Văn Tình! Văn Tình...” Cố Tích Triều bị kéo đi đột nhiên gào lên như điên, giống như muốn đánh thức thê tử đang yên giấc trong Yển Tử Tháp. Hắn đã cách nàng gần như vậy, gần như vậy! Gần mười bước xa, gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt...

22. Chương 22

Thời điểm Hoàn Nhan Chiêu bị ném vào tấm cung của hoàng đế, hắn đã mất đi toàn bộ khí lực đến mức không thể nhúc nhích, hắn cuộn mình trên mặt đất, máu tươi từ trên người chảy ra nhanh chóng khiến sàn nhà nhiễm hồng.

Thái y cũng đã sớm đợi ở đó. Luống cuống tay chân chữa cho hắn trước sự giám thị của hoàng đế bệ hạ mà kinh sợ. Hoàng thượng đến tận cùng là muốn hắn chết, hay muốn hắn sống, hay nửa chết nửa sống?

“Như thế nào?” Hoàng đế bệ hạ cao trên chín tầng trời lạnh lùng mở miệng, sắc thái tôn quý.

“Bẩm Hoàng Thượng, trừ một chút thương tổn ngoài da thì cũng không đáng ngại.” Lão thái y run rẩy đáp, lại dấu phía sau một câu: vết thương ngoài da nặng như vậy hắn làm nghề y mấy chục năm qua chỉ thấy duy nhất một lần!

“Vậy là tốt rồi, cho nó một ít nhân sâm, cổ linh chi thu hồi khẩu khí, băng bó không cần.” Một câu này của hoàng đế bệ hạ nói lên rằng hết thấy vẫn chưa xong, Hoàn Nhan Chiêu vẫn không thể qua trót lọt.

Nhóm thái y nhanh chóng lui ra, rất nhanh trong cung điện chỉ còn lại Hoàn Nhan Chiêu cùng phụ hoàng của hắn.

“Người rất lợi hại!” Hoàng đế lạnh lùng dùng một ngón tay nâng hàm dưới hắn lên, “Một người, giết được toàn bộ hoàng cung của trẫm, khiến người ngã ngựa đổ, máu chảy thành sông!”

Hoàn Nhan Chiêu ngay cả hô hấp cũng khó nghĩ đến, hơi hơi rung động lông mi, cái miệng nhỏ mấp máy hít khí.

Mặt hắn chính là nơi duy nhất chưa bị thương tổn trên người hắn. Nhiều năm như vậy vẫn lão không thật sự nhìn đến hắn, vì sao chưa bao giờ phát giác bộ dạng hắn kỳ thật rất giống mẫu phi của hắn? Nữ nhân phong hoa tuyết đại kia, Đệ nhất mỹ nhân của Đại Kim quốc kia?

Hoàng đế đưa tay đẩy sợi tóc của hắn ra, muốn nhìn hắn rõ ràng. Nhưng không ngờ, một động tác đơn giản như vậy lại khiến Hoàn Nhan Chiêu toàn lực giãy giụa, như một con bướm bướm màu xanh bị mèo đặt dưới móng vuốt, tuyệt vọng mà lại tuyệt mỹ giãy giụa!

Cơ hồ ngay lập tức dụng niệm như hỏa, bụng dưới khô nóng khiến cho lão cảm thấy sức sống chính mình hồi lại thời điểm phong độ nhất! “Yêu ma!” Lão tức giận mắng một câu, đem hắn quăng lên long sàng, “Người giống mẫu phi của người, hại nước hại dân!” Hai ba cái, liền đem toàn bộ quần áo hắn cởi sạch, đã thật lâu lão không có loại cảm giác này, cảm xúc cực kỳ mãnh liệt muốn phải chiếm hữu một người!

Hoàn Nhan Chiêu bị rơi đầu văng mắt hoa, còn chưa kịp phản ứng, phụ hoàng đã từ phía sau xâm nhập! Rất nhỏ vang lên âm lụa rách, trào lên máu tươi, thân thể tựa hồ cũng bị xuyên thấu, cắt nhỏ. Hoàn Nhan Chiêu không tin nổi mở to hai mắt nhìn, đau đớn trôi qua, sỉ nhục mới là cảm thụ duy nhất! “Ta gọi người là thập niên phụ hoàng!” Lại là một búng máu phun tới!

Tiếng gào thét bị thương như thế còn chưa kịp lọt vào trong tai nam nhân thú tính kia đã bị cuồng phong thổi tứ tán, vô tích khả tầm...

Dần dần, đau đớn thân thể giảm bớt, mùi máu tinh nhạt đi, huyết tinh khí trở thành nhạt, tua trưởng minh hoàng trên long sàng lay động nhưng lại xuất hiện mấy bóng ảnh, màu sắc dần dần chuyển tối, chuyển xám, sau đó, một mảng tối đen...

Thân thể xụi lơ bị kéo lại, trên gò má nhợt nhạt như giấy, nơi duy nhất còn toàn vẹn lại bị ấn hạ con ấn tiên minh. Hai tròng mắt lệ ngập mi chậm rãi khẽ mở, thân thể lại nghênh đón một vòng tập kích mãnh liệt mới...

Đêm hôm đó, toàn bộ phòng tuyến của Hoàn Nhan Chiêu đều sụp đổ...

Tối thị vô tình đế vương gia...

“Tích Triều! Tích Triều, tỉnh tỉnh!” Thích Thiều Thương liều mạng ngăn chặn tay chân Cố Tích Triều. Thực rõ ràng, hắn lại gặp ác mộng, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch giống như người chết!

“A!” Cố Tích Triều rốt cục thanh tỉnh, ánh mắt tán loạn vẫn không thể tập trung, nổi mê mang cùng thống khổ lại để cho Thích Thiều Thương nhìn rành mạch.

“Tích Triều, không có việc gì, ta ở đây...” Thích Thiều Thương ôm chặt lấy hắn, một trận đau lòng.

Cố Tích Triều cố gắng mở to hai mắt thấy rõ ràng cảnh bốn phía, nơi này là Lục Phiến Môn! Phải Lục Phiến Môn!! Thân thể thắt chặt rốt cục thả lỏng.

Thích Thiều Thương cảm giác được hắn đã bình phục, định đi châm đèn. Cũng không nghĩ tới Cố Tích Triều lại ôm lấy y nhanh như vậy, giống như không nghĩ buông tay!” Tích Triều, ta đi điểm đèn. Bằng không, người buổi tối hội sợ...”

“Đừng...” Cố Tích Triều thấp giọng nói, “Đừng rời đi...”

“Ta không đi, hôm nay ta ở cùng người, nhìn người ngủ, người bỏ...” Thích Thiều Thương vẫn chưa nói xong đã bị Cố Tích Triều vụng về hôn lên miệng.

Cho đến lúc hai người hô hấp đều phải đoạn tuyệt, mới buông nhau ra.

“Đừng đi!” Cố Tích Triều lại nhấn mạnh.

Thích Thiếu Thương nếu còn không hiểu, vậy y chính là heo! “Tích Triều, ta thích ngươi, ta không phủ nhận. Ta rất muốn, rất muốn... Nhưng ngươi hôm nay mới vừa nôn ra máu!”

“Đừng lo...” Cố Tích Triều chậm rãi tiến vào trong ngực y, “Ta sẽ không hối hận...” Chủ động ôm lấy cổ y, đưa môi mình lên...

Thích Thiếu Thương làm sao buông tay được? Đó vẫn là khát vọng của y a!

Thích Thiếu Thương là một tình nhân biết săn sóc, từ thủy tới chung y đều quan tâm tới cảm thụ của Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều nhắm chặt hai mắt, mi rung động, cảm giác được quý trọng lại dấy lên trong lòng, hơi ấm cứ thế dâng lên, ngẹn ở cổ họng, nóng lên.

Nhưng vẫn là đau... Vô luận Thích Thiếu Thương cẩn thận thế nào. Cố Tích Triều kiềm nén mà vẫn rên rỉ một tiếng, nhanh chóng cắn môi dưới, hai tay nắm nhanh lấy sàng đan.

“Tích Triều...” Thích Thiếu Thương lập tức đình chỉ tất cả động tác, không nghĩ, không muốn, không đành lòng, không thể làm hấn lại bị thương!

Cố Tích Triều cúi đầu thở dốc, cảm giác tốt hơn rất nhiều, liền hơi ưỡn thẳng lưng, làm cho y tiến vào càng sâu.

Thích Thiếu Thương thở sâu, khoái cảm như vậy cơ hồ làm cho y không thể tự kiềm chế! Y đảo khách thành chủ, lại vẫn duy trì động tác ôn nhu.

Cố Tích Triều lẳng lặng nhìn Thích Thiếu Thương, đôi mắt dần dần mơ hồ, nguyên lai có người lưu tâm tới cảm giác của mình, tâm hội nóng lên, nóng lên, lại nghĩ muốn rơi lệ...

“Cho tới giờ ngươi vẫn không muốn nói hai năm nay đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì sao?” Thích Thiếu Thương giúp Cố Tích Triều tẩy trừ sạch sẽ, ôn nhu hỏi hấn. Y không phải không biết Cố Tích Triều hôm nay sở dĩ khác thường như thế nguyên nhân là vì ác mộng, nhưng y không muốn bó buộc hấn, một chút cũng không muốn.

Cố Tích Triều quả nhiên lắc đầu không nói.

“Quên đi, ta chờ ngươi, chờ tới lúc ngươi muốn nói, ta nhất định chờ.” Thích Thiếu Thương cười khẽ. Không có trâm cài tóc, mái tóc cuốn khúc hốn độn rơi xuống, tôn lên dung nhan thanh tú mà quá nhợt nhạt của hấn, khiến cho hấn thoát nhìn càng giống một đứa nhỏ yếu ớt.

Cố Tích Triều ngẫm nghĩ, đột nhiên lấy ra một bả chủy thủ, đưa cho Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương nghi hoặc tiếp nhận, hỏi: “Tín vật đính ước? Người không thấy sát khí quá nặng? Kỳ thật ngọc xứng, hà bao đều tốt, đồ quyên tủy ngư ta cũng thấy ổn...” Thuận tay rút ra chủy thủ kia, đen thẫm tỏa sáng, y không khỏi tán thưởng một tiếng: “Hảo!”

“Nó kêu ‘Thương mình’, có thể thiết kim đoạn ngọc, người nhớ rõ phải mang bên người. “Cố Tích Triều nhẹ giọng dặn dò, “Nhất định đừng rời khỏi người!”

“Đã biết! Chỉ cần là người đưa, một ngọn cỏ với ta cũng là trân quý!” Thích Thiếu Thương cười hân hân một cái, “Chính là, ta không có đồ vật gì có thể đưa người a!”

“Không liên quan...” Cố Tích Triều cười cười, ánh mắt nhìn Thích Thiếu Thương dần dần hư vô. Nếu có thể, ta hy vọng có thể chết ở dưới “Thương mình”...

23. Chương 23

Gia Cát Thần Hầu hôm nay trở về rất muộn! Thần sắc càng thêm mệt mỏi! Vô Tình vẫn chờ Gia Cát Thần Hầu trong thư phòng cũng không nhịn được thở dài, “Thế bá, sinh tử có mệnh...” Hắn nghĩ muốn an ủi ông, lại phát giác từ ngữ của mình hóa ra lại nghèo nàn như vậy, đến cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ im lặng.

Quan nhị phẩm của triều đình, đại tướng biên quan Vương Kiêu. Chính là nguyên nhân Gia Cát Thần Hầu phiền lòng đã nhiều ngày. Nhi tử của Vương Kiêu cùng tranh đoạt một ca kỹ với phú thương Sơn Tây, kiện cáo náo loạn tới nha môn. Tỷ tỷ của phú thương lại là Lan Phi được hoàng thượng cưng chiều, hắn mua được tri huyện, hứa hẹn cho tri huyện thăng quan tiến chức tốt đẹp, đem nhi tử của Vương Kiêu đánh năm mươi đại bản, đuổi ra nha môn. Vương Kiêu yêu con như mạng, đem vụ kiện này ồn ào tới trước mặt Hoàng Thượng, nhưng lại tố cáo Lan Phi ở hậu cung lại tham gia vào chính sự! Hoàng Thượng bị mất thể diện, đem hai người đều đánh hai trăm bản. Vương Kiêu nuốt không trôi khẩu khí này, lại đương lúc đang tụ tập cùng người khác uống rượu nói: “Ngôi vị hoàng đế của tiểu tử này cũng là nhờ ta giúp hắn mới ngồi vững được!” Câu này đại nghịch bất đạo. Hoàng Thượng nghe được càng thêm tức giận, phán xử trăm Vương Kiêu sau mùa thu.

Nhưng những năm gần đây chinh chiến liên tục, Vương Kiêu tuy rằng hồ đồ vẫn là hảo thủ đánh giặc. Gia Cát Thần Hầu tuy rằng cũng xem thường hành vi kia, nhưng cũng không thể không nghĩ biện pháp cứu mạng hắn!

Hết lần này tới lần khác cầu xin Hoàng Thượng vì việc này. “Phổ thiên chi hạ; Mạc phi vương thổ; Suất thổ chi tán; Mạc phi vương thần.” Khí phách, thế nào cũng không chịu đặc xá Vương Kiêu! Mất thấy ngày xử trăm ngày càng đến gần, Gia Cát Thần Hầu lại càng phiền não.

“Văn nhìn Liêu Quốc thềm thường, Kim Quốc dĩ nhiên vùng dậy, chỉ có Hoàng Thượng chúng ta vẫn còn viết cho bọn họ Kim thư! Vài chữ này có thể ngăn cản gót sắt quân địch sao? Có thể cho dân chúng làm

cơm ăn sao? Quả thực không hiểu biết gì hết!” Đóng cửa lại, cơn tức giận của Gia Cát Thần Hầu cũng rất lớn. Rót tách trà, lấy tay áo dùng sức quạt cho mình, “Không biết bao nhiêu tuổi rồi, còn khờ dại như vậy! Đúng thật sự là hoàng đế không vội...” Gia Cát Thần Hầu nói đến đây bỗng nhiên im miệng, nửa câu sau thật sự có chút tự nhục nhã mình đi!

“Thái giám vội!” Truy Mệnh cũng không buông tha cơ hội này, mấy ngày nay hắn chịu đựng cơn giận vô cớ của thế bá đủ rồi.

Chúng đệ tử đều muốn cười, lại nín lại. Gia Cát Thần Hầu sắc mặt thay đổi rồi lại thay đổi, cuối cùng vẫn không mắng mỏ, thản nhiên nói sang chuyện khác, “Thích Thiếu Thương cùng Cố Tích Triều đâu?”

“Có biện pháp! Có biện pháp!” Thật sự là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới. Gia Cát Thần Hầu vừa nói hết, Thích Thiếu Thương liền phá cửa thư phòng.

Gia Cát Thần Hầu lạnh lùng cấp ván cửa tử trận trên mặt đất một cái liếc mắt, chậm rãi mạch lạc hỏi: “Thiếu Thương, cậu có biện pháp gì?”

“Cứu Vương Kiêu! Ta có biện pháp cứu Vương Kiêu!” Thích Thiếu Thương vẫn thực hưng phấn, hoàn toàn không phát giác đáy mắt Gia Cát Thần Hầu đầy lửa giận.

“Biện pháp gì?” Vô Tình nhanh chóng hỏi.

Thích Thiếu Thương quỷ dị cười cười, ánh mắt lóe lên khiến hắn thoát nhìn không hề ôn hòa.”Rất đơn giản, đem đổi công văn gửi tới Hình bộ với công văn gửi tới địa phương.”

“Huynh đưa ra biện pháp gì vậy? Chờ công văn đưa đến, phát giác bị đưa sai, tự nhiên sẽ phải đưa lại. Nhiều lắm là cho Vương Kiêu sống lâu hơn một tháng mà thôi.” Thiết Thủ bất mãn nói.

“Mấu chốt là tại một tháng này!” Thích Thiếu Thương cũng không tức giận, cười nói, “Ta hỏi các huynh, một tháng sau là ngày gì?”

“Sinh nhật Hoàng thượng, đại xá thiên hạ!” Vô Tình đầu óc vẫn rất tốt.

“Không ổn!” Gia Cát Thần Hầu lại lắc đầu, “Hắn là người Hoàng Thượng muốn giết! Hơn nữa, cậu cho là lời nói trong lúc say của Vương Kiêu phải như thế nào mới tới tai Hoàng Thượng, đối thủ của Vương Kiêu sẽ không cho phép hắn chạy trốn may mắn như vậy.”

“Cho nên, sau đó sẽ tới Gia Cát Thần Hầu cùng Vương Kiêu diễn một hồi trò hay cho mọi người xem! Gia Cát Thần Hầu đem Vương Kiêu đã bị biếm thành thứ dân dẫn lại cho Hoàng Thượng, cầu Hoàng Thượng ban tử cho hắn!”

“Giữ thể diện cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng tự nhiên sẽ thuận pha hạ lưu (*)! Quả nhiên là biện pháp tốt!” Gia Cát Thần Hầu lập tức cao hứng đứng lên, ở trong thư phòng bước đi thông thả, vừa lòng gật đầu.

Vô Tình lại nhú mào, ngẩng đầu hỏi Thích Thiều Thương, “Thiều Thương, biện pháp này là do huynh nghĩ ra?”

“Đương nhiên không phải! Ta đâu có nhanh nhẹn linh hoạt như vậy! Đó là chủ ý của Tích Triều! Ngày hôm qua ta nói với hắn việc này, hắn mới nghĩ ra biện pháp như vậy.” Thích Thiều Thương đắc ý nói.

“Ta cũng nghĩ là hắn, kiếm tẩu thiên phong chính là phong cách của hắn.” Vô Tình yên lặng gật đầu, “Chính là... Biện pháp này, giống hắn, lại cũng không giống...”

“Cái gì giống hắn lại cũng không giống? Đại sư huynh, huynh nói gì bí hiểm vậy?” Truy Mệnh nghi hoặc hỏi.

“Đúng là không giống hắn...” Thích Thiều Thương cũng nói, “Rất khéo đưa đẩy, rất lão luyện, rất nịnh nọt, rất giống như một người đã ở quan trường chìm nổi nhiều năm, thủ đoạn của cự thần tử đã tu luyện thành tinh... Tích Triều không phải người như thế, hắn cho ta cảm giác hắn là con ưng kiêu ngạo giữa bầu trời, ai cũng không thể thuần hóa, cũng không thể khống chế.” Ngày hôm qua nghe hắn nói xong biện pháp này, đầu tiên là mừng như điên, sau đó lại cảm thấy mất mát...

“Thiều Thương, Tích Triều đâu?” Gia Cát Thần Hầu bỗng nhiên mở miệng.

“Hắn, hắn đi ra ngoài lo liệu hàng tết...”

“A? Vẫn chưa xong? Hắn lại để ý chuyện đó như vậy?” Gia Cát Thần Hầu lại có chút không biết nên khóc hay nên cười.

“Đúng vậy... Hắn nói, hắn chưa bao giờ được hưởng lễ mừng năm mới, cho nên rất muốn...” Tâm, vẫn là nhện không được sẽ vì hắn mà đau. Không quan hệ, Tích Triều! Về sau có ta, hàng năm đều có ta!

Gia Cát Thần Hầu cùng Vô Tình liếc nhìn nhau một cái, im lặng không nói.

“Người nói là một con chim nhỏ như vậy tốn của ngươi năm trăm lượng bạc?” Cố Tích Triều lúc này đang ở Vân Lai Lâu đùa với một con chim ngũ sắc trong lồng, chim ngói hay là chim khách? Hắn nhớ không rõ! Hoặc phải nói là “trêu cợt” mới đúng, thích hợp hơn. Ngón tay Cố Tích Triều rất thanh mảnh, có thể dễ dàng đưa vào trong lồng túm lông chim xinh đẹp.

“Tức ——” Con chim xinh xắn kia kêu thảm một tiếng, lông chim trên đuôi thiếu đi một cái!

“Đúng vậy, công tử.” A Khẩu cúi đầu, cung kính đáp. Vừa rồi thấy chiếc lông đẹp thế kia giữa không trung

bay xuống, một trận đau lòng. Vì ai? Không rõ!

Biển mao súc sinh! Súc sinh! Cố Tích Triều luôn luôn ưa thích vật thương kỳ loại (*).

“Súc sinh? Là động vật!” Không khỏi nhớ tới lời người nam tử thoát nhìn lạnh lùng mà thực chất đầy nhiệt huyết kia, “Động vật so với nhân loại đơn thuần hơn, cũng so với nhân loại cao thượng hơn! Chúng nó đấu tranh chỉ là vì sinh tồn, không giống nhân loại có nhiều dục vọng như vậy. Ta thích sống chung cùng động vật, so với con người ở chung càng thoải mái hơn...”

“Thật như vậy sao?” Cố Tích Triều yên lặng thì thầm, thả lại chim trong lồng. Có lỗi với người...

“Chiêu!” Hoàn Nhan Liệt cao hứng chạy đến, nhìn lông chim trên mặt đất liền cười, “Thực bướng bỉnh! Người nếu bắt hết lông chim trên mình bảo bối của A Khấu, cẩn thận hấn không cho người lại vào phòng bếp!”

“Tam công tử, nói vậy thật oan cho tại hạ!” A Khấu thành thật, lập tức mặt liền đỏ lên.

Cố Tích Triều lại không có tâm tình cùng bọn họ giả tạo hòa thuận, hỏi: “Người bảo ta đến có chuyện gì?”

Hoàn Nhan Liệt thấy vẻ mặt hấn lạnh như băng lại cảm thấy mệt mỏi, Bích U Hàn Minh Công, thật sự lợi hại như vậy sao? Có thể khiến trái tim của con người, cái tình của con người đều đông lạnh? “Lần này gọi người đến có hai việc. Thứ nhất, giết đặc phái viên của Liêu Quốc.”

“Có thể!” Cố Tích Triều lạnh lùng gật đầu, “Khi nào thì phải có đầu của hấn?”

“Trong vòng ba ngày. Tóm lại, không thể để cho hấn còn sống nhìn thấy Đại Tổng hoàng đế.”

“Hảo!”

“Chuyện thứ hai, mang người đi gặp một người.” Hoàn Nhan Liệt bỗng nhiên nở nụ cười, Chiêu rất ít cầu hấn việc gì.

“Người nói là...” Chuyện tới trước mắt, Cố Tích Triều đột nhiên khẩn trương lên, ngực thành thạch kinh hoàng.

“Tư Đồ Không, đã bắt được!”

* *Phổ thiên chi hạ*

Mạc phi vương thổ

Suất thổ chi tán

Mạc phi vương thần

Khắp cõi dưới trời

Chẳng chỗ nào không phải là lãnh thổ của nhà vua

Nơi theo những vùng đất ven bờ

Dân chúng khắp nơi, chẳng ai không phải bề tôi nhà vua

* thuận pha hạ lư: Thuận theo sườn núi dẫn lừa xuống, chỉ việc dựa vào thời thế mà tiện tay làm

* Thổ tử hồ bi, vật thương kỳ loại: thổ chết, cáo buồn; loài vật thương xót nhau

24. Chương 24

Theo hành lang dài âm u lạnh lẽo xuống hầm, ai cũng không ngờ rằng hầm của tửu lâu Vân Lai Lâu ở kinh thành không chỉ có rượu lại còn có một tù thất bí mật!

Dưới ngọn đèn yếu ớt, Tư Đồ Không bị trói tay sau lưng chờ sẵn, chửi ầm lên: “Kẻ nào không có mắt dám ám toán lão tử? Lão tử phải giết cả nhà ngươi!”

Cố Tích Triều khẽ nhú mày, cầm lấy ngọn đèn ghé sát vào Tư Đồ Không.

“Chính là tiểu tử nhà ngươi vội vã muốn gặp đại gia ngươi?” Tư Đồ Không mới vừa hô lên một câu, đã bị A Khẩu quăng một bạt tai.

Cố Tích Triều cũng không để ý y ngang ngược, thản nhiên nói: “A Khẩu, ngươi đi xuống trước đi. Có việc ta sẽ gọi ngươi.”

“Tiểu tử! Buông!” Tư Đồ Không gặp bộ dáng văn văn nhược yếu của Cố Tích Triều, cảm thấy có thể dễ dàng khi dễ hắn.

“Im miệng! Ổn ào sẽ chết!” Cố Tích Triều khê nhú mảy, nhẹ giọng nói. Nhẹ nhàng bâng quơ tung ngón tay, từ trên đầu ngón tay phát ra một đạo chân khí trắng bạc, chọc thủng một lỗ ở trên vai Tư Đồ Không, máu tươi liền nhanh chóng nhiễm đỏ nửa vai y.

Tư Đồ Không tức khắc im miệng, thân thể không tự chủ được run rẩy. Một nửa bởi vì đông lạnh, một nửa bởi vì hoảng sợ. Trên đời này lại có thứ võ công kinh khủng như thế!

“Tư Đồ Không, ngươi không nhớ rõ ta sao? Chúng ta, đã không gặp hai năm!” Cố Tích Triều vẫn thản nhiên, ánh mắt không có cảm xúc gì, thanh âm rất u lạnh. Tư Đồ Không cũng đã học được lúc không cho hấn nói chuyện thì cũng đừng mở miệng. Cố Tích Triều vừa lòng nở nụ cười, xem ra y vẫn là một người thông minh. “Nghe nói hai năm nay ngươi luôn luôn bị Thích Thiệu Thương truy đuổi, có thể trốn lâu như vậy cũng thực có bản lĩnh.”

“Ngươi bắt ta đến là để tán gẫu việc nhà?” Tư Đồ Không vẫn nhịn không được kêu lên, thư sinh này đầu óc có vấn đề chắc? Từ từ, thư sinh, Thích Thiệu Thương.....

“Tư Đồ Không, ta hỏi lại một lần, ngươi không nhớ rõ ta sao?” Cố Tích Triều vẫn hỏi hấn với tâm tình tốt đẹp.

“Ngươi.....” Tư Đồ Không nhìn chằm chằm vào mặt Cố Tích Triều, “Ngươi là..... với Thích Thiệu Thương, với Thích Thiệu Thương..... Cố Tích Triều! Ngươi là Cố Tích Triều!”

“Tốt lắm!” Cố Tích Triều khê gật đầu.

“Tốt lắm?” Tất cả trí nhớ có liên quan Cố Tích Triều đều tuôn ra, Thích Thiệu Thương đuổi bắt y suốt hai năm, Cố Tích Triều cũng chỉ nói tốt lắm? Cố Tích Triều là người như thế nào? Còn có chuyện của hấn nữa, thân thể không kiềm chế được càng run.

“Ta không muốn lãng phí thời gian, một chút việc nhỏ, có thể ngươi đã quên. Cho nên, ta nói, ngươi nghe, nghe xong trả lời ta một vấn đề. Chỉ cần ngươi hợp tác, ta sẽ nhượng ngươi được chết một cách thống khoái.” Cố Tích Triều lạnh lùng thốt.

“Nhượng ta chết một cách thống khoái?” Tư Đồ Không tức giận, nói gì thì nói y cũng là nhân vật có danh tiếng! “Cố Tích Triều, bị tử địch của chính mình thương, giống nữ nhân bị cường bạo, cũng là việc nhỏ, có gì đại sự?”

Cố Tích Triều không thay đổi vẻ mặt, đáy mắt lại xẹt qua một đạo ánh sáng kỳ dị.

“Tốt lắm!” Hấn mỉm cười, “Xem ra không cần ta nhắc nhở ngươi. Vấn đề của ta rất đơn giản, đêm đó được ngươi hạ cho Thích Thiệu Thương đến tốt cùng có gì đặc biệt?”

“Có thể có gì đặc biệt, không phải mạnh sao! Sẽ khiến ngươi cầu chết, ngươi không phải hưởng qua tư vị

này sao?” Tư Đồ Không dùng ngôn ngữ thô tục, hết sức nhập nhằng hỏi Cố Tích Triều, “Đêm đó, thực vất vả đi..... Thích Thiệu Thương nhớ mãi không quên, thực tủy tri vị (*) a! Bằng không cũng sẽ không đuổi theo ta, không phải vì muốn được kia sao?”

Cố Tích Triều không ngăn cản y, vẫn tươi cười nghe y nói hết từng lời. “Xem ra ngươi không muốn hợp tác rồi.” Lời của hắn vẫn thực ôn hòa.

Tư Đồ Không lại sợ hãi, nụ cười của Cố Tích Triều dữ tợn như ác quỷ! “Cố Tích Triều, có bản lĩnh thì giết ta đi!”

“Không vội!” Cố Tích Triều vẫn mỉm cười, nụ cười sắp phá hết can đảm của Tư Đồ Không, “Ta muốn xem xem đến thế nào ngươi mới có thể nói thật..... Tin ta đi, trong chốc lát ngươi sẽ khóc cầu ta giết ngươi. Trên đời này đến tốt cùng có bao nhiêu khổ hình, ta cam đoan không ai hiểu rõ hơn ta.”

Xoay người, đi ra đại môn, quả nhiên thấy Liệt cùng Khấu đều đứng ở bên ngoài, một người sắc mặt xanh mét, một người sắc mặt trắng bệch. Cố Tích Triều muốn cười, cười lạnh, lại cuối cùng thành cười suy sụp, “Bảo hai người vào đem hắn trói lại.”

Liệt đang muốn phát tác, lại bị Khấu ngăn trở. Trừng mắt giận giữ liếc Cố Tích Triều một cái, mang theo vị hận thiết bất thành cương (*).

Cố Tích Triều không thèm để ý, hướng dẫn thuộc hạ đem Tư Đồ Không trói theo ý muốn của hắn. Thân thể cong về phía sau, cánh tay trói tay sau lưng, đầu cùng cẳng chân cột vào cùng nhau. Đem hắn treo giữa không trung, xuyên qua sau thắt lưng hắn cây gậy trúc chống đỡ toàn bộ sức nặng.

Mới chỉ như vậy Tư Đồ Không đã không chịu nổi, mắng to, “Cố Tích Triều! Ngươi chẳng biết phải trái! Đúng là kỹ nữ đường dục!”

“Mới như vậy đã chịu không nổi?” Cố Tích Triều tựa hồ không tức giận, ngay cả uy hiếp cũng vẫn mềm giọng ôn hòa, “Muốn ta giúp ngươi đặt thêm hai khối đá ở trên chân không?”

Tư Đồ Không lập tức im miệng, nước mắt lại nhịn không được chảy xuống.

“Thời gian một nén nhang, ta chỉ có kiên nhẫn như vậy. Tự giải quyết cho tốt!” Cố Tích Triều nói xong một câu này liền chuẩn bị rời đi.

“Từ từ! Ta nói, ta nói!” Tư Đồ Không khóc lóc gọi hắn.

“Một nén nhang!” Cố Tích Triều vẫn thân thiết mỉm cười, “Không vội.”

“Có phải Thích Thiệu Thương? Năm đó có phải Thích Thiệu Thương? Không phải ngươi nói với ta người

đã giết người nọ?” Liệt nhìn thấy Cổ Tích Triều đi ra liền từ vị trí của mình nhảy tới, bước nhanh tiến lên chế trụ tay hắn.

“Người ở bên ngoài không phải đã nghe được? Còn hỏi nhiều cái gì?” Cổ Tích Triều không tức giận y nghe lên, nhẹ nhàng rút tay về.

“Hoàn Nhan Chiêu!” Hoàn Nhan Liệt mang cả họ hắn rống lên, “Người có ý tứ gì? Yêu thương Thích Thiều Thương? Cho nên luyến tiếc không muốn hắn chết? Hắn cưỡng bạo người, người còn muốn giúp hắn giấu diếm?”

“Có lẽ đi.....” Cổ Tích Triều trả lời thực mỗi một, “Bằng không cũng sẽ không cùng hắn.....” Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu thực nghiêm túc nhìn Liệt, “Liệt, người có tin hay không, năm đó ngay từ đầu đích thật là hắn bắt buộc ta, nhưng càng về sau càng là ta tự nguyện, tự nguyện dùng mệnh của chính mình đổi mệnh của hắn. Tuy rằng, vì khổ luyện Bích U Hàn Minh Công ta phải ném rất nhiều khổ sở, ta chưa từng oán trách hắn.....”

“Ba!” Hoàn Nhan Liệt hung hăng quăng hắn một bạt tai, “Hoàn Nhan Chiêu, người thanh tỉnh cho ta! Đó là vì người đối với hắn có điểm áy náy, cho nên mới muốn dùng mệnh của chính mình đổi mệnh của hắn! Khổ luyện Bích U Hàn Minh Công, trợ phụ hoàng hoàn thành tâm nguyện, đoạt được thiên hạ là phần việc của người, người vốn không nên oán trách!”

Cái gì gọi là “Phần việc của người, vốn không nên oán trách”? Cổ Tích Triều chỉ biết nở nụ cười, đẩy Hoàn Nhan Liệt ra, vị ca ca này luôn miệng nói phải chiếu cố hắn, từ trước tới giờ chưa trông cậy được điều gì! Có đôi khi, cũng không biết sự thân thiết của y đến tột cùng có phải là giả dối?! “Ta đã biết.” Hắn thấp giọng đồng ý.

Sau một nén nhang, khi Cổ Tích Triều đến nhìn Tư Đồ Không lần thứ hai, y đã chẳng còn ra nhân hình, “Giết ta đi.....”

“Ta nói rồi, người sẽ khóc cầu ta giết người.” Nụ cười trên mặt Cổ Tích Triều không có chút nào biến hóa, ngay cả độ cong của khóe miệng cũng vẫn giống như trước, thanh âm lại lạnh hơn, “Nói cho ta biết chân tướng!”

“Vấn Tâm! Được kia gọi là ‘Vấn Tâm’! Sau khi trúng độc phải trong nửa canh giờ ở cùng một chỗ với người mình thiết tình yêu mới có thể giải độc, nếu không sẽ chết!”

“Người không thấy thực buồn cười sao? Chỉ là độc mà thôi, cũng sẽ phân chia có phải là thật tâm hay không? Sao không bịa ra cái gì hợp lý hơn?”

“Không phải! Là thật đó! Là thật đó! Ta không lừa người!” Tư Đồ Không gặp Cổ Tích Triều định bỏ đi, khàn khàn kêu lên, “‘vấn tâm’ có thể kích phát khát vọng tận chỗ sâu nhất trong nội tâm một người, trừ phi là người hắn chân chính yêu thích, ai hắn cũng nhìn không tới! Nếu người không tin, người có thể lấy được của ta mà thử!”

Cố Tích Triều vung tay lên, đoạn đứt dây thừng buộc chặt Tư Đồ Không, hấn hỏi xa xôi: “Vấn Tâm, thật vẫn chân tâm?”

“Là thật, ta không lừa ngươi!” Tư Đồ Không quỳ rạp trên mặt đất thống khổ ho khan, loại cảm giác sống không bằng chết này, y thà chết còn hơn!

“Ta không tin!” Cố Tích Triều đột nhiên cứng rắn nói, lại suất tay áo một cái, Tư Đồ Không cả người đều bay lên, đập vào trên vách tường, óc văng tung tóe!

“Ta không tin! Ta không tin!” Cố Tích Triều thất hồn lạc phách đi ra ngoài, sắc mặt lộ vẻ sầu thảm.

Hạ nhân đi vào dọn dẹp nhìn thấy Tư Đồ Không chết không nhắm mắt, trên mặt lại có vẻ tươi cười cảm kích đầy quý dị, đều cảm giác sờn gai ốc!

* *Thực tủy tri vị*: Ăn quen bén mùi

* *Hận thiết bất thành cương*: Rèn sắt chẳng hóa gang, chỉ việc hết sức kỳ vọng, đặt yêu cầu nghiêm khắc với người khác nhưng không được như ý.

25. Chương 25

“Thích Thiệu Thương, ngươi điên rồi! Buông!”

“Tích Triều, Tích Triều! Ta thích ngươi! Ta thích ngươi!” Thích Thiệu Thương thô bạo xé quần áo Cố Tích Triều, đưa hấn áp tới trên giường.

“Hỗn đản! Buông! Ngươi nhìn rõ ràng đi, ta không phải Túc Hồng Lệ!” Cố Tích Triều tuy rằng chưa bao giờ trải qua loại sự tình này, nhưng không có nghĩa là hấn đơn thuần đến nỗi cái gì cũng đều không hiểu!

“Tích Triều! Tích Triều!” Thích Thiệu Thương hiển nhiên thần chí đã không rõ, cuồng loạn cắn môi hấn, “Đừng cự tuyệt ta!”

Cố Tích Triều gần như không thể hô hấp, chết tiệt! Vì sao hấn lại phải gặp loại sự tình này? Muốn đem Thích Thiệu Thương đánh ngã ra, vô tình chế trụ mạch môn của y, nội kình tán loạn như thế, chỉ sợ loại được Tư Đồ Không vừa rồi khi đào thoát tung vào trên người y không phải chỉ là mê dược.....

Đau! Cảm giác đau mãnh liệt từ phía sau bốc lên đỉnh đầu, sau đó ở trước mắt hấn bạo liệt mở ra một mảnh tối đen.

Y chết là chuyện của y! Chẳng lẽ muốn ta đem mạng đổi mạng? Kinh mạch nghịch chuyển, toàn thân bạo liệt mà chết, vì Thích Thiếu Thương? Không đáng! Hương vị máu tươi trên môi càng làm hấn thêm quyết tâm, nhanh chế trụ mạch môn của y, chỉ cần lại dùng một chút lực.....

Sắc mặt Thích Thiếu Thương thay đổi, miệng vẫn đang thì thầm tự nói: “Tích Triều! Tích Triều!”

“Ta không coi ngươi là huynh đệ, ta coi ngươi là tri âm.....”

Lúc trước không thể giết y, chẳng lẽ thật muốn tới hôm nay mới giết kẻ tri âm duy nhất này? Đột nhiên nhớ tới thời điểm mình nổi điên, Thích Thiếu Thương luôn ở cạnh bên.....

Quên đi, ngoài Văn Tình cũng chỉ có y! Đời này cũng chỉ nhận thức hai người bọn họ mà thôi. Thích Thiếu Thương, ta khiếm ngươi, hôm nay một lần trả hết nợ cũng tốt! Đời này không cứu ngươi, lần đầu tiên cứu người lại phải đem cho tính mạng chính mình! Thật sự buồn cười, cư nhiên phải chết như vậy.....

Cổ Tích Triều dần dần buông lỏng tay, để mặc Thích Thiếu Thương tách hai chân hấn ra, xâm nhập thân thể hấn. Thân thể giống như bị xé rách thành hai nửa, mùi máu, rất quen thuộc, sau đó mơ hồ.....

Lúc thanh tỉnh lại nhìn thấy Thích Thiếu Thương nửa quỳ ở bên cạnh hấn với vẻ mặt lo lắng, đang dùng ngón tay lau vết máu trên môi hấn, “Tích Triều, ngươi thế nào?”

Cổ Tích Triều chậm rãi chống mình dậy, nhú mày, thân mình giống như bị tháo tung, không còn là mình! Cổ sức gờ cánh tay lên, giăng khắp nơi vết tích huyết hồng như ẩn như hiện. Thời gian không còn nhiều lắm! “Ngươi có thể đi rồi.”

“Đi? Ta không đi!” Thích Thiếu Thương đột nhiên kêu lên.

“Ta có thể chiếu cố chính mình.” Đại hiệp chính là đại hiệp, phiền toái không thể so với bình thường!

“Tích Triều, ta sẽ chịu trách nhiệm!” Thích Thiếu Thương son sắt hứa hẹn.

“Thích Thiếu Thương, ngươi cho Cổ Tích Triều ta là ai?” Chịu trách nhiệm? Ta cũng không phải nữ nhân! Huống hồ, ta đã sắp chết, ngươi không cần quan tâm!

“Tích Triều, ta, ta thích ngươi! Ta luôn luôn thương yêu ngươi!”

“Đủ rồi!” Cổ Tích Triều rút cuộc nén không được lửa giận, “Thích Thiếu Thương, ngươi quả thực dối trá làm cho ta buồn nôn! Ta và ngươi đều hiểu rõ chuyện gì xảy ra, không phải ngươi đã bị mê được khổng chế tâm thần sao? Không phải đã cưỡng bạo tử địch của chính mình? Ta cũng không hiểu ngươi vì sao phải giả bộ như thế? Ngươi cho rằng ta là đứa ngốc không hiểu việc đời, có thể để ngươi tùy tiện miến cưỡng? Hay là ngươi sợ ta sẽ nói ra, ảnh hưởng tới thanh danh của ngươi?”

“Không phải, Tích Triều! Ta thực tâm!” Thích Thiều Thương cực lực muốn biện giải, tiếc rằng ăn nói luôn luôn không giỏi, lại là chuyện xấu hổ như thế, càng cạn từ!

“Người thực tâm?” Cổ Tích Triều đột nhiên nhướn mày, ngẫm nghĩ nhìn hẩn, “Người kia..... Túc Hồng Lệ thì sao? Với nàng không phải thực tâm sao?”

“Ta.....” Một trận áy náy nảy lên trong lòng, y làm cho Hồng Lệ đợi năm năm, lẽ ra không nên phụ nàng! Không thể phụ nàng! Chính là lòng người cũng là thứ khó khống chế nhất trên đời, “Ta sẽ nói rõ ràng với nàng.....”

“Ha ha ha.....” Đáp lại y là tiếng cười phóng đảng của Cổ Tích Triều, thân thể hẩn lại tức giận đến hơi hơi phát run, “Thích Thiều Thương, ngươi thật lợi hại! Ta nguyên tưởng rằng phải qua chút thời gian ngắn ta mới có thể bắt đầu hối hận cứu ngươi.....” Ít nhất cũng phải chờ tới lúc ta chết, “Nguyên lai lại nhanh như vậy! Ngươi nghe rõ lời ta, ngươi có thể rút! Ta về sau, vĩnh viễn cũng không muốn gặp lại ngươi nữa!”

“Cổ Tích Triều! Ngươi có thể cứu ta, vì sao không tin ta? Chẳng lẽ ngươi cho Thích Thiều Thương ta là kẻ chuyên nói dối sao?”

Tâm Cổ Tích Triều chấn động một chút, nhưng hẩn không muốn miệt mài theo đuổi. Căn bản không ý nghĩa! Ngươi thích ta? Thật hoang đường giả dối! “Ân oán lưỡng tiêu! Ta cứu ngươi, chỉ vì muốn chúng ta có thể ân oán lưỡng tiêu, từ nay về sau, không còn liên can!”

“Không có khả năng! Ta tuyệt không đáp ứng!”

“Chuyện này không phải do ngươi! Ngươi nghe rõ đây, ngươi nói ngươi thích ta, đến tột cùng là thật hay là giả, ta căn bản không có hứng thú muốn biết! Bởi đây căn bản không liên quan tới chuyện của ta! Nếu như là giả, mời ngươi về sau đừng tiếp tục nói như thế nữa, ngươi đang tự vũ nhục chính ngươi đó!”

“Nhưng nếu như là thật thì sao?” Thích Thiều Thương lo lắng hỏi.

“Vậy vĩnh viễn đừng nói ra! Chỉ cần ngươi còn thích ta một ngày, liền một ngày đừng nói ra, nhất là đừng nói ở trước mặt của ta!”

Lúc trước nói tuyệt tình như thế, đến tột cùng là không tin y, hay là không muốn để mình tin y? Thời điểm khi ấy y nói “thích”, liệu mình có một khắc từng bị mê hoặc hay không? Từng động tâm? Cổ Tích Triều không thể trả lời câu hỏi của chính mình. Nguyên tưởng rằng hết thấy đều không còn ý nghĩa, cũng không muốn truy cứu lại..... Giết Tư Đồ Không chỉ vì Tư Đồ Không là người khởi xướng cho tất cả, vì sao ước nguyện ban đầu của mình lại lệch khỏi quỹ đạo? Nếu tối hôm qua chưa từng lưu lại bên y, có phải vô luận hôm nay Tư Đồ Không hoa ngôn xảo ngữ thế nào cũng không thể khiến mình dao động nửa phần không?

“Chiêu.....” Hoàn Nhan Liệt nhẹ nhàng chạm đầu vai hẩn, “Giết hẩn! Giết Thích Thiều Thương!”

Tâm Cổ Tích Triều chấn động, một tiếng”Không!” thốt ra, tự nhiên mà thốt ra, giống như bản năng!

Một tiếng này, chấn động cả hai người.

“Chiêu!” Hoàn Nhan Liệt phản ứng đầu tiên, tiến lên một bước, nhanh chóng chế trụ cánh tay hắn, cơ hồ muốn đem năm ngón tay đều bấm sâu vào máu thịt, “Người..... Người không thể mắc thêm lỗi lầm nữa! Phụ hoàng sẽ không tha thứ cho ngươi, ta cũng sẽ không tha thứ! Còn Bích U Hàn Minh Công, ngươi biết rõ mình không thể động tình, chẳng lẽ ngươi muốn để cho Thích Thiều Thương lại một lần nữa hủy ngươi?”

“Người căn bản là..... cái gì cũng không hiểu được!” Cổ Tích Triều đẩy hắn ra, dáng vẻ hào sảng rời đi. Còn hắn? Còn chính hắn? Lại hiểu được bao nhiêu?

26. Chương 26

Hắn đi trên đường dài, lòng đầy bồi hồi lưỡng lự không mục đích, vào cuối ngày cửa tiệm bốn phía đều đã đóng, đường phố náo nhiệt trở lại vẻ vắng lặng, xa xa có tốp năm tốp ba đứa nhỏ đang châm ngòi pháo hoa, nhan sắc chói lọi, sinh mệnh lại mỏng manh...

Tới hoàn cảnh này rồi có phải nên nói là “Trường An mũ lọng rành rành, Riêng mình tiều tụy gánh phần đầy vơi” (*) hay không?

“Ngươi muốn gì?” Nhớ từng hỏi Thích Thiều Thương điều này. Lúc hỏi không nghĩ hắn vẫn dây dưa mơ hồ như vậy, là vì sợ hãi phiền toái.

“Nơi này...” Thích Thiều Thương cười chỉ vào ngực y, “Ta muốn tâm ngươi, như vậy thôi!”

Như vậy thôi? Thích Thiều Thương, ngươi chọn thật không tốt, lại cố tình chọn thứ ta không có?! Thật không có sao? Đầu ngón tay run rẩy che ngực, tựa hồ có thể cảm giác được nơi đó nhảy lên, chính là nó? Là cái gì nhảy lên, chính hắn cũng không rõ ràng lắm...

Vô thức ngẩng đầu, Lục Phiến Môn! Lại chính là Lục Phiến Môn! Như thế nào vậy? Rõ ràng không muốn trở về...

Trở về? Khi nào thì tới Lục Phiến Môn lại biến thành trở về, biến thành trở về? Biến thành “Trở về”? Lòng bàn tay đẩy đại môn đường như hơi hơi nóng lên, cảm giác ấm áp, đã bao nhiêu lâu chưa từng cảm nhận qua?

“Hô!” Trong bóng đêm có một đạo chưởng phong bài sơn đảo hải đánh úp lại về phía hắn, cơ hồ khiến cho hắn không thể hô hấp.

Cố Tích Triều không tránh né, không nháy mắt nhìn về hướng cửa phòng đánh úp lại.

“Cố công tử, hảo định lực!” Cửa phòng dừng ở cách lồng ngực hắn chừng một tấc, dòng khí áp bức hô hấp của hắn biến mất, giống như chưa bao giờ xuất hiện, cùng với đó là tiếng nói già nua mà trong trẻo của Gia Cát Thần Hào.

“Đâu có, Tích Triều đa tạ Gia Cát Thần Hào hạ thủ lưu tình.” Cố Tích Triều nhẹ nhàng vái chào, thần nhiên nói.

“Xin mời Cố công tử di giá tới thư phòng của lão phu, có chuyện quan trọng cần thương lượng!”

Cố Tích Triều chần chờ một chớp mắt, lập tức gật đầu. Giống như hắn chưa bao giờ chần chờ.

Gia Cát Thần Hào chủ động rót cho hắn một ly chè Xuân Trà Long Tĩnh, hỏi: “Cố công tử nghĩ thiên hạ đại thế như thế nào?”

Cố Tích Triều mỉm cười, nói: “Gia Cát Thần Hào không phải muốn khảo Tích Triều Long Trung đối sách sao (*)? Tích Triều không phải là Gia Cát Vô Hào, khiến Thần Hào chê cười.”

“Thế cục thiên hạ thay đổi trong nháy mắt, dù Gia Cát Vô Hào sống đến ngày nay cũng chưa chắc có thể nhìn thông suốt. Cố công tử là người có tài, không cần tự coi nhẹ mình, cứ nói đừng ngại.”

“Một núi không thể chứa hai cọt!” Cố Tích Triều lạnh lùng thốt, gãi đúng chỗ ngứa.

“Hảo! Công tử không phải nói tiếp chuyện tam phân thiên hạ, bốn chữ ‘kinh tài tuyệt diệu’ coi như không thẹn!” Gia Cát Thần Hào nở nụ cười rất chân thành.

“Kinh tài, Tích Triều hổ thẹn thật sự, về phần tuyệt diệu, Thần Hào về sau không cần nhắc lại.” Ánh mắt Cố Tích Triều bỗng nhiên buồn bã, như có đắng tịch diệt.

Chẳng lẽ thật sự là tình căn thâm chủng? Gia Cát Thần Hào buồn rầu nhíu mi, không khỏi có chút tiếc hận. Có điều, chung quy đại sự vẫn quan trọng hơn, thần sắc tích cực, ông tiếp tục nói: “Trong trường hợp đó, Cố công tử nghĩ tương lai sẽ phát sinh đại sự gì đủ để ảnh hưởng tới thế cục thiên hạ?”

Cố Tích Triều đột nhiên ngắc đầu, khó tin nhìn Gia Cát Thần Hào trân trối, lão lại hỏi thẳng? Không che dấu chút nào, không một chút khéo léo? Lão dựa vào cái gì mà cho rằng ta nhất định sẽ nói ra? Lão dựa vào cái gì nhận định ta nhất định sẽ nói cho lão biết kế hoạch bước tiếp theo?

“Cố công tử ở Lục Phiến Môn vẫn tận lực chỉ dẫn cho đệ tử liên can của lão phu phương hướng tra án, lại âm thầm giúp đỡ, vậy không bằng mọi người dứt bỏ thành kiến, chân thành hợp tác. Hay là, Cố công tử cũng không tin nhiệm năng lực của lão phu?”

“Cho tại hạ một lý do, một lý do để giúp ngài!”

“Không phải giúp lão phu, là giúp chính công tử!”

“Giúp chính mình...” Cố Tích Triều yên lặng lặp lại, đôi mắt kia chuyển dần từ mê mang tới thanh minh, cho đến tuyệt tình! “Nếu Thần Hầu có tâm giúp đỡ, vậy cứu người cứu đến tận cùng, tiến phạt tiến đến Tây Thiên. Tích Triều sẽ cầu Thần Hầu một việc, nếu ngài có thể đáp ứng, Tích Triều nhất định sẽ không cố chấp, tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn!” (*)

“Nếu ta không thể..”

“Vậy việc hợp tác kia, cũng không tắt nhắc lại!” Cố Tích Triều trả lời kiên quyết, như đinh đóng cột, không thể nghi ngờ!

“Mời nói!”

“Vô luận tương lai phát sinh chuyện gì giữa ta và Thích Thiều Thương, không cần Thần Hầu nhúng tay, cũng không cần Thần Hầu xen vào nửa câu!”

“Tích Triều, công tử hà tất phải như vậy.....”

“Thần Hầu chỉ cần nói đáp ứng hay không đáp ứng!” Thái độ cường ngạnh của Cố Tích Triều một phần cũng không thay đổi.

“Đứa trẻ ngu ngốc, vẫn u mê không tỉnh ngộ!” Trong lòng Gia Cát Thần Hầu bỗng nhiên dâng lên một loại lão phụ tình hoài.

“Thân bất do kỷ, ít nhất cũng để cho ta tâm năng do kỷ.” Cố Tích Triều chỉ cười.

Hai người ở trong thư phòng nói chuyện tới đêm khuya vắng người, lúc ra Cố Tích Triều vẫn mỉm cười, mà Gia Cát Thần Hầu lại chỉ biết thở dài lắc đầu.

Xuyên qua phòng khách, Cố Tích Triều theo thói quen hướng phòng Thích Thiều Thương đi tới.

“Cố công tử, đêm đã khuya, sớm trở về phòng chính mình nghỉ ngơi đi!” Ở phía sau, Gia Cát Thần Hầu lại gọi. Một câu bình thường không có gì lạ, lại cố ý nhấn mạnh hai chữ “chính mình”. Người hẳn hiểu được Bích U Hàn Minh Công không thể động tình? Người thật hiểu sao?

Cố Tích Triều ngẩn ra, thu hồi bước chân. “Nói rất đúng!” Hắn thấp giọng nói, “Đêm đã khuya, nên quay về địa phương của chính mình.....” Ác quỷ đến từ địa phủ, chung quy vẫn phải trở về địa phủ. Ở nhân gian

đã là vãn nề lưỡng trọng thiên, kiều quy kiều, lộ quy lộ.

Quay lại gian phòng của mình, còn chưa đến gần, ánh sáng mờ nhạt ập ập trong phòng đã thấy tỏa ra.”Thích Thiếu Thương.....” Cố Tích Triều cúi đầu nói, dường như đã nhập ma, bị ngọn đèn dắt đi vào phòng.

“Đứa trẻ ngu ngốc, cả hai người!” Gia Cát Thần Hầu bắt đắc dĩ cảm thán ở sau lưng hắn. Làm tri âm cả đời, có gì không tốt? Tội gì phải đem phần tình nghĩa này thăng hoa thành tình yêu, khổ chính mình cũng khổ người khác?

Thích Thiếu Thương, người tại sao phải khổ như vậy mà chấp nhất? Người khẳng khẳng không tỉnh ngộ đến tột cùng là người hay là ta? Cố Tích Triều kiệt lực dựa lưng vào trên ván cửa, người cũng biết một ngọn đèn nho nhỏ này căn bản không đủ để chiếu sáng lên mảnh nhân sinh đen tối của ta? Người dụng tâm như vậy, lại khiến ta làm sao chịu nổi! Làm sao chịu nổi!

Ngực đột nhiên nóng bừng, một búng máu dâng lên, chảy ra giữa những kẽ tay Cố Tích Triều, một giọt rơi trên mặt đất.....

Thôi, thôi! Thân mình Cố Tích Triều theo ván cửa chậm rãi trượt xuống, nhưng hắn lại nở nụ cười, nụ cười từ nội tâm. Một khi đã cho rằng phải nhất sinh nhất thế, một tia kiên định ánh lên trên nụ cười thần nhiên, chính là quyết tâm phải cùng Thích Thiếu Thương tới niết bàn trong lửa dữ. Chỉ còn chong mắt tròn đêm thức, Báo đáp tình xưa những tủi lòng. (*) Thích Thiếu Thương, Cố Tích Triều ta nhất định phải phun tẫn một đời máu tươi, đáp trả người một mảnh lưu luyến tình thâm.....

* *Quan cái măn kinh hoa,*

Tư nhân độc tiêu tụy.

Trường An mũ lọng rành rành,

Riêng mình tiêu tụy gánh phần đầy vơi

Trích bài Mộng Lí Bạch – Lại Quảng Nam dịch

* *Long Trung đối sách*: Là tên một chiến lược quân sự do Gia Cát Lượng đề ra thời Tam Quốc, chiến lược này được coi là nền tảng để Lưu Bị đánh chiếm đất nhằm tạo thế chân vạc với hai thế lực chính thời bấy giờ là Tào Tháo và Tôn Quyền. Mục tiêu tối thượng của Long Trung đối sách là một lần nữa thống nhất Trung Quốc dưới sự lãnh đạo của họ Lưu, tuy nhiên kết quả cuối cùng chỉ dừng lại ở sự thành lập của nhà Thục Hán, một trong ba chân kiềng của Tam Quốc, để rồi cuối cùng bị nhà Ngụy thôn tính trước khi Trung Quốc thống nhất thời nhà Tấn.

* *Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn*: Biết thì sẽ nói, nói sẽ nói hết.

*

Duy tương chung dạ trường khai nhãn,

Báo đáp bình sinh vị triển mi.

Chỉ còn chong mắt tròn đêm thức,

Báo đáp tình xưa những tủi lòng.

Trích Khiển bi hoài – Nguyên Chấn, Nguyễn Thị Bích Hải dịch

27. Chương 27

“Thế bá, đây đúng là chuyện bé xé ra to! Chỉ vì bảo hộ đặc phái viên của Liêu Quốc mà phải xuất động cả tứ đại danh bộ chúng ta?” Truy Mệnh nghe xong Gia Cát Thần Hầu bố trí nhiệm vụ liền oa oa kêu to, “Tiên thuyết hảo, con không đi! Bảo hộ người Liêu, con không đi!”

Gia Cát Thần Hầu không để ý tới hấn, dặn dò Vô Tình, “Các con cùng nhau đi! Hết sức cẩn thận, thích khách khó đối phó, đừng khinh địch.”

“Cùng đi?” Vô Tình cũng nghi hoặc, “Chẳng lẽ... Là hấn?”

“Đúng vậy!” Gia Cát Thần Hầu gật đầu nghiêm trọng.

“Thế bá...” Truy Mệnh còn muốn tiếp tục làm nũng, đi bảo hộ người Liêu? Còn phải tính đến khí phách của hấn chứ!

“Quốc gia đại sự, không chấp nhận được cho con hồ nháo!” Gia Cát Thần Hầu giật lại tay áo, câu nói đầu tiên bắt hấn trở về.

Thiết Thủ cùng Lãnh Huyết thấy không được, hai người bốn tay đem Truy Mệnh kéo lại khẩn cấp, Lãnh Huyết khẩn cấp bịt kín miệng Truy Mệnh!

Thiết Thủ ngẫm nghĩ, hỏi: “Thế bá, chúng con không có mặt, Lục Phiến Môn kia. ...”

“Thiếu Thương lưu lại.” Gia Cát Thần Hầu lại quay đầu cố ý dặn Thích Thiếu Thương, “Thiếu Thương,

chiếu cố Tích Triều cho tốt, biết không?”

Thích Thiếu Thương ôn nhu cười cười, nhìn về phía Cố Tích Triều đang làm hoa đăng ở cách đó không xa. Hắn còn cần mình chiếu cố sao? Trừ chuyện ăn tết ra, cái gì cũng không làm hắn mảy may dao động. Vừa rồi mới không cần thận giẫm lên phá hủy một cái hoa đăng, bị hắn mắng tới tấp! Bất quá nhìn bộ dáng hắn thở phì phì, thật đáng yêu!

Vì mọi người phải bảo vệ đặc phái viên của Liêu Quốc, tối hôm đó chỉ có Thích Thiếu Thương cùng Cố Tích Triều ở lại Lục Phiến Môn. Đêm đã khuya, Thích Thiếu Thương vẫn ở lại phòng Cố Tích Triều không chịu đi.

“Tích Triều...” Thích Thiếu Thương giữ chặt Cố Tích Triều còn đang bận rộn chuẩn bị ăn tết, từ phía sau ôm lấy hắn, dụng ý này đã rất rõ ràng.

“Buông...” Cố Tích Triều không thực sự giãy giụa, chỉ trách móc, “Lục Phiến Môn các người định không đón tết sao? Chỉ có ta một người vội vã! Ta còn có rất nhiều việc, người đừng náo loạn!”

“Nhiều quá a, thời điểm giao thừa mọi người cùng nhau ăn bữa cơm không phải tốt lắm rồi sao...” Mặt hướng cổ hắn cọ cọ, cảm giác lạnh lẽo thật thoải mái, lại vẫn lo lắng, “Tích Triều, trước bảo người mặc nhiều quần áo hơn! Chuẩn bị nhiều thứ hào nhoáng bề ngoài như vậy, còn không bằng đa tài chuẩn bị cho mình vài món y phục.”

“Cái gì hào nhoáng bề ngoài? Đây là dùng để viết câu đối xuân!” Cố Tích Triều tức giận, dùng sức đem Thích Thiếu Thương đẩy ra ngoài cửa, “Đi! Đi! Đừng quấy rối!”

Thích Thiếu Thương lão đạo lui về phía sau, miệng vẫn còn lải nhải, “Không phải a, Tích Triều! Không phải người thân thể vẫn không thoải mái sao, cứ lạnh như thế không phải biện pháp, mời đại phu xem cho người đi!”

“Nhìn cái gì vậy! Người muốn nguyên rửa ta chết?” Cố Tích Triều vẻ mặt giận dữ, đóng sập cửa trước mặt Thích Thiếu Thương.

“Dầu thắp có đủ hay không? Buổi tối người nếu lại bị dọa khóc, đừng hy vọng ta tới cứu người a!” Thích Thiếu Thương vẫn còn kêu la ngoài cửa.

“Đủ! Đủ thiêu người chết cháy, vẫn còn thừa!” Cố Tích Triều ngoài miệng đáp, sắc mặt cũng đã ảm đạm đi. Dầu thắp đêm nay vô luận nhiều hay ít đều không liên hệ với ta...

Cách khe cửa nhìn Thích Thiếu Thương rời đi, thanh âm Cố Tích Triều lập tức nghiêm túc, “Xuất hiện đi!”

Một người nam nhân theo chỗ tối đi ra, một nam tử áo xanh tóc quăn, dung mạo và thân hình đều giống hệt Cố Tích Triều, giống như hai mặt gương. Cố Tích Triều không nhìn hắn, chỉ lo thay y phục dạ hành,

“Người lưu lại, nơi này tất cả đồ vật đều không thể di chuyển, nhất là tắt đèn! Đừng vọng tưởng giết Thích Thiều Thương! Thứ nhất, người giết không được hấn; thứ hai, ta càng không muốn thấy người ngu xuẩn phá hỏng đại sự của ta!”

“Nhưng Hoa...”

“Là địa vị của Hoa Ly, hay là địa vị của Hoàn Nhan Chiêu ta cao?” Cổ Tích Triều trừng mắt liếc y một cái, giống như đang trách cứ, “Ở tại chỗ này, không được phép ra khỏi cửa, lại càng không được phép nói chuyện!” Dặn dò xong câu này, Cổ Tích Triều lặng lẽ ly khai Lục Phiến Môn.

Tứ đại danh bộ lại như thế nào? Cổ Tích Triều cười lạnh đoạt lấy trường đao trong tay thị vệ đâm vào ngực đặc phái viên của Liêu Quốc, cũng không thèm để ý đặc phái viên kia phát ra tiếng kêu thảm thiết đến mức cơ hồ có thể đánh thức người toàn thành.

Đương nhiên, người toàn thành dù có nghe được cũng sẽ không vọt tới biệt viện hoàng gia bắt thích khách. Cho nên, xuất hiện chỉ là tứ đại danh bộ mà thôi.

Nếu đối với những thích khách khác, một người trong tứ đại danh bộ cũng đủ để dọa y tới mức hồn bất phụ thể, huống chi lại cả bốn người đồng thời xuất động! Nhưng thích khách lại là Cổ Tích Triều! Cho nên, chỉ là tứ đại danh bộ mà thôi!

“Tứ đại danh bộ, tà ma vô trở!” Những lời này, nếu là tứ đại danh bộ tự nói sẽ mang khí thế kinh người. Nhưng nếu là Cổ Tích Triều nói lại thành cười nhạo, “Đã ngưỡng mộ từ lâu!”

Truy Mệnh là người đầu tiên không chịu nổi tức giận, bay lên một cước, một khối cự thạch nghênh diện hướng hấn bay đi.

Cổ Tích Triều cười khê, vẫn giữ cho hấn thể diện, thuận tay vặt lấy một nhánh cây chỉ dài ước chừng như ngón út mà ứng chiến. Nhánh cây kia hướng khối cự thạch quát, một tiếng vang thật lớn, khối cự thạch kia bể thành mấy mảnh rơi xuống!

Bốn người thấy thế cũng nhịn không được hít vào, Thiết Thủ cùng Lãnh Huyết liếc nhau một cái, cùng công chiến.

Lấy một chọi hai, Cổ Tích Triều vẫn chưa hề bối rối. Tay trái ứng phó Thiết Thủ, nhánh cây khoát lên trên trường kiếm của Lãnh Huyết. Trường kiếm của Lãnh Huyết đi sang đông, nhánh cây theo sang đông, trường kiếm hướng lên trên, nhánh cây cũng đi theo, nhưng luôn ở nghiêng kinh lực hấn hơi kéo đẩy, sử trường kiếm không tự chủ được phương hướng, thậm chí có mấy lần thiếu chút nữa đâm tới trên người Thiết Thủ!

“Tứ lượng bạt thiên cân (*) cũng ứng phó nổi sao?” Cổ Tích Triều tàn nhẫn nói, “Các người là sư huynh đệ đồng môn, lại không am hiểu đánh liên thủ! Trước kia, thật sự là quá mức! Phải biết một khi quyền cước cùng hướng chính là tính mạng cùng độ, sao dung nạp được phong độ quân tử? Hết thấy đều phải lấy giết địch làm trọng!”

Lãnh Huyết tuổi trẻ khí thịnh, chịu sao được một thích khách không rõ lai lịch giáo huấn hần, mãnh liệt đề khí, trường kiếm trong tay rung lên liền hướng y đâm tới, hoàn toàn không để ý an nguy của bản thân mình!

Trong tứ đại danh bộ, Lãnh Huyết liều mạng nhất, không sợ chết nhất, cho nên số lần hần thụ thương cũng nhiều nhất!

Cố Tích Triều lại chỉ cười, Lãnh Huyết ta hiểu người rất rõ, làm sao có thể cho người toại nguyện! Nhánh cây trong tay chuyển hướng, mạnh mẽ hướng cổ tay Lãnh Huyết quất.

Một chút lực ngàn cân kia, Lãnh Huyết cắn răng không buông tay! Nhưng hiển nhiên không khống chế được hướng đi của trường kiếm, hướng về sườn ngang thắt lưng Thiết Thủ đâm thẳng tới! Lãnh Huyết chấn động, nghiêng rằng thúc dục nội lực, tự đoạn kiếm! Nhưng cũng vì thế, cổ tay không chịu nổi xung lực, bật máu.

“Chiêu này có tính là đệ thức thứ năm mươi một của tự do kiếm không?” Cố Tích Triều cười hỏi. Tự do kiếm đúng là kiếm pháp sở học của Lãnh Huyết, cộng bốn mươi chín thức, đệ thức thứ năm mươi đúng là phải đoạn kiếm mới có thể phát huy uy lực. Cố Tích Triều nói Lãnh Huyết vì Thiết Thủ đoạn kiếm là đệ thức thứ năm mươi một, chính để cười nhạo hần. Lãnh Huyết tuy rằng biết, bắt đắc dĩ tài nghệ không bằng người, không thể phản bác.

Mới vừa rồi trong lúc bọn họ đánh nhau, trong tay Vô Tình vẫn thủ sẵn “Minh khí”, thở dài, giống như không chắc chắn có muốn ra tay không, nghe xong Cố Tích Triều trào phúng, hần rốt cục hạ quyết tâm!

Cố Tích Triều nhẹ nhàng bay lên giống như một con chim nhỏ, theo phương hướng “Minh khí” bay tới toàn thân vút lên, đá văng ra một cước của Truy Mệnh. Tay đưa tới sau lưng, dễ dàng tiếp được “Minh khí” của Vô Tình kia giống như nó vốn dĩ phải đưa tay hần. Năm ngón tay dùng một chút lực, lại buông ra, “Minh khí” trong lòng bàn tay một đồng bột phần tiêu tán trên không trung.

Cùng “Minh khí” bay xuống còn có khăn đen che mặt Cố Tích Triều. Tất cả mọi người mở to hai mắt muốn thấy rõ ràng hần đến tột cùng là ai. Hé ra đó là —— khuôn mặt đờ đẫn!

“Thuật dịch dung!” Vô Tình kinh ngạc nói.

“Đường lang bộ thiên, hoàng tước tại hậu (*)! Vô Tình công tử, không nghĩ tới phải không?” Cố Tích Triều cười nói, có điều trên gương mặt đờ đẫn kia không nhìn ra được. “Tốt lắm, trò chơi dừng ở đây đi! Các người, ta thực thích! Lần sau, lần sau nhất định phải hảo hảo đánh một hồi!”

Tứ đại danh bộ trở mắt nhìn hần phi thân rời đi, nhưng không ngăn trở. Không phải là đối thủ của hần, ngăn trở cũng vô dụng!

“Thế bá!” Vô Tình báo cáo với Gia Cát Thần Hầu từ trong bóng râm đi ra. “Hần chỉ giết một kẻ thể thân, lại làm ra động tĩnh lớn như vậy, hình như không cố ý dẫn chúng ta đi.”

Gia Cát Thần Hầu gật đầu, “Lãnh Huyết, đi xuống trước trị thương đi!” Thật là vô công lợi hại! Người chẳng những tình cảm thâm trọng, lại tuổi trẻ khí thịnh, nếu không cũng sẽ không cùng tứ đại danh bộ quyết tranh hơn thua, đây đều là điều tối kỵ trọng luyện công, người biết không?

“May mắn kẻ bị giết chỉ là thể thân!” Truy Mệnh không khỏi cảm thán, “Nếu không Tống Liêu tất sẽ có tranh chấp!”

Đó là bởi vì hắn muốn giết thể thân! Gia Cát Thần Hầu khẽ nhú mày, nhưng không mở miệng.

* Tứ lượng bát thiên cân: Bốn lượng đỡ ngàn cân

* Đường lang bộ thiên, hoàng tước tại hậu: Bộ ngựa rình mồi, không ngờ chim sẻ đã ở phía sau.

28. Chương 28

Đi vào rừng cây vùng ngoại ô, đầu tiên Cố Tích Triều kéo xuống mặt nạ da người, nhẹ thở ra một hơi. Thời cuộc biến ảo, sau khi hắn đổ thêm dầu thể đạo này sẽ biến hóa như thế nào? Hắn cùng Thích Thiếu Thương sẽ đi tới con đường nào? Cố Tích Triều đột nhiên cảm thấy sợ hãi, hắn ý thức được việc hắn gây nên tới nay sẽ khiến lịch sử hoàn toàn thay đổi!

“Người nào? Đi ra!” Cố Tích Triều không yên lặng lâu lắm, tiếng vang nhỏ bé cách đó không xa nhanh chóng khiến hắn chú ý.

Đi ra không phải một người, mà là hai người, đúng hơn phải là một đám người!

Hách Liên Xuân Thủy, Túc Hồng Lệ, tử sĩ Hách Liên Gia!

Tử sĩ Hách Liên Gia không hổ là được huấn luyện nghiêm chỉnh, không cần Hách Liên Xuân Thủy phân phó một câu liền vây quanh Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều lạnh lùng nhìn một vòng ánh đao vây quanh hắn, không nói một lời.

“Cố Tích Triều, người không khiến... Thiếu Thương thất vọng sao?” Túc Hồng Lệ đau lòng hô lên.

Cố Tích Triều không đáp, chỉ cười lạnh.

“Người đừng động đây...” Hách Liên Xuân Thủy đặc ý nói.

“Nếu không mỗi người một đao sẽ đem ta đâm thành cái sàng, phải chứ?” Cố Tích Triều cười khê thay y bổ sung, nhìn vẻ mặt hần hoàn toàn không thêm để ý sự uy hiếp của Hách Liên Xuân Thủy.

“Người không tin?” Hách Liên Xuân Thủy có chút thần ra, lần này còn có thể có ai tới cứu hần?

“Không tin!”

Thị vệ do Hoàn Nhan Liệt phái tới đang chờ phía sau, lập tức theo bốn phương tám hướng vọt ra.

Đánh nhau bắt đầu rất nhanh cũng chấm dứt rất nhanh. Cố Tích Triều vẫn mỉm cười, dùng giọng nói vô cùng thân thiết hỏi Hách Liên Xuân Thủy, “Tiểu yêu, tử sĩ của Cố Tích Triều ta so với tử sĩ của Hách Liên Gia như thế nào?”

Hách Liên Xuân Thủy nhìn tử sĩ của mình, huynh đệ mình chết thảm, đổi thần sắc phẫn nộ. Lập tức lại trấn định, bởi vì y là Hách Liên Xuân Thủy! “Cố Tích Triều, người đến tột cùng là người nào?”

Cố Tích Triều tránh không đáp, chỉ nói: “Nếu ta là người, lúc này hần phải nắm chặt thời gian để nói lời tạm biệt với nữ nhân mình âu yếm mới đúng!... A, không cần. Bằng vào một hồi quen biết của chúng ta, ta tiễn nữ nhân của người cùng người lên đường!”

Tức Hồng Lệ cùng Hách Liên Xuân Thủy cùng nhau thay đổi sắc mặt, mới vừa rút ra binh khí của mình, Cố Tích Triều đã giết bọn họ!

Tùy ý đá bật một ngọn đao nhọn trên mặt đất dùng sức vạch lên trước ngực bọn họ, sau đó lại tiếp hai chưởng! Hần thờ ơ thả đao trên tay xuống, “Có thể làm một đôi uyên ương cùng bỏ mạng cũng là phúc khí... Nhớ kỹ, kiếp sau lúc nói chuyện yêu đương phải mang nhiều tùy tùng vào.”

Đáng tiếc, hai người té trên mặt đất không nghe được.

“Tốt lắm! Tốt lắm!” Trong rừng cây lại có tiếng vang, cùng với lời khen còn có tiếng vỗ tay.

Khen là Hoàn Nhan Liệt, về phần vỗ tay chính là Hoa Ly.

“Bọn họ không nên xuất hiện ở nơi này!” Cố Tích Triều lạnh lùng thốt.

“Chính là ta báo cho bọn họ.” Hoàn Nhan Liệt không hề che dấu. Khiến Tức Hồng Lệ cùng Hách Liên Xuân Thủy đi tìm cái chết, cho dù Chiêu vẫn không chịu quay đầu lại, Thích Thiệu Thương cũng sẽ tuyệt đối không tái tha thứ cho Chiêu! Đoạn nghiệt duyên này, liền để ca ca hần giúp Chiêu tuệ kiểm trăm tình ti (*!)” Chiêu, tính nhẩn nại của ta không nhiều lắm, ta đã dễ dàng tha thứ cho người đủ lâu rồi! Nếu, còn có lần sau, sẽ không dễ dàng như vậy!”

Cố Tích Triều đổi đổi sắc mặt, thấp giọng nói: “Ta biết, sẽ không có lần sau.”

“Khấu, đem nơi này dọn dẹp đi! Còn chưa tới lúc để thi thể của Túc Hồng Lệ và Hách Liên Xuân Thủy bị phát hiện!”

“Thập Thất Gia, sẽ nhanh đến hạn kỳ một tháng, Thập Thất Gia ngàn vạn lần bảo trọng!” Tiếp theo Hoa Ly nói một câu ra vẻ xót xa rồi đi theo Hoàn Nhan Liệt.

Con người Cố Tích Triều đột nhiên trở nên thâm sâu, hai tay căng thẳng, lại buông lỏng, cúi đầu thở hắt ra.

Đang lúc lo lắng giật mình, nhìn đến Khấu đỡ xác Hách Liên Xuân Thủy, tâm địa hẩn hoảng hốt, hô một câu: “Đừng!” Những lời này vừa mới thốt ra miệng, hẩn lập tức phản ứng kịp, yên lặng cắn môi.

A Khấu khó hiểu đưa tay lên ngực Hách Liên Xuân Thủy, “Thập Thất gia...”

Cố Tích Triều vẫn không nói gì, vài bước tiến lên phía trước, vén vạt áo thẳng tắp quỳ xuống.

“Thập Thất gia...” Thanh âm A Khấu run lên, liệu mạng muốn đem hẩn kéo lên khỏi mặt đất, cố tình Cố Tích Triều vẫn khư khư không nhúc nhích, “Thập Thất gia, ngài bắt tất phải làm khổ mình như vậy?” A Khấu nức nở hô to, chính mình cũng “Bùm” một tiếng quỳ gối trước mặt Cố Tích Triều, “Sao ngài lại phải khổ như vậy...”

“A Khấu, người là người của nhà mẫu phi ta, người đã nhìn ta lớn lên...” Cố Tích Triều cúi đầu nói.

“Phải! A Khấu đã nhìn Thập Thất Gia lớn lên, Thập Thất Gia mới trước đây thôi A Khấu còn ôm ngài...” Nhìn đứa nhỏ non nớt này ngày càng lớn, ngày càng thiên trường đại, nhìn đứa nhỏ ngây thơ này ngày ngày trầm mặc, ngày ngày tối tăm, “A Khấu giúp ngài! A Khấu nhất định giúp ngài!”

Cố Tích Triều rốt cục có ánh cười, nâng Túc Hồng Lệ dậy, A Khấu lau nước mắt, nâng Hách Liên Xuân Thủy dậy trầm mặc theo sát phía sau hẩn...

Liệt, ta hiểu được ý tứ của người... Nhưng căn bản không cần phiền toái như vậy! Chúng, sẽ thật sự chúng thôi! Không bao lâu nữa Thích Thiệu Thương sẽ biết ta lừa gạt hẩn như thế nào, hẩn cả đời cũng sẽ không tha thứ ta! Hẩn sẽ hận ta, hận ta cả đời! Hẩn đến mức muốn tự tay giết ta! Cho nên, lần này người thật sự quá lo lắng...

“Đã chết?” Thích Thiệu Thương trợn to mắt nhìn tứ đại danh bổ vũ sát nhi quy, lại hỏi lại, “Thật đã chết rồi?”

“Đã chết!” Vô Tình thần nhiên nói, “Tuy rằng kẻ chết là thể thân, người nọ đúng là đã chết, thích khách

đào thoát trong tay tứ đại danh bộ chúng ta cũng là sự thật không thể chối cãi!”

“Thiếu Thương, tối hôm qua cậu có hảo hảo chiếu cổ Cố Tích Triều không?” Gia Cát Thần Hầu bắt mẫn hỏi.

“Đương nhiên là có!” Thích Thiếu Thương lên tiếng, lập tức lại hiểu được ý tứ chân chính của Gia Cát Thần Hầu, “Ngài hoài nghi hử? Ngài hoài nghi Tích Triều? Cổ Tích Triều?”

“Ta có thể không hoài nghi sao?” Gia Cát Thần Hầu lạnh lùng hỏi.

“Tích Triều, Tích Triều hử, hử đã là người của ta! Làm sao có thể có Bích U Hàn Minh Công?” Thích Thiếu Thương đúng lý hợp tình rống lên.

“Thiếu Thương, điển tịch có liên quan tới Bích U Hàn Minh Công mà ngươi xem là được viết ở bao nhiêu năm trước?” Gia Cát Thần Hầu nghiêm túc nói, “Năm mươi năm trước! Năm mươi năm, võ công hử sẽ có tiến bộ!”

“Theo cách nói này, người đáng nghi chính là rất nhiều, ngài cũng là một người ở trước mắt ta! Nói không chừng là ta luyện thành, ta từng ở biên quan kháng Liêu, cùng người Liêu có thâm cừu đại hận! Giết vài đặc phái viên của Liêu Quốc cũng không có gì kỳ quái.” Thích Thiếu Thương giận dữ nói, khí trùng ngư đầu (*).

Gia Cát Thần Hầu chỉ có thể trầm mặc, trừ phi làm cho Thích Thiếu Thương tận mắt thấy, nếu không hử sẽ không tin. Thế nhưng nếu thực sự có một ngày như vậy, hử sẽ làm thế nào chịu được? Cổ Tích Triều sẽ phải làm như thế nào để tiếp tục chống đỡ?

Thích Thiếu Thương phẩy tay áo bỏ đi, thấy Cổ Tích Triều vẫn tức giận nan bình (*). Lải nhải đem lời của Gia Cát Thần Hầu thuật lại cho hử nghe, “Ngươi nói có đáng giận hay không? Ngay cả mặt, ông ta còn chưa nhìn thấy, dựa vào cái gì mà cho là người? Nếu tối hôm qua ta ở đó thì tốt rồi, nhất định kéo mặt nạ hử xuống, nhìn xem rốt cục tên hỗn đản nào dám mạo danh người!”

Cổ Tích Triều dịu dàng cười cười, “Cho nên, ngươi tin tưởng ta? Ngươi tin việc này cùng ta không có quan hệ?” Nói đi! Nói người kỳ thật cũng không tin nhiệm ta, nói đi! Chỉ cần một câu, làm cho hai chúng ta đều được giải thoát!

Thích Thiếu Thương nhìn đôi môi trắng nhợt của Cổ Tích Triều, một trận đau lòng, nhẹ nhàng kéo hử vào trong ngực, “Ta tin ngươi! Trừ phi ta tận mắt gặp, nếu không bất luận kẻ nói ta cũng không tin!”

Cổ Tích Triều yên lặng nhắm mắt lại, oan nghiệt...

* Tuệ kiểm trăm tình ti: Kiểm sáng chặt đứt tơ tình.

* Khí trùng ngư đầu: Khí bốc lên tới sao Ngư sao Đầu, ý nói lửa giận ngút trời.

* Tức giận nan bình: tức giận không thể nguôi

29. Chương 29

“Hắn không chết?” Hoàn Nhan Liệt rống giận một tiếng, lập tức lại trấn định, phân phó A Khẩu, “Đi gọi Chiêu đến đây! Chẳng lẽ tại phòng bếp có bảo vật hay sao?”

Trước lúc Cố Tích Triều bị gọi lên A Khẩu đã nhắc nhở hắn rằng tâm tình của Hoàn Nhan Liệt rất không tốt, bảo hắn phải thật cẩn thận. Cố Tích Triều chỉ mỉm cười, đặc phái viên của Liêu Quốc không chết, tâm tình của y mà tốt mới là lạ! “Có chuyện gì không?”

“Phải là ta tới hỏi ngươi có chuyện gì không mới đúng? Có thể thu xếp bớt chút thì giờ cùng ta nói chuyện chốc lát!” Hoàn Nhan Liệt oán hận nói.

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Cố Tích Triều khẽ nhíu mày, không thích ngữ khí y nói chuyện, rất giống phụ hoàng!

“Đặc phái viên Liêu Quốc không chết, kẻ người giết hắn phải là một thể thân! Ngay sáng sớm hôm nay đặc phái viên Liêu Quốc đã trình quốc thư lên hoàng đế Đại Tống!” Hoàn Nhan Liệt không buông lỏng nhìn Cố Tích Triều chăm chăm, muốn phát hiện một chút manh mối từ trên người hắn.

“Vậy sao?” Cố Tích Triều vẫn lạnh lùng thản nhiên.

“Vậy sao? Ngươi cũng chỉ nói ‘vậy sao?’” Hoàn Nhan Liệt mặt mày càng nhăn.

“Vậy ngươi muốn ta nói cái gì? Ta có thể nói cái gì?” Cố Tích Triều không khỏi bật cười, Tam hoàng huynh của hắn từ trước đến nay dù núi thái sơn có sập trước mắt mặt vẫn không đổi sắc, có thể khiến y tức như vậy coi như cũng có bản lĩnh, phải vậy không? “Ta là sát thủ, một ngày nào đó có thể thất thủ, chẳng có gì kỳ quái.”

“Vì sao lại phải là lần này? Một lần tới quan trọng?”

“Lẽ nào thất thủ cũng phải xét tới quan trọng?” Cố Tích Triều nhướn mày hỏi lại.

“Làm càn!” Hoàn Nhan Liệt vỗ mạnh bàn, cái bàn kia lập tức vỡ thành bốn mảnh.

Cố Tích Triều chỉ cười lạnh, “Muốn ta quỳ xuống van cầu xin tha không? Hoàn Nhan Liệt, người càng ngày càng giống phụ hoàng!”

Hoàn Nhan Liệt tự nhiên hiểu được Cố Tích Triều luôn luôn không thích phụ hoàng, hắn nói như vậy không phải nịnh mĩ mà là chỉ trích. Hắn nheo mắt nhìn y, bỗng nhiên nói: “Người hận ta bức người giết Tức Hồng Lệ cùng Hách Liên Xuân Thủy? Người vì hai ngoại nhân mà hận ta?”

“Ta không có!”

“Người có!”

“Người nhận định như thế, ta không còn lời nào để nói!”

“Chiêu...” Hoàn Nhan Liệt muốn xoa dịu, lời đến bên miệng lại do dự. Có lẽ, cho tới nay thật sự đối với y quá tốt, Chiêu cho tới bây giờ cũng không dám vi phạm mệnh lệnh của phụ hoàng, nhưng lại vẫn đối nghịch với hắn! “Giết Gia Cát Thần Hầu!”

“Cái gì?” Cố Tích Triều không chuẩn bị trước, “Người nói giết ai?”

“Chư Cát Tiểu Hoa!” Hoàn Nhan Liệt nói rõ từng chữ một, “Ta không bức người tự tay giết Thích Thiếu Thương đã là lòng nhân từ lớn nhất đối với người. Cho nên, đừng tiếp tục làm trái ý ta!”

“Vì sao? Gia Cát Thần Hầu là người trong triều đình cực lực chủ trương liên Kim kháng Liêu, ông ta có ích với chúng ta, vì sao muốn giết ông ta?” Cố Tích Triều lo lắng hỏi.

“Ở trong triều đình Đại Tống người chủ trương liên Kim kháng Liêu không chỉ có một Chư Cát Tiểu Hoa. Chư Cát Tiểu Hoa đối với chúng ta gây uy hiếp tuyệt đối lớn hơn có ích, hắn phải chết!” Hoàn Nhan Liệt lại bình thản, nhấp một ngụm trà, từ từ mạch lạc nói.

“Thế nhưng...” Cố Tích Triều còn muốn phản bác.

“Không có thế nhưng! Đây là mệnh lệnh!” Hoàn Nhan Liệt lại trực tiếp cắt lời hắn, “Chiêu, ta đã hoài nghi người, người còn không hiểu sao? Giết Chư Cát Tiểu Hoa, chứng minh sự trong sạch của người!”

“Ta... Ta đã biết.” Ngoài phục tùng mệnh lệnh, Cố Tích Triều không có con đường thứ hai có thể đi. Thời gian của hắn cùng Thích Thiếu Thương thật sự không nhiều lắm...

“Tốt lắm!” Hoàn Nhan Liệt vừa lòng gật đầu, “Sáng mai, ta muốn thấy đầu Chư Cát Tiểu Hoa đặt ở nơi này!”

“Nhanh như vậy?” Cổ Tích Triều kêu lên kinh hãi.

“Người muốn nói cái gì? Người cần thời gian chuẩn bị? Người mỗi ngày đều ở tại Lục Phiến Môn, còn muốn chuẩn bị gì nữa?”

“Ta... Ta chỉ phải... Ta...” Cổ Tích Triều càng bối rối, hắn làm sao có thể nói hắn đang đợi, hắn đang đợi ăn Tết?

“Sáng mai, đừng quên!” Hoàn Nhan Liệt nắm lấy vai hắn, đem một bao độc được nhét vào trong tay hắn, “Chiêu, đừng để ta thất vọng lần thứ hai!”

“Chong chóng, công tử, mua chong chóng đi!”

Cổ Tích Triều kinh ngạc hoàn hồn, nguyên lai hắn đã rời khỏi Vân Lai Lâu, đây là ngõ nhỏ cách Vân Lai Lâu khoảng hai con đường. “Đại thẩm,” hắn gắt gao nắm lấy đại thẩm bán chong chóng, hỏi, “Đại thẩm, hôm nay là ngày mấy?”

“Hôm nay? Hôm nay a, hai tám!” Đại thẩm bán chong chóng cười đáp.

“Hai tám? Hôm nay là hai tám, cách lễ mừng năm mới kia cũng chỉ có hai ngày?” Cổ Tích Triều nhẹ giọng hỏi, sắc mặt trắng bệch.

“Đúng vậy! Ngày mai chính là đêm tiểu niên, ngày mốt đến đêm trừ tịch, người một nhà sum họp cùng nhau đón giao thừa...”

Cổ Tích Triều đã nghe không nổi nữa, thất hồn lạc phách rời đi.

Ta biết... Ta biết ta không nên mong muốn quá nhiều, không nên hy vọng xa vời... Ta biết... Trên đời này vốn không có cái gì thuộc về ta... Là ta chính mình sai lầm rồi... Ta hiểu được, ta thật sự hiểu được... Cổ Tích Triều kiệt lực ngồi xồm xuống, hai tay ôm đầu gối, ôm chặt chính mình. Lại vẫn như cũ cảm thấy lạnh, trong lòng bắt đầu rét run! Suốt một tháng, giết Trần thượng thư, giết Tư Đồ Không, giết thể thân của đặc phái viên Liêu Quốc, quyết tâm cùng Gia Cát Thần Hầu hợp tác. Nhưng kỳ thật tất cả những điều này cũng không trọng yếu, trọng yếu là, trọng yếu chính là, chính là một tháng hắn ở Lục Phiến Môn xử lý, tất cả chuyện liên quan tới lễ mừng năm mới đều do một tay hắn xử lý... Chỉ còn hai ngày mà thôi, ngày mai là đêm tiểu niên, ngày mốt đến đêm trừ tịch, người một nhà sum họp cùng nhau đón giao thừa. Người một nhà sum họp cùng nhau đón giao thừa... Vì sao tết xuân năm tới trễ như thế? Chờ thế nào cũng không đợi được! Vô luận như thế nào cũng chờ không đến!!

“Tích Triều, người không phải lạc đường đấy chứ?” Tiếng cười sang sảng của Thích Thiệu Thương vang lên trên đỉnh đầu hắn.

Cổ Tích Triều hoảng hốt ngẩng đầu, “Thiệu Thương...” Hắn kiềm nén gọi tên y.

Thích Thiếu Thương hoảng hốt trong nháy mắt, Tích Triều giống như đang khóc! Khó tin dụi mắt, rõ ràng chuyện gì cũng không có! Thật là! Tự mình lại dọa mình! Không có chuyện gì đặc biệt phát sinh, Tích Triều lại không chịu ủy khuất, vì sao phải khóc? Đem hân kéo lên khỏi mặt đất, “Vì sao phải ngồi xổm trên mặt đất a? Không giống người chút nào! Chỉ là lạc đường mà phải ảo não vậy sao?”

Cố Tích Triều thoáng cười nhạt, nói: “Ta mấy ngày lo chuyện tết, còn cần chuẩn bị.” Thực cố gắng, thực dụng tâm tính toán, lại vĩnh viễn đều tính không tới...

“Còn chuẩn bị? Đã đủ nhiều rồi! Còn có hai ngày là tới tết, thứ người chuẩn bị cũng đủ để toàn bộ Lục Phiến Môn dùng đến tết sang năm!” Thích Thiếu Thương dặt tay Cố Tích Triều, lôi kéo hân hướng ra bên ngoài ngõ nhỏ mà đi.

Chỉ có hôm nay, Cố Tích Triều yên lặng nhìn bóng dáng Thích Thiếu Thương, bỗng nhiên mở miệng, “Thiếu Thương, đi ăn với ta.”

“Hiện tại?” Thích Thiếu Thương nghi hoặc nhìn nhìn thái dương trên đỉnh đầu, cơm trưa hiển nhiên đã qua, cơm chiều lại còn sớm. Ăn cái gì chứ?

“Vẫn còn...” Cố Tích Triều đột nhiên tựa sát vào hân, thấp giọng ghé vào lỗ tai hân hỏi một câu.

Thích Thiếu Thương lập tức mở to hai mắt, một cổ đỏ ửng theo cổ bắt đầu thẳng hướng dâng lên đến đỉnh đầu!

“Thông minh lắm!” Cố Tích Triều còn nghiêm túc gật đầu, lôi hân đi theo hướng Lục Phiến Môn.

“Tích Triều, Tích Triều!” Thích Thiếu Thương bị ép lão đảo, “Bây giờ là ban ngày!”

“Buông màn trúc sẽ là buổi tối!”

30. Chương 30

“Tích Triều, ta yêu ngươi...” Thích Thiếu Thương không ngừng hôn hân, không ngừng cường điệu. Giống như bị ma bỏ bùa, đưa hân quần quanh.

Cũng không thể dừng lại sao? Ta đau quá, thật sự đau quá! Cố Tích Triều yên lặng nghiêng mặt đi, người hiện tại càng yêu ta, tương lai... Không! Không phải tương lai, đến ngày mai rồi sẽ càng hận ta!

“Tích Triều, ” Thích Thiếu Thương lại kéo mặt hân lại, hỏi: “Ngươi yêu ta không?”

Cố Tích Triều không nói lời nào, mồ hôi trên trán Thích Thiều Thương nhỏ giọt trên ngực hắn, độ ẩm nóng bỏng, tựa hồ muốn xuyên bỏng ngực!

“Thật sự không thông suốt!” Thích Thiều Thương cười hân hân một hơi.

“A...” Cố Tích Triều run rẩy bắt đưa tay bắt cánh tay của hắn, thanh âm cũng vỡ vụn, “Người... đừng, đừng như vậy...”

“Nói đi! Nói người yêu ta đi! Nói người cả đời cũng sẽ không rời ta!”

Ta không thể! Ta không thể! Thích Thiều Thương, ta vĩnh viễn không thể cho người biết ta yêu người nhiều như thế nào! Ta không thể!!

“Ai!” Thích Thiều Thương nhẹ nhàng vỗ về đôi mày nhíu chặt của Cố Tích Triều, thở dài, mặc dù là thời điểm ngủ mê mệt y vẫn cau mày! Đến cuối cùng vẫn không thể bức y nói lời hắn muốn nghe, xem ra còn phải tiếp tục cố gắng!

“Lúc nào rồi?” Cố Tích Triều từ từ tỉnh, thấp giọng hỏi Thích Thiều Thương.

“Nửa đêm! Ngủ đi!” Thích Thiều Thương cười đáp.

“Hảo!” Cố Tích Triều lên tiếng. Đưa tay lên, Thích Thiều Thương ngã xuống bên cạnh.

Thiếu Thương, ta gặp Tư Đồ Không, hắn cái gì cũng đều đã nói ra, ta giết hắn. Vì sao để ta tới hôm nay mới biết được?... Không phải người sai, sai chính là ta. Là ta quá cố chấp, ta sao lại có thể quên, quên rằng chuyên gạt người là Cố Tích Triều ta, chứ không phải Thích Thiều Thương người. Ta thật sự hối hận, người biết hay không? Vì sao chúng ta luôn luôn để lỡ mất? Nếu năm đó không biết người, nếu như không tin câu “tri âm” kia của người, nếu không có thói quen coi người là bạn, nếu ta nhẫn tâm không cứu người, nếu lúc ấy nói cho người biết Bích U Hàn Minh Công đích xác là như thế nào, nếu ta chưa từng nói lời tuyệt tình như vậy, nếu ta không bị Tam hoàng huynh tìm được... Liệu có phải tất cả sẽ khác hay không? Ít nhất, ít nhất ta không cần khó lựa chọn như bây giờ!

Người yêu ta, ta đã biết, ta rốt cục đã biết, ngay từ đầu người đã yêu ta, không phải bởi vì nguyên nhân nào khác, chỉ là yêu. Nhưng qua đêm nay, người sẽ hận ta, từng yêu ta bao nhiêu, sẽ hận ta bấy nhiêu. Rốt cuộc người yêu ta nhiều hay ít, Thích Thiều Thương? Sâu sắc hay hời hợt?

Ta cũng yêu người, người biết không? Từ hôm nay trở đi ta yêu người, hoặc cũng đã bắt đầu yêu người từ sớm, chỉ là cho tới hôm nay mới phát hiện, một khi bắt đầu rồi, ta sẽ không có biện pháp ngừng lại, ta nên làm sao bây giờ? Người sẽ hận ta, người sẽ hận ta, ta nên làm sao bây giờ?

Thế giới này thật buồn cười, hai chúng ta, rõ ràng hữu tình, thì tại sao chỉ có đêm nay, chỉ có đêm nay mới là tương ái? Chỉ có đêm nay...

Thích Thiếu Thương, ta yêu ngươi, vĩnh viễn cũng không thể cho ngươi biết! Chỉ cần ngươi không biết, ngươi sẽ không quá thống khổ! Ngươi yêu ta, ta sẽ ghi tạc trong lòng, cả đời, không thiếu một ngày, những lời này, Cố Tích Triều ta tuyệt không nuốt lời, cũng tuyệt không hối hận!

Cố Tích Triều dần xếp Thích Thiếu Thương tốt rồi, lẳng lặng nhìn hắn. Đều nói Cửu Hiện Thần Long Thích Thiếu Thương là một đại hiệp đỉnh thiên lập địa, có ai biết bộ dáng y ngủ lại đáng yêu như vậy? Còn có má lúm đồng tiền! Cảm giác ngực lại nóng rực, Cố Tích Triều cố gắng đem máu tươi dâng lên nuốt xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn.

Thiếu Thương, ban đầu ta muốn chết trên tay ngươi, hiện tại không nghĩ như vậy. Tự tay giết người mình thương yêu nhất, quá tàn nhẫn! Ta cả đời cũng không thể quên ta từng giết Văn Tình, mặc dù nàng chỉ là thể thân! Ta không thể để ngươi tiếp tục nhận nỗi đau khổ ta từng phải chịu!

Ta làm hồng đại kế của phụ hoàng, ngươi biết không, phụ hoàng nguyên muốn tiêu diệt cả Đại Tổng và Đại Liêu, nhưng hiện tại... Đại Liêu ta mặc kệ, Đại Tổng hắn diệt không được! Hắn nhất định sẽ thật tức giận, có lẽ hắn sẽ cho ta thống khoái...

Ta yêu ngươi, nói một ngàn lần, một vạn lần ta yêu ngươi cũng không hơn làm cho ngươi một việc thực sự cần thiết đối với ngươi. Thích Thiếu Thương, ta yêu ngươi! Cho nên, ta vì ngươi bảo trụ Đại Tổng!

Cố Tích Triều đi ra cửa phòng, thực trấn tĩnh vào phòng bếp, tự tay pha một ly trà sâm, đem độc dược Hoàn Nhan Liệt cho hắn bỏ vào. Sau đó trở về thư phòng Gia Cát Thần Hưu, gõ cửa.

Gia Cát Thần Hưu thấy Cố Tích Triều đến thăm giữa đêm khuya, nhưng lại không hề kinh ngạc, trực tiếp đón hắn đi vào. Ở dưới ánh đèn, nhìn đến gáy hắn lại có một dấu hôn màu đỏ, tâm không khỏi trầm xuống, đứa nhỏ này... Ông đưa tay giúp hắn chỉnh lại vãn áo, dấu đi dấu hôn kia, “Chính công tử phải bảo trọng!”

Cố Tích Triều cười cười, đem trà sâm đặt ở trên bàn, nói: “Thần Hưu, ta đêm nay tới là có một vấn đề muốn hỏi ngài.”

Gia Cát Thần Hưu không để ý lắm uống một hớp trà sâm, nói: “Cứ nói đừng ngại.”

“Ta muốn hỏi, Gia Cát Thần Hưu nghĩ thiên hạ đại thế như thế nào?” Câu này Gia Cát Thần Hưu từng hỏi hắn, hắn lại trả lại y nguyên.

Gia Cát Thần Hưu đột nhiên cả kinh, lập tức hiểu rõ, nói: “Những năm gần đây Liêu Kim hai nước thế thành nước lửa, Đại Tổng không thể tiếp tục không quan tâm!”

“Vì sao khẳng định như vậy?”

“Nếu như quốc lực của nhà Tống hưng thịnh, còn có thể tọa sơn quan hổ đấu (*). Nhưng nguyên nhân chính là nhà Tống suy nhược lâu ngày, mặc dù muốn ngư ông được lợi, bằng vào thực lực đích thực của Đại Tổng

cũng không có cách nào tiếp nhận. Đại Tổng phải tìm đồng minh, lại vừa tranh giành.”

“Gia Cát Thần Hầu muốn nói Đại Kim?”

“Đúng vậy!”

“Tầm nhìn hạn hẹp!” Cố Tích Triều không nhìn mặt mũi ông trực tiếp quát lớn, “Gia Cát Thần Hầu chỉ biết thứ nhất, lại không biết thứ hai! Gia Cát Thần Hầu chỉ biết quốc lực của Liêu Quốc ngày càng suy, cùng kết minh không phải thượng sách. Lại không biết Đại Kim cũng là hổ lang chi quốc, sau khi diệt Đại Liêu, mục tiêu kế tiếp của Đại Kim nhất định phải là Đại Tổng!”

“Ta biết, cũng thật sự hiểu được điều đó, thiên hạ không có bằng hữu vĩnh viễn, nhất lại là lưỡng quốc tương giao!” Gia Cát Thần Hầu cười hỏi: “Cố công tử cũng biết chiến tranh giữa Đại Tổng và Đại Liêu đã diễn ra bao nhiêu năm?”

“Từ khi Thái Tông hoàng đế lập Đại Tổng liên tiếp bị Liêu Quốc ức hiếp.”

“Đúng vậy! Từ khi Thái Tông hoàng đế lập quốc! Cố công tử có biết trong những năm qua có bao nhiêu tướng sĩ bỏ mình trên sa trường khi tác chiến với Liêu Quốc?”

“Cái này...”

“Vô số kể!” Ngữ khí của Gia Cát Thần Hầu vô cùng nặng nề, “Thù hận hai nước Tống Liêu đã kết quá sâu, không có khả năng hóa giải! Mặc dù ta đáp ứng, Hoàng Thượng cũng sẽ không đáp ứng; Hoàng Thượng đáp ứng, dân chúng thiên hạ cũng sẽ không đáp ứng! Cho nên, chuyện lần này Liêu Quốc phải đặc phái viên đến thương nghị kết minh diệt Kim, căn bản là người si nói mộng! Cùng Liêu Quốc kết minh, quốc thể còn đâu? Quốc thể không còn, làm sao nói đến Đại Tổng?”

“Nằm gai nếm mật, vị tất...”

“Đáng tiếc, đương kim thánh thượng không phải Việt vương Câu Tiễn!”

“Thì ra là thế...” Cố Tích Triều thì thào nói nhỏ, “Cũng là ta quá ngây thơ rồi... Cũng tốt, như vậy ta có thể yên tâm...” Dù sao, Hoàn Nhan Chiêu thực sự là người Kim!

“Cố công tử còn chuyện khác sao?”

“Có!” Cố Tích Triều đột nhiên ngẩng đầu, vô cùng mỉa mai, vô cùng ngoan độc nở nụ cười, “Ta đang đợi! Chờ Gia Cát Thần Hầu có phát độc không!”

* tọa sơn quan hổ đấu: ngồi xem hai con hổ đấu nhau

31. Chương 31

Gia Cát Thần Hầu nghe xong câu này, tim đột nhiên nhảy dựng, nhưng lại nôn ra máu! Không đợi Cố Tích Triều tiến thêm một bước, trước tiên tung một chưởng lên ngực hắn!

Cố Tích Triều bị đẩy bật vài bước mới dừng lại, cũng nhổ ra một mồm máu! Hắn thần nhiên lau vết máu trên môi, từ bên hông rút ra nhuyễn kiếm màu trắng bạc, “U Minh, kiếm của ta, Thần Hầu chưa từng thấy phải không?”

Hành động thứ hai của Gia Cát Thần Hầu ngoài dự đoán của Cố Tích Triều, lão lại giống một thư sinh tay trái gà không chặt hô lên, “Thích khách! Bất thích khách!”

Có ý tứ! Cố Tích Triều không kinh hoảng, cũng không ngăn trở.

Rất nhanh, tứ đại danh bộ đều chạy tới.

“Cố Tích Triều!” Vô Tình hạ giọng hô một tiếng, lập tức ngậm miệng, tựa hồ không còn lời nào để nói.

Động thủ trước vẫn là Truy Mệnh, vẫn bị Cố Tích Triều thoải mái hóa giải. Điểm huyết đạo của hắn, ném trở lại ngực Thiết Thủ. Sau đó tiếp được “Minh khí” của Vô Tình vút trở về, làm vai phải Vô Tình bị thương. Từ đầu đến cuối, hành động liền mạch lưu loát.

“Tứ đại danh bộ, người khác phải kiêng kị ba phần, ta không để vào mắt!” Cố Tích Triều cười nói, “Vô Tình, Lãnh Huyết bị thương, Gia Cát Thần Hầu trúng độc, các người còn muốn đánh sao?”

Tất cả mọi người im lặng không nói, chỉ nhìn hắn, ánh mắt phức tạp!

Cố Tích Triều cười khanh khách, “Xem ra ta cũng giết không được Gia Cát Thần Hầu, mấy ngày gần đây đã quấy rầy, cáo từ!” Tiếng nói vừa dứt, hắn liền phi thân đi.

Thiết Thủ rốt cục giải khai huyết đạo Truy Mệnh, Truy Mệnh lập tức liền xông ra ngoài, rống to: “Cố Tích Triều! Có bản lĩnh cùng Tam gia người chiến ba trăm hiệp!”

“Được rồi!” Vô Tình không kiên nhẫn gọi hắn lại, “Nơi này không phải biệt viện hoàng cung, mật thám giám thị cũng đã đi rồi, không cần giả bộ nữa!”

Truy Mệnh lúc này mới quay đầu lại, có chút thẹn thùng địa nộ cười, sùng kính nói: “Đại sư huynh, huynh lợi hại thật! Hơi bị nghĩa khí! Dám chịu “Minh khí” Tích Triều ném lại!”

Vô Tình nghe hắn nói như vậy, mặt xanh cả đi! Đó là y cố ý! Cố Tích Triều cố ý! Y nhất định vẫn ghi hận hắn từng dùng ngôn ngữ công kích y, thiếu chút nữa bức y điên!

“Thế bá, người không sao chứ?” Thiết Thủ lại đi đỡ Gia Cát Thần Hầu.

“Không sao, ta có giải được!” Gia Cát Thần Hầu thản nhiên nói, “Ta lo lắng cho Tích Triều, một chương kia của ta cũng không nhẹ!”

“Không đánh nặng một chút, hắn làm sao qua trót lọt?” Thiết Thủ lên tiếng, trong lòng lại vẫn kiềm được lo lắng. Tổng cảm thấy Cố Tích Triều vẫn có điều giấu diếm bọn họ, tỷ như quan hệ của y với Kim Quốc, hắn vẫn chưa nói rõ ràng với bọn họ! Còn nữa, vì sao vẫn phải cường điệu bắt bọn họ cùng nhau gạt Thiếu Thương?

“Nói như vậy, Tích Triều là người Kim?” Truy Mệnh tò mò hỏi Gia Cát Thần Hầu.

Gia Cát Thần Hầu gật đầu, “Hắn phải sinh ra ở Kim Quốc, nhưng không biết đến tột cùng có chuyện gì sâu xa, khiến hắn không thể không vâng mệnh Đại Kim hoàng đế.”

“Mặc kệ nhiều như vậy, ta chỉ nhận thức hắn là Cố Tích Triều!” Truy Mệnh cười nói, “Tích Triều hắn trở về chứ? Hắn nấu đồ ăn so với phú thảm ngon hơn!”

Về mặt Gia Cát Thần Hầu lại trầm xuống, Vô Tình cũng âm đạm. Lúc trước khi định ra kế hoạch, còn có một chút vẫn lén gạt Truy Mệnh. Bởi vì Truy Mệnh cùng Cố Tích Triều có giao tình tốt nhất, sợ nói cho hắn nghe, Truy Mệnh sẽ diễn không được trận này...

“Sao thế, làm sao vậy?” Truy Mệnh hơi giật mình hỏi.

Nên nói thế nào cho người biết, Tích Triều bán đứng quá nhiều người, kế hoạch của y cơ hồ phải đem nhổ tận gốc tất cả vây cánh của Kim Quốc cài vào triều đình Đại Tống! Vô luận y là ai, vô luận y vâng mệnh ai, người nọ cũng sẽ không cho phép y tiếp tục sống!

“Khụ! Khụ!” Cố Tích Triều vịn thân cây lau máu tươi không ngừng tràn ra trên môi, hơi hơi cười khổ. Gia Cát Thần Hầu, ta biết diễn trò phải diễn đắc, khả năng cũng không cần hạ thủ nặng như vậy a! Ta thật sự sắp bị ngài đánh chết!

Thông khổ động thân thể, ánh mắt lại bị một đạo quang sáng ngời hấp dẫn.

Đó là một đạo kiếm quang, Ngược Thủy Hàn!

“Ta vẫn luôn tin ngươi, vô luận người khác nói thế nào, dù cho người đó có là Gia Cát Thần Hầu!” Thích Thiếu Thương lạnh lùng nghiêm mặt từ trong bóng râm đi ra, “Nhưng đến bây giờ, ta đột nhiên cảm thấy mình thật buồn cười!”

“Thiếu Thương...” Ngươi vì sao còn tới? Ta không nghĩ lấy bộ dạng này cùng ngươi va chạm! Căn bản không ý nghĩa! Thật sự thực buồn cười!

Thích Thiếu Thương muốn hỏi rất nhiều, hỏi về mười bảy mạng người kia, hỏi về bản đồ phân bố quân lực biên quan, hỏi về cái chết của Trần thượng thư, hỏi về chuyện của đặc phái viên Liêu Quốc, hỏi về chuyện Gia Cát Thần Hầu trúng độc...

Có điều đến cuối cùng một câu cũng không cất lên được. Hắn chỉ nhìn Cố Tích Triều, nương theo ánh trăng nhìn y thật kỹ, là muốn đem y khắc vào trên tâm bản, hay là muốn đem y xé nát hoàn toàn? “Cố Tích Triều, luận nhân tâm trên đời này thật không có ai so được với ngươi!”

Đây là lần thứ ba Thích Thiếu Thương nói những lời này! Cố Tích Triều không thể đối hắn nói, cái gì cũng không thể nói! Chỉ trầm mặc địa nhìn hắn.

“Bích U Hàn Minh Công, ngươi làm như thế nào luyện thành?” Thích Thiếu Thương cũng không biết nên nói gì, nếu không phải hắn là Thích Thiếu Thương, hắn nhất định chạy trốn! Yêu quá sâu, sẽ tổn thương quá nặng, nặng đến mức hắn không nghĩ được gì khác, nặng đến mức hắn muốn chạy trốn chết, tìm nơi nào yên lặng một mình liếm vết thương...

“Vô công, có thể tiến bộ. Chỉ cần ngươi trả giá đại giới, tỷ như, nhiệt độ cơ thể.” Lại tỷ như, ăn một ít thứ không thể tưởng được, hoặc còn có tính mạng của chính mình...

“Cho nên, ngươi kỳ thật không phải bị bệnh?” Thích Thiếu Thương cơ hồ muốn cười, “Ta thật bị ngươi gạt như kẻ ngốc! Hết lần này đến lần khác! Dù là tiểu sự, hay là đại sự, mỗi câu của ngươi đều là gạt người, mỗi hành động của ngươi đều là gạt người! Ngươi nói cho ta biết, đến tận cùng có điều gì thật sự? Chúng ta ở cùng một chỗ lâu như vậy, còn có điều gì là thật?”

“Không có! Cái gì cũng đều không có! Từ thủy tới chung chẳng qua đều là một nhiệm vụ phải hoàn thành! Ngay cả Cố Tích Triều ba chữ kia, cũng là lừa gạt ngươi.” Nếu làm ngươi bị thương nặng một chút, ngươi không phải sẽ quên ta nhanh hơn? Đừng giống như ta, Văn Tình đã chết nhiều năm như vậy, vẫn không thể được giải thoát!

“Tất cả đều là giả? Ngay cả ngươi cũng là giả?”

“Phải! Ta cũng không phải tên Cố Tích Triều!”

“Được! Tốt lắm!” Thích Thiếu Thương rất cục nộ nụ cười, trên đời này còn có ai buồn cười hơn hắn không? “Ta biết ta không chắc có thể giết ngươi, Bích U Hàn Minh Công rất lợi hại, nhưng không thể không thử một lần!”

Ta lại không muốn động thủ cùng người! “Người muốn thừa nhân chi nguy (*)?”

“Đối với người, ta cần giảng đạo nghĩa giang hồ sao?”

Phải không cần... Thích Thiều Thương, người cũng biết nếu người thật sự muốn tự tay giết ta, ta nhất định sẽ cho người toại nguyện. Có điều không phải hiện tại! Người không thể giết ta! Bởi vì người nhất định sẽ hối hận! Ta sẽ không để người mình yêu mang theo hối hận vượt qua cả cuộc đời...

Cố Tích Triều nghiêng người tránh đi Thích Thiều Thương, giống một con chim nhỏ nhẹ nhàng biến mất rất nhanh giữa rừng cây...

Thích Thiều Thương muốn đuổi theo, lại buông tha. Đuổi kịp rồi sẽ như thế nào? Giết được y sao? Hạ thủ được sao? Thích Thiều Thương đột nhiên bật cười như điên, vẫn tưởng rằng có được y sẽ không còn cầu mong gì khác, nguyên lai bất quá là một trò cười! Một trò cười lớn bằng trời! Thật khôi hài!!

* thừa nhân chi nguy: giậu đổ bìm leo

32. Chương 32

“Người chẳng những không giết được Gia Cát Thần Hầu, còn buông tha cho Thích Thiều Thương?” Hoàn Nhan Liệt cơ hồ giận đến phát điên, “Chiêu, người ngày càng làm cho ta thất vọng!”

Cố Tích Triều đã vô lực trả lời, từ trước khi đến Vân Lai Lâu, hắn đã lạnh đến mức toàn thân phát run, một chương kia Gia Cát Thần Hầu đã thương hắn, tác động khiến hân độc phát tác trước thời gian. Nghe Hoàn Nhan Liệt nhắc tới Thích Thiều Thương, trong lòng một trận đau đớn, không ngờ nôn ra máu.

“Người lại còn nghĩ tới hắn! Còn nghĩ tới hắn!!”

“Liệt...” Cố Tích Triều gắt gao giữ chặt Hoàn Nhan Liệt đang chuẩn bị bỏ đi, “Đem bích huyết đan cho ta!”

“Hiện tại đã biết khó chịu sao? Nếu biết, thì tại sao không nghe lời?” Cố Tích Triều có lẽ thực sự đã rất lạnh, hắn nắm tay rất chặt Hoàn Nhan Liệt. Tuy Hoàn Nhan Liệt cũng không nỡ lòng ném hắn đi, nhưng điều này cũng không có nghĩa y nguyện ý đem bích huyết đan cho hắn.

Cố Tích Triều tiện tay lau đi máu tươi trên khóe miệng, lạnh lùng thốt: “Liệt, người thật sự càng ngày càng giống phụ hoàng!”

“Ba!” Hoàn Nhan Liệt giật tay ra khỏi Cố Tích Triều, không thanh minh liền cho hắn một cái tát, “Người còn không biết nhận sai!”

“Bởi vì đó đơn giản là sự thật!” Cố Tích Triều cũng rống lên, “Ta thương hân! Sai lầm sao? Ta yêu Văn Tình, sai lầm sao? Ta không muốn giết người, sai lầm sao?”

“Người nói cái gì? Người lặp lại lần nữa! Người yêu ai?” Hoàn Nhan Liệt kéo hân lên khỏi mặt đất, hung ác trừng mắt nhìn hân, “Người yêu ai?!”

“Thích Thiếu Thương! Ta yêu Thích Thiếu Thương!” Cố Tích Triều cũng bất chấp mọi giá, cười lạnh nói, “Người nghe còn chưa rõ? Ta, yêu, Thích, Thiếu, Thương!”

“Được lắm!” Hoàn Nhan Liệt đẩy hân ngã vào ngực A Khấu, tàn khốc nói, “Vậy cho người vì yêu mà trả giá đại giới! Chờ người biết mình đến tội cùng sai ở đâu, ta mới có thể đem bích huyết đan cho người!”

Cố Tích Triều nằm ở trong lòng A Khấu, đẹp mê lương nở nụ cười, “Như vậy, rất nhanh người có thể nhặt xác ta.”

Hoàn Nhan Liệt lại biến sắc, cuối cùng phẩy tay áo bỏ đi.

“Thập Thất Gia, người cần gì phải cùng Tam Gia xung đột trực diện?” A Khấu khuyên hân, “Tam Gia dù sao cũng là ca ca của ngài, cứ nói theo ý hân...”

“Nói cái gì?” Cố Tích Triều lạnh đến mức thân thể đều co rút, vẫn quật cường cứng rắn chống một hơi, gần từng tiếng nói rành mạch, “Nói ta không thương Thích Thiếu Thương? Ta thương hân, vì sao ta không thể thừa nhận? Không thể nhận thức trước mặt Thích Thiếu Thương, chẳng lẽ ở trước mặt người khác cũng không thể nhận thức sao? Ta làm hân tổn thương, ta làm hân tổn thương như thế nào, ta sẽ bồi thường hân như thế đó! Công bằng hợp lý!” Cố gắng nói xong, hân liền nhắm mắt lại không mở miệng nữa.

A Khấu thở dài một hơi, không tiếp tục khuyên. Với tính tình của Thập Thất Gia, một khi đã xác định chuyện gì, ai khuyên cũng không được! Dàn xếp Cố Tích Triều tốt, hân liền trực tiếp đi tìm Hoàn Nhan Liệt.

“Nếu người đến để van cầu, không cần mở miệng!” Hoàn Nhan Liệt nói với vẻ mặt tối sầm.

“Không phải!” A Khấu trấn định đáp, tính tình Tam gia cùng tính tình Thập Thất gia giống y hệt nhau, nói bọn họ không phải huynh đệ cũng sẽ không có ai tin! “Thuộc hạ tới để đề nghị Tam gia mang theo Thập Thất gia mau ly khai thành Biện Kinh.”

Hoàn Nhan Liệt nghĩ ngợi, lập tức gạt đầu, “Không tồi! Chiêu lần này thất thủ, Chư Cát Tiểu Hoa nhất định sẽ không chịu để yên, Chiêu tiếp tục lưu lại sẽ có nguy hiểm!”

“Với Tam gia cũng vậy! Thành Biện Kinh sẽ sớm có biến đổi lớn, Tam gia cũng nên nhanh chóng rời đi, đổi lấy an toàn.”

Đêm trừ tịch, đêm ba mươi mà Cố Tích Triều chờ đợi đã lâu cuối cùng cũng đến. Với Lục Phiến Môn mà nói, không thể nghi ngờ đây là cái tết áp lực nhất, lạnh lẽo nhất của họ. Mọi thứ chuẩn bị đón tết đều có đủ, nhưng người chuẩn bị chúng lại...

Thích Thiếu Thương, chính là vị sắc mặt khó coi nhất Lục Phiến Môn! Chỉ mới hai ngày thôi, hắn cũng đã không nhìn ra được dáng vẻ hào sảng, cả người lạnh lùng giống như một tòa tượng đá.

“Chính là nơi này, dừng! Dừng!” Mọi người đang thương nghị chuyện kết minh cùng Liêu Quốc, bên ngoài bỗng nhiên có tiếng vang.

Truy Mệnh nghi hoặc đi mở cửa, đã là tết, còn ai đến nữa?

Chính là tiểu nhị Vân Lai Lầu, đưa tới một bàn tiệc rượu.

“Các người thế này là...”

“Xin hỏi, có vị Cố Tích Triều Cố công tử ở nơi này không?”

“Ách... Có, từng có đi...” Truy Mệnh trộm liếc Thích Thiếu Thương, nói nhỏ.

“Cố công tử đặt một bàn tiệc rượu ở Vân Lai Lầu chúng tôi, dặn chúng tôi đêm trừ tịch – đêm ba mươi nhất định đưa đến.”

Truy Mệnh còn chưa kịp nghĩ nên nhận hay không nên nhận, Thích Thiếu Thương đã xanh mặt vọt ra, một cước đá ngã lăn bàn tiệc rượu kia, các loại rau xanh cùng bàn ăn văng tung tóe!

Mọi người ở Lục Phiến Môn chưa kịp phản ứng, tiểu nhị Vân Lai Lầu lại nhảy dựng lên trước.”Người! Người lại... Người có biết một bàn bông cải này tốn của chúng ta bao nhiêu tâm huyết không? Món khác không nói, nhưng món đồ quỳn túy ngư này, con cá này phải...”

“Câm miệng!” Cái gì gọi là đồ quỳn túy ngư, tới hôm nay cũng là trò cười! Thích Thiếu Thương xoay người ly khai.

Tiểu nhị bị dọa, nhưng thấy Thích Thiếu Thương rời đi lại khôi phục một chút lo lắng, “Vốn nhất định... Vị Cố công tử này thật sự rất khó hầu hạ, xoi mói cái này, bới móc cái kia... Đầu bếp tại nhà bếp đều bị hấn dọa chạy mất vài người.....”

“Người nói, bàn đồ ăn này là Cố công tử tự mình chuẩn bị?” Truy Mệnh nghe xong lời hấn, chạy nhanh ra hỏi, thanh âm đều hơi phát run.

“Đúng vậy!” Tiểu nhị rất tiếc rẻ thở dài, “Có mỗi thực đơn cũng phải sửa lại nhiều lần, người xem!” Tiểu nhị đem thực đơn đưa cho bọn hắn.

Mọi người truyền đọc một vòng sau đều trầm mặc không nói, những món rau phía trên đều là món bọn họ bình thường thích nhất...

“Với mỗi món đồ ăn, vị Cố công tử này đều nấu tối thiểu hai lần cho nhóm đầu bếp xem, cần dùng nguyên liệu gì đều dặn dò rành mạch. Đồ ăn là các vị tự làm đồ, tiền trả vẫn phải trả! Ba trăm lượng, ít hơn một đồng cũng không được!” Tiểu nhị rành mạch chìa tay ra.

“Lãnh Huyết, tới phòng thu chi lấy tiền trả hắn.” Gia Cát Thần Hào hạ giọng phân phó Lãnh Huyết. Sau đó lại hỏi tiểu nhị, “Vị Cố công tử kia còn có gì nhờ người chuyển đạt cho chúng ta không?”

Tiểu nhị cố gắng nghĩ rồi nói: “Có! Hắn dặn dò chủ ta, chủ ta lại dặn dò ta nhất định phải đem những lời này nói. ‘Lời xưa thôi nói lại, chỉ mong bữa thêm cơm.’ (*) Như vậy đó!”

Tiểu nhị kia cất bước, Truy Mệnh thấp giọng hỏi Gia Cát Thần Hào, “Thế bá, vì sao không nói chân tướng cho Thiếu Thương biết?”

“Bởi vì đây là yêu cầu duy nhất của Tích Triều.” Gia Cát Thần Hào không khỏi nhớ lại lời nói của Cố Tích Triều khi đem bản đồ mười sáu chỗ phân bố quân lực biên quan.

“Thiếu Thương là một đại hiệp, cừu hận không thể ép hắn sụp đổ, chỉ khiến hắn càng trưởng thành, nhưng tình yêu, tình yêu có thể! Vì vậy, ta tình nguyện để Thích Thiếu Thương hận ta.”

“Tích Triều, chuyện này đối với Thích Thiếu Thương cũng không công bằng!”

“Đúng là công bằng! Vậy với ta thì công bằng sao? Trên đời này có bao nhiêu chuyện thực sự công bằng hợp lý?”

“Thế nhưng...”

“Gia Cát Thần Hào! Đừng quên ước định của chúng ta trong lúc đó! Quốc gia đại nghĩa và tình yêu cá nhân, bên nào khinh bên nào trọng?”

Cố Tích Triều đã cân nhắc thấu đáo cho Thiếu Thương... Nhưng Thiếu Thương, nỗi khổ tâm của Cố Tích Triều người tới khi nào mới có thể hiểu được?

“Lời xưa thôi nói lại, Chỉ mong bữa thêm cơm...” Truy Mệnh lặp lại một lần nữa dặn dò của Cố Tích Triều, đột nhiên lệ nóng doanh tràng, hắn lau mạnh nước mắt, lao ra rống lớn, “Cố Tích Triều! Đồ đại ngu ngốc!! Người đi tìm chết đi! Vinh viễn cũng không cần trở lại!!! Đi tìm chết đi...”

Cố Tích Triều đương nhiên chưa chết, bất quá cũng sắp rồi. Lúc này hần khí lực yếu ớt tựa vào trong xe ngựa, nhẹ giọng nói chuyện cùng A Khấu, “A Khấu, người nói tiệc rượu ta tặng bọn họ có thích hay không?”

“Thích, bọn họ rất thích, đây là một mảnh tâm ý của Thập Thất gia...” A Khấu suýt khóc, sao hần lại phải quật cường như thế? Đã ba ngày rồi, còn tiếp tục như vậy, hần e rằng sẽ thật sự phải chết...

Cố Tích Triều gian nan lắc đầu, “A Khấu, người lại gạt ta... Ta trở mặt cùng bọn họ, Thích Thiếu Thương nhất định sẽ tức giận đến mức lật đổ cả bàn... Ta biết vậy...”

“Thập Thất gia, ngài đi van cầu Tam gia đi...”

“A Khấu, người nói cho ta nghe, ở trên thảo nguyên, mọi người đón năm mới như thế nào?” Cố Tích Triều không để ý lời hần.

“Ở trên thảo nguyên, mọi người đều sum họp lại. Những người cùng tộc tụ tập cùng một chỗ, cùng nhau đón tết, đặc biệt náo nhiệt. Mọi người cùng nhau ca hát, khiêu vũ, còn uống rượu, Thập Thất gia tửu lượng kém như vậy nhất định không trụ được. Chờ đến tương lai khi Hoàng Thượng và Tam gia bình định xong thiên hạ, Thập Thất gia muốn đi đâu cũng được mà...”

Điều ta có thể làm cũng đã làm... Tam hoàng huynh không phải ngốc tử, chờ hần biết biến đổi lớn hần chờ đợi lâu nay không xuất hiện, cánh tay đắc lực trong triều đình Đại Tổng cũng bị diệt, hần sẽ hiểu được đến tột cùng ta đã làm gì... Thành Biện Kinh, ta trở về không được... Hy vọng Tam hoàng huynh nhìn vào một hồi huynh đệ chúng ta, giết ta, đem thi thể Văn Tình đưa về Biện Kinh an táng...

Quốc gia đại nghĩa cùng tình yêu cá nhân, bên nào khinh bên nào trọng? Ta vĩnh viễn cũng không thể tìm ra đáp án cho mình, lại cuối cùng vẫn lựa chọn.

Những mong đày mắt không ly hận, Chẳng biết nhân gian có bạc đầu. (*) Thích Thiếu Thương, người quên ta đi...

(*) *Khí quyên vật phục đạo,*

Nỗ lực gia xan phạm.

Dịch nghĩa:

Những lời xưa đã nói không cần nói lại,

Chỉ cố gắng mong người mỗi bữa ăn thêm chút cơm.

Dịch thơ:

Lời xưa thôi nói lại

Chỉ mong bữa thêm cơm

Ý muốn nói những lời dặn dò khi chia tay cũng không cần thiết nữa, chỉ mong người hãy tự bảo trọng.

Trích bài Hành hành trùng hành hành, Bài cổ phong đầu tiên trong 19 bài ngũ ngôn khuyết danh đời Hán “Cổ thi thập cửu thủ”.

(*) *Nhược giao nhân để vô ly hận,*

Bất tín nhân gian hữu bạc đầu.

Những mong đáy mắt không ly hận

Chẳng biết nhân gian có bạc đầu.

Trích bài Giá cô thiên kỳ 1 của Tân Khí Tật, Điệp Luyện Hoa dịch.

33. Chương 33

Thật sự mà nói, chuyện làm hoàng đế chắc chắn không phải chuyện làm cho người ta khoái trá. Nhất là vào thời điểm thần tử bên người hòa lâm quốc độ quá mức thúc đẩy. Xem nhật trình biểu của hần suốt những ngày qua đi!

Đầu tiên, Chư Cát Tiểu Hoa dẫn kiến tên Vương Kiêu đáng chết kia giao cho trăm. Tên Vương Kiêu lại còn xưng tố câu giai khóc cầu trăm giết y, nói cái gì y có lỗi với trăm, có lỗi với triều đình, có lỗi với...

Màn diễn vô nghĩa này trăm không muốn tái thuật lại! Nếu trăm không rõ ràng đây là mảnh khốc của Chư Cát Tiểu Hoa, chẳng phải hóa ra trăm ngồi ở ngôi vị hoàng đế này nhiều năm như vậy là uống công sao?

Thôi, thôi. Tạm tha cho y đi! Cũng là một kẻ có thể đánh giặc, giết như vậy cũng đáng tiếc. Quan phục nguyên chức cũng được nhưng phải chịu một chút khiển trách nho nhỏ, ai bảo làm cho trăm tức giận phát sốt một chuyện. Cái tết này sao mà khổ thế.

Thứ hai, Lưu Thừa tướng vẫn có lòng khúic mắc với Chư Cát Tiểu Hoa lại đứng ra vạch tội Chư Cát Tiểu Hoa! Trẫm biết, con rể tốt của hần, Trần Đình Văn đã chết, Chư Cát Tiểu Hoa lại chậm chạp không phá án cũng có điểm không đúng. Nhưng vì vậy mà nói Chư Cát Tiểu Hoa cấu kết Kim Quốc, đánh cắp bản đồ bảy chỗ phân bố quân lực biên quan thì không phải rất trẻ con sao? Suốt hai canh giờ! Bọn họ lại tranh cãi trên triều đường suốt hai canh giờ! Trẫm đành phải hạ chỉ, điều tra rõ sự tình trước rồi nói sau.

Thứ ba, rốt cuộc bởi vì chuyện liên Liêu công Kim, hay là liên Kim kháng Liêu, bọn họ cứ nhiên lại tranh cãi! Lưu Thừa tướng chủ trương liên Liêu kháng Kim, Hồ thượng thư lại chủ trương liên Kim kháng Liêu. Ngôn từ hai đảng phái tranh chấp, trẫm không muốn nhắc lại, có chút hổ thẹn a! Giận nhất vẫn là Chư Cát Tiểu Hoa! Ngày hôm qua cũng không thấy hần mở miệng, hôm nay lại nói nhiều như vậy! Hần vừa đứng sang phía Hồ Tranh, Vương Kiêu kia cũng dẫn theo một số lớn võ tướng đứng sang cùng. Quân nhân lại lớn giọng...

Đại Tổng ta mấy năm liên tục hướng Liêu Quốc dụng binh, thù hận đã sâu, nếu liên Liêu chỉ sợ bọn tướng sĩ này sẽ không đáp ứng đầu tiên. Chẳng qua... trẫm cũng không phải muốn khiến họ ủng binh tự trọng, trẫm còn cần một chút thời gian cân nhắc.

Thứ tư, nhắc tới đặc phái viên Liêu Quốc, trẫm muốn ném vỡ cái chén này, bọn man di không hiểu lễ nghĩa của Trung Nguyên! Muốn Đại Tổng ta cùng Liêu Quốc các người liên minh? Người si nói mộng!

Thứ năm, rốt cuộc trẫm là hoàng đế hay con trâu?! Bãi triều một ngày! Lâu lắm rồi trẫm không gặp Hà phi.

Thứ sáu, trẫm bị người lôi ra từ trong chăn! Bản đồ phân bố quân lực biên quan không phải thiếu bảy chỗ, phải mười sáu chỗ! Chư Cát Tiểu Hoa, người đáng chết!

Mười sáu chỗ bản đồ phân bố quân lực này, Bình Thành, Toại Thành, Liêu Đông Quan, Hồ Lang Cốc... Mỗi một chỗ đều là điểm quân sự yếu tắc những năm gần đây Liêu Quốc dụng công bắt phá (*)! Người Liêu, tội ác tày trời! Ngày hôm đó Hồ Tranh lại càng lớn giọng, về phần Chư Cát Tiểu Hoa, hần vẫn giữ im lặng.

Thứ bảy, trên triều đình loạn thành một đoàn! Có đôi khi trẫm thật sự hoài nghi, cấp bổng lộc cho đám thần tử đứng bên dưới này đến tốt cùng có khi lại là trẫm cấp cho người Liêu với người Kim! Bọn họ vì sao không thẳng thừng đánh nhau luôn cho rồi? Đánh chết một người liền đỡ phiền một người!

Buổi tối, Chư Cát Tiểu Hoa đến cầu kiến giữa đêm khuya, trình lên trẫm phân bố đồ của mười sáu chỗ quân lực biên quan đáng lẽ đã mất. Chư Cát Tiểu Hoa, rốt cuộc người có chủ ý gì? Bởi vì chuyện Vương Kiêu người làm rất tốt, trẫm đã nhiều ngày giữ gìn người có phải hay không?

“Vi thần không dám!” Chư Cát Tiểu Hoa thực cung kính phục trước mặt hoàng đế, bình tĩnh nói, “Thần muốn giúp Hoàng Thượng thống hạ quyết tâm!” Tiến hành lâu như vậy, chính là chờ đến đêm nay!

Chờ Chư Cát Tiểu Hoa rời hoàng cung đi, sắc trời đã tờ mờ sáng. Thật vất vả mới thuyết phục được Hoàng Thượng, đối với đặc phái viên Liêu quốc trước tiên án binh bất động, đồng thời tước quyền lực quan chức của bọn Hồ Tranh, nhìn xem người Kim có động thái gì không. Thời cuộc giống cơn mê này cuối cùng đã

có thể vân vự kiến thanh thiên! (*)

“Mưu kế Đại Kim kỳ thật rất đơn giản! Phân bố đồ của mười sáu chỗ quân lực biên quan, chân chính hữu dụng với chúng ta chỉ có bốn chỗ. Bình Thành, Liêu Đông Quan, Lương Châu và Hùng Thành. Tuyến đường này chính là lương đạo của Đại Tổng, chính là, tam quân vị động, lương thảo tiên hành (*). Gia Cát Thần Hầu, ngài nói phải vậy không?”

“Kế hoạch của Kim chúa là đầu tiên kết minh cùng Đại Tổng ta, sau đó lên cướp lương thảo của ta. Sở dĩ đoạt lấy bản đồ phân bố quân lực mười sáu chỗ là muốn giả họa cho Liêu Quốc, khiến Hoàng Thượng hạ quyết tâm cùng Kim Quốc kết minh. Mưu kế rất ác độc!”

“Nếu Gia Cát Thần Hầu đã biết tất cả kế hoạch, sao không tương kế tựu kế?”

“Ý công tử là...”

“Chẳng lẽ Gia Cát Thần Hầu hiện tại không còn muốn cùng Đại Kim kết minh tấn công Đại Liêu sao? Bị mưu trí của Kim chúa hù sợ rồi?”

“Công tử... công tử đang thay Kim Quốc tính toán?”

“Nếu nhất định phải đánh giặc, ta nghĩ không ra gì lý do gì để phải giúp Liêu Quốc. Kết cục đã định sẵn rồi, ta không thể không quan tâm, lựa chọn này đối với ta chính là tốt nhất.”

“Điều này...”

“Gia Cát Thần Hầu, ngài còn có lựa chọn khác sao? Đại Tổng triều còn có lựa chọn khác sao?”

“Một khi đã như vậy, ta muốn danh sách vây cánh Kim chúa xếp vào triều đình.”

“Gia Cát Thần Hầu quả nhiên nhanh trí, đem những người đó nhốt tận gốc là có thể trừ bỏ nỗi lo về sau của Đại Tổng... Được, ta có thể đáp ứng ngài. Có điều danh sách không ở trên tay ta, nhưng ta có biện pháp khiến bọn họ tự hiện hình!”

“Công tử muốn nói...”

“Nếu lúc này cục diện đã rối loạn như vậy, chi bằng làm cho nó loạn thêm một ít, mượn gió bẻ măng.”

“Tích Triều, người lưu lại đi. Chờ chuyện này chấm dứt, về sau hãy ở lại Lục Phiến Môn, ta có thể hướng Hoàng thượng thỉnh mệnh, Hoàng Thượng sẽ ưng thuận.”

“Không được... Nếu ta không đi, sẽ không đạt được tín nhiệm của bọn họ, toàn bộ kế hoạch sẽ không thể bắt đầu. Huống chi, lưu lại, có năng lực sống được bao nhiêu ngày?”

.....

Đứa trẻ kia, hắn còn sống không?

* Dục công bất phá: Tấn công mà không thể phá

* Vân vụ kiến thanh thiên: Mây mù gặp trời xanh, chỉ việc đã trở nên rõ ràng.

* Tam quân vị động, lương thảo tiên hành: Ba quân còn chưa động, lương thảo đã đi trước.

34. Chương 34

Mơ xa nam quốc đương thu

Giang sơn lạnh lẽo nghìn thu một màu

Thuyền ai lẻ bóng rừng lau

Vẳng nghe tiếng sáo trên lầu Nguyệt Minh (*)

Thanh Hàn sơn trang, vì sao lại chọn cái tên Thanh Hàn sơn trang này? Phù hợp với ta? Quả thật phù hợp với ta sao? Tam hoàng huynh, người cũng không hiểu được ta. Lại có lẽ, ta cũng chưa từng hiểu được người. Chúng ta, thật là thân huynh đệ sao?

Hoàn Nhan Chiêu đích thực phải có bộ dáng gì? Hạ xuống áo rộng tay dài màu xanh, hạ xuống trâm cài tóc như loan nguyệt, thay thế bằng áo lông cáo tay áo hẹp màu trắng viền vàng, dùng dây màu vàng sáng cột tóc. Nhưng dù với trang phục này, hắn vẫn đang đánh đàn, đàn chính là tri âm tri kỷ. Hắn vẫn giữ một lòng Ngụy Tấn khí phách, nhìn không hợp với Thanh Hàn sơn trang được thiết kế hoàn toàn theo phong tục của người Kim.

Nhanh chóng trong đình viện xuất hiện một người so với Hoàn Nhan Chiêu âm thanh lại càng không thích hợp – âm thanh sát phạt. Hoàn Nhan Liệt nổi giận dùng dùng bước nhanh xông đến phía trước, rút trường kiếm ra bổ xuống!

Hoàn Nhan Chiêu lãnh đạm nhìn cổ cầm và giá đàn bị cắt thành hai đoạn sập trước mắt, không có một tia

dao động. Hắn chỉ lẳng lặng thu tay, nhẹ nhàng liếm đi huyết châu trên đầu ngón tay, những giọt huyết châu dường như không có hơi ấm! Hắn thanh nhã lạnh lùng đứng dậy, “Người đã biết?”

“Hoàn Nhan Chiêu, ta thật sự đã đánh giá người quá thấp!” Trường kiếm trong tay Hoàn Nhan Liệt kêu leng keng, “Nhưng về phẩm hạnh của người, hiển nhiên ta lại đánh giá quá cao!”

Hoàn Nhan Chiêu vẫn đáp lại hắn bằng tiếng cười trong trẻo, như trăng đêm ánh lên trên sóng nước, “Xem ra đúng là hồng bét.”

“Rốt cuộc có lý do gì có thể khiến người phản bội quốc gia mình?” Hoàn Nhan Liệt cực kỳ tức giận, lại vẫn như cũ mở miệng hỏi y như thể khó tin, bởi trong tiềm thức hắn vẫn còn một tia chờ đợi, “Vì Thích Thiều Thương sao? Cũng chính là bởi vì một Thích Thiều Thương sao?!”

Hoàn Nhan Chiêu cười không nói, chỉ đứng lên, đem muôn vàn ái hận thuyết bất thanh, đạo bất minh (*) chôn chặt trong lòng, không cho người khác mảy may nhìn thấy.

“Người cho là Thích Thiều Thương sẽ cảm kích? Ngày lại ngày lưu luyến bụi hoa, ở trong mắt hắn người được bao nhiêu...”

“Câm mồm!” Hoàn Nhan Chiêu đột nhiên biến sắc, nhưng lập tức ý thức được mình thất thố, lập tức lấy lại thần sắc, “So với ở đây nhục nhã ta, không bằng ngấm lại còn có biện pháp gì sửa chữa. Miễn là... người có thể nghĩ ra được biện pháp!”

“Nói cho ta biết, vì sao phải làm như vậy?” Hoàn Nhan Liệt bị những lời đánh bại, hắn thực sự đã vô pháp khả thi!

Hoàn Nhan Chiêu lạnh lùng xoay người, vô cùng trào phúng nói: “Quân lâm thiên hạ còn chưa học hết sao, loại thủ đoạn đê tiện bẩn thỉu này lại vô sự tự thông! Nếu Đại Kim Quốc muốn dùng phương pháp kẻ mình cầu đạo (*) chinh phục giang sơn Đại Tống... Nan!”

“Người biết cái gì?” Hoàn Nhan Liệt giận tím mặt, hung hăng chế trụ cổ tay thanh mảnh của Hoàn Nhan Chiêu, dùng sức kéo hắn về phía mình, “Quốc gia đại sự, người hiểu được bao nhiêu? Ta một lòng vì Đại Kim Quốc, vì sao? Còn người thì sao, người chỉ dựa vào ý định nhất thời, sở tác sở vi (*) ngày hôm nay là vì ai?”

Hoàn Nhan Chiêu bị đau, dùng sức giật cổ tay ra. Chỉ tiếc, Hoàn Nhan Liệt đang nổi cơn thịnh nộ, thủ kinh cùng lớn, giống như thiết cô. Hoàn Nhan Chiêu rất nhanh đâm đĩa mỡ hôi lạnh, lại cố tình quật cường không chịu mở miệng cầu xin tha thứ, “Vì bản thân ta, vì Văn Tĩnh, vì Thích Thiều Thương! Thì sao?”

Hoàn Nhan Liệt nghe xong câu này, hung hăng ném hắn tới trên mặt đất, trường kiếm lạnh như băng hướng về phía cổ họng hắn, “Người thật cho ta sẽ không giết người?”

Hoàn Nhan Chiêu bò dậy trên tuyết, khễ nở nụ cười. Mau động thủ đi! Ta cũng không còn kiên nhẫn chờ nữa! Đã nhiều ngày, thân mình thành băng, trong lòng lạnh lẽo, nhưng so với cơ thể lạnh càng thêm khốc liệt! Thích... Thiếu... Thương...

Hoàn Nhan Liệt bỗng nhiên thu kiếm, y cũng không nhần tâm! “Người muốn kích ta? Người muốn kích ta giết người?... Chiêu, ta từ nhỏ nhìn người lớn lên, muốn giấu diếm lừa gạt ta, còn phải cố gắng nhiều!”

“Người!” Hoàn Nhan Chiêu phẫn nộ trừng mắt nhìn y, hiển nhiên cũng không nghĩ muốn nhận ơn không giết.”Thật vậy sao? Muốn giấu diếm lừa gạt người, ta thật sự chưa từng thành công?”

“Hoàn Nhan Chiêu! Nếu mục đích của người là phải chọc giận ta, như vậy người đã thành công! Hơn nữa là thành công phi thường!” Hoàn Nhan Liệt lại kéo hắc từ trên mặt đất lên, rống lớn, “Ta đã trình thư cấp phụ hoàng, đến tột cùng xử trí người như thế nào, phụ hoàng tự có tính toán!”

“Quả nhiên... Không ngoài sở liệu của ta! Liệt, người vĩnh viễn đều là đứa con thật tốt của hắc! Lấy hành động của hắc làm chuẩn tắc, lấy ý chí của hắc làm ý chí!” Hoàn Nhan Chiêu không biến sắc, rốt cuộc ai sẽ là người cuối cùng động thủ giết hắc, kỳ thật cũng không trọng yếu, nhưng vẫn không quen nhìn vẻ mặt Hoàn Nhan Liệt suốt ba mươi năm qua vĩnh viễn tuân theo mệnh lệnh của phụ hoàng.

“Hắc muốn ta mang người trở về!” Hoàn Nhan Liệt vô cùng đau đớn, “Hắc không trách cứ người một câu, chỉ cần ta giữ người bình an! Lành! Lặn! Đưa! Về! Hắc khẩn cấp đưa tới mật chỉ vượt qua tám trăm dặm, chỉ cần ta đưa người an toàn về Hội Ninh Phủ, không cho phép bất cứ ai làm người bị thương, kể cả ta! Người đến tột cùng có hiểu hay không?”

Đến lúc này Hoàn Nhan Chiêu rất cực biết sợ, nếu quay về Hội Ninh Phủ hắc sẽ vĩnh viễn không được siêu sinh! Hoàn toàn không muốn, liền ra tay đoạt trường kiếm trong tay Hoàn Nhan Liệt, hướng cổ họng chính mình đâm xuống...

Hoàn Nhan Liệt không ngờ được hành động này của hắc, nhưng vẫn phản ứng nhanh chóng, nắm nhanh cổ tay hắc, dùng sức gấp lại, chỉ nghe “cách” một tiếng giòn vang, ngay sau đó trường kiếm liền leng keng rơi xuống đất.

“Ba!” Hoàn Nhan Liệt phản thủ cho y một cái cái tát, “Chúng ta đối đãi người một mảnh chân tình, người lại ném đi như giày dép. Thiếu tự trọng, người căn bản không xứng họ Hoàn Nhan!”

Hoàn Nhan Liệt lần này quả nhiên đánh không nhẹ, Hoàn Nhan Chiêu lão đảo vài bước vẫn không thể chống đỡ chính mình, quỵ ngã trên mặt đất. Y buông đầu xuống thở dốc, “Người... Người không rõ, Liệt, người không rõ... Van cầu người, giết ta đi!”

Vì sao phải chết? Chẳng lẽ vẫn vì Thích Thiếu Thương? Bởi vì là người Kim, cho nên không thể đối mặt Thích Thiếu Thương? Chỉ cần vừa nghĩ tới việc Chiêu bởi vì Thích Thiếu Thương nên mới trở nên khác thường như thế, hắc liền hoàn toàn mất đi lý trí, gắt gao nắm cầm y, buộc y nhìn mình, “Người cầu ta? Người còn nhớ lời người từng nói không, cả đời này người chỉ cầu ta một việc, mà cơ hội đó, người, đã dùng rồi!”

Đôi mắt Hoàn Nhan Chiêu đột nhiên thâm sâu, không khác dã thú bị thương! Nếu nói còn có thứ Hoàn Nhan Chiêu không thể buông, vậy chỉ có thể là tôn nghiêm của chính mình! Y cắn môi, dần dần có tơ máu xuất hiện, “Hoàn Nhan Liệt, ngươi thật độc ác!”

Độc ác? Ta không thể giết ngươi, đối với ngươi lại là độc ác? “Hoàn Nhan Chiêu,” Hoàn Nhan Liệt kéo hẳn từ mặt đất đứng lên, lùi về hướng hậu viện, “Ta cho ngươi xem thể nào mới là độc ác!”

** Nhàn mộng viễn, nam quốc chính thanh thu.*

Thiên lý giang sơn hàn sắc viễn.

Lô hoa thâm xử bạc cô chu.

Địch tại nguyệt minh lâu

Nhàn mộng xa, miền nam đang tiết thu.

Ngàn dặm giang sơn màu lạnh thật xa

Rừng lau sâu trong một chiếc thuyền cô độc

Tiếng sáo tại lầu nguyệt minh

Mơ xa nam quốc đương thu

Giang sơn lạnh lẽo nghìn thu một màu

Thuyền ai lẻ bóng rừng lau

Vẳng nghe tiếng sáo trên lầu Nguyệt Minh

Trích Vọng Giang Nam – Lý Dục

* thuyết bất thanh, đạo bất minh: nói không ra tiếng, nhìn không thấy đường

* kê minh cầu đạo: bắt chước tiếng gà gáy và giả làm chó để ăn trộm (dựa vào sự tích Mạnh Thường Quân trốn thoát được là nhờ giả tiếng gà gáy) – ám chỉ hành vi thấp hèn của người đời ...

* Sở tác sở vi: Hành động đã thực hiện

35. Chương 35

Hậu viện Thanh Bần sơn trang có khác nào chốn bồng lai, bởi vì thảo trường oanh phi (*) vùng địa nhiệt, dạt dào xuân ý. Hoàn Nhan Chiêu vừa thấy suối nước nóng thiên nhiên liền sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, liều mạng lui về phía sau. Ai cũng biết, vào mùa đông, sau khi chạm vào tuyết đọng lạnh như băng, không thể lập tức tiếp xúc nước ấm!

“Đừng...” Hắc gian nan mở miệng, cố gắng phát ra âm hy vọng tránh được kiểu tra tấn phi nhân như thế, “Người... không thể...”

“Vì sao không được?” Trải qua cơn cuồng nộ lúc trước, Hoàn Nhan Liệt cũng đã hoàn toàn bình tĩnh, hắc lạnh lùng nhìn thân thể瑟瑟 của mình, giống như y bất quá là một kẻ không quan hệ. Dùng sức chế trụ cổ tay phải y, không cho phép y thoát đi, hoàn toàn không thèm để ý làm như vậy sẽ khiến cổ tay của hắc bị thương nặng nề hơn! “Ta đã sớm đã cảnh cáo ngươi, chuyện tự sát không thể tái làm! Vẫn còn là người Hoàn Nhan Gia thì không thể tự sát! Lời nói của ta, ngươi có ghi tạc trong lòng không? Ta nói rồi, nếu ngươi dám coi thường mạng sống của mình, ta tuyệt sẽ không nhúng tay vào chuyện của Văn Tĩnh, ngươi coi lời nói của ta ra cái gì? Sớm nên cho ngươi nếm chút giáo huấn, vì sao ta không làm như vậy? Không biết hay không muốn biết? Người nói cho ta!”

Tâm trí Hoàn Nhan Chiêu bắt đầu hoảng hốt, trên cổ tay độn thống như phân cân thác, như vậy đau đớn thực sự phải đến thể nào? Tựa hồ... tìm không thấy đáp án! Chỉ cảm thấy áp lực trên ngực, không thở nổi, vì sao? Vì sao? Hắc hơi giật mình nhìn Hoàn Nhan Liệt, hình ảnh dần dần mờ hồ không rõ, cắn môi nhẹ rồi lại buông ra, ánh mắt mê mang, hoặc phải nói là mơ màng, như sương mù còn quấn quanh chưa tan lúc tờ mờ sáng.

“Vì sao... Phụ hoàng... con không hiểu, con thật sự không hiểu...”

Hoàn Nhan Liệt cũng không nghe được những lời này, thanh âm kia rất nhẹ. Huống hồ, những lời này cũng không phải nói cho hắc nghe, chỉ là Hoàn Nhan Chiêu nói cho chính mình nghe.

Hoàn Nhan Liệt tự tay đẩy hắc xuống!

Hoàn Nhan Chiêu thân bắt do kỷ ngã vào hồ, cái đau mãnh liệt đến tận xương cơ hồ khiến hắc muốn phát điên! Vài lúc này thần trí lại dần dần thoát li...

Nhẹ nhàng thoáng qua, thấy một hài tử cực nhỏ, trắng ngần, mặc một thân mình hoàng tôn quý nhất.”Phụ hoàng! Mẫu phi!” Nó chạy tới kêu.

Phụ hoàng đi tới, ôm chặt hắc, mặt mày hớn hởi. Đứa nhỏ bị giơ lên cao phát ra tiếng cười thanh thúy, như

suối róc rách chảy từ trên núi. Sau đó một thiếu phụ ăn mặc kiêu trong cung đến gần, cùng tóc xoắn, diện mạo cùng hài tử kia có vài phần tương tự. Còn có một thiếu niên áo trắng, trang trọng nghiêm túc, thấy hài tử kia lại ôn hòa nở nụ cười.

“Hoàng huynh, ôm!” Hài tử kia hướng y vươn tay...

Cười, họ khiến sương mù cuộn lại, dần dần biến mất không thấy đâu nữa.

Sương mù lại dần tan, hài tử kia đã lớn hơn.

Vẫn chạy lại kêu, “Phụ hoàng...”

Phụ hoàng trừng mắt liếc nó một cái, lạnh lùng xoay người.

“Mẫu phi?” Nó hướng mẫu phi cầu cứu, nhưng mẫu phi cũng đi rồi.

Bạch y thiếu niên đi tới, trầm mặc ôm lấy nó, không nói. Hai dáng đáp thấp thoáng giữa sương mù dày đặc.

Từ đó về sau, phụ hoàng không hề xuất hiện, hoàng huynh cũng lâu lắm không nhìn thấy.

Ánh mắt mẫu phi nhìn hần ngày càng cổ quái, là hận sao?

Rốt cục...

Tại hồ sen trong cung!

Bên hồ sen, mẫu phi thê lương cười quái dị, “Người chết, hần sẽ trở lại! Hần sẽ tha thứ cho ta... Người chết...”

“Đừng!” Hoàn Nhan Chiêu đột nhiên kêu lên, gần như tan vỡ ở trong nước giã giụa gào khóc, “Đừng! Đừng...”

“Chiêu!” Hoàn Nhan Liệt vội vã nhảy xuống, gắt gao ôm hần lại, cảm giác thân thể hần run rẩy kịch liệt, “Chiêu, tỉnh lại! Chiêu! Nghe được lời của ta không?”

Hoàn Nhan Chiêu cố sức mở to mắt, gương mặt lo lắng của Hoàn Nhan Liệt phóng đại trước mắt hần. Vì sao phải cứu ta? Nếu đã cứu ta, thì tại sao bây giờ lại chính tay đẩy ta xuống? Ta vẫn là Hoàn Nhan Chiêu trước kia, chưa từng thay đổi! Không được yêu, lại bị tất cả thân nhân nghiến răng thống hận!

“Chiêu?” Hoàn Nhan Liệt sợ hãi hô to tên y, nhìn thấy mắt y giống như băng tan vỡ!

“Hoàn Nhan Liệt, ta vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho ngươi! Không tha thứ cho bất cứ ai!” Hoàn Nhan Chiêu gần từng chữ nói xong, kiệt lực hôn mê.

“Lò sưởi đâu? Còn không mang lò sưởi đến đây?... Chấn, lấy chấn cho ta! Thái y, kêu thái y! Các người đều đứng đó làm gì? Nếu Chiêu có chuyện, các người một người cũng không sống được!... Chiêu, Chiêu! Tỉnh tỉnh! Tỉnh tỉnh, Chiêu, đừng ngủ! Ngươi không thể ngủ! Chiêu!” Hoàn Nhan Liệt tự mình giúp y thay quần áo ướt đầm, đưa y cả người bế vào lòng, găt gao ôm lấy, không buông tay, giống như nếu hắt chỉ cần thả lỏng, Hoàn Nhan Chiêu sẽ ở trước mắt hắt hoàn toàn biến mất!

A Khấu đang cầm một chén thang ngự hàn đi lên trước, lại vô tình thấy trên người Hoàn Nhan Chiêu đầy vết thương, đao thương trên vai phải kia giống như đã nhiều ngày...

“A Khấu! Đem thang đưa lại đây!” Hoàn Nhan Liệt không kiên nhẫn rống hắt. Tiếp nhận bát súp, tự mình cho Chiêu uống. Nhưng không nghĩ rằng y chỉ uống một ngụm, liền phun ra toàn bộ, sau đó liền ho khan sặc sụa, vẫn thở không nổi, không ngừng ho ra tơ máu.

“Chiêu!” Hoàn Nhan Liệt sợ hãi nâng gương mặt tái nhợt lạnh như băng của y lên, lấy ngón tay lau kỹ vết máu chường mắt kia, “Ngươi... Hắt làm sao vậy! Hắt làm sao vậy!”

“Tam gia, đem bích huyết đan cho hắt đi! Hắt không còn chống đỡ được nữa, còn tiếp tục như vậy, hắt khí phản phệ đến tâm mạch, liền chậm...” A Khấu vội vã nhắc nhở Hoàn Nhan Liệt.

Hoàn Nhan Liệt quả nhiên vì cấp bách mà hồ đồ, lúc này mới nhớ ra bích huyết đan. Hoàn Nhan Chiêu lại cố tình lạnh lùng trừng mắt nhìn hắt, không nói lời nào, lại càng không mở miệng uống thuốc.

“Chiêu, đừng tùy hứng...” Hoàn Nhan Liệt gần như đau khổ cầu xin y, “Ngươi không thể chết được... Uống thuốc được không?”

“Ta sẽ không chết!” Hoàn Nhan Chiêu bỗng nhiên mở miệng, thần sắc vô cùng bình tĩnh. Có một số việc, một khi nghĩ thông suốt, đau đớn trên người liền không đáng kể chút nào! Nhìn ánh mắt của hắt, sâu thẳm giống như giếng khô. Nhưng nếu cúi xuống nhìn kỹ, lại thấy được dưới đáy giếng còn lưu một ít nước gợn, lạnh lùng phản chiếu trăng tàn bán nguyệt xa xăm, quang hoa lạnh lẽo, ác hàn, quỷ dị. Nước đọng vi lan, những gì chiếu lên trên mặt đều trở thành méo mó. Nhìn lâu, dường như sẽ có lệ quỷ từ miệng giếng khô thoát ra, kéo người xuống cạn! “Ta từng tự sát ba lượt, lần đầu tiên là hai năm trước ở trên Đại Tuyết Sơn, bị người ngăn cản; lần thứ hai là hơn một năm trước, đêm ta đại náo hoàng cung... Hôm nay là lần thứ ba. Sự bất quá tam, ta sẽ không tiếp tục coi rẻ tính mạng của mình. Nếu Hoàn Nhan Chiêu ta chết, mặc dù ta không có người thân vì ta đau xót, lại có muôn vàn cừu địch, vô vị tiện nghi bọn họ!” Nói xong, hắt cầm lấy viên thuốc trong lòng bàn tay Hoàn Nhan Liệt nuốt xuống.

* Thảo trường oanh phi: Cổ dài chim oanh bay lượn

36. Chương 36

Hoàn Nhan Liệt lẳng lặng nghe hắn nói xong câu này, há miệng thở dốc, lại không nói được câu gì. Rất nhanh, y phân phó hạ nhân trong phòng, “Các người đi xuống hết đi!”

Hoàn Nhan Chiêu chỉ nhắm mắt điều tức, không để ý tới việc khác.

Hoàn Nhan Liệt nhẹ nhàng nâng cằm dưới của hắn lên, thấp giọng ra lệnh: “Mở to mắt, nhìn ta!”

Hoàn Nhan Chiêu quả nhiên vâng lời mở to mắt, nhìn hắn.

Hai người cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng đối diện, giống như đó là một hồi đua tranh không tiếng động.

“Người... Chiêu, người cũng vẫn chỉ là một hài tử...” Hoàn Nhan Liệt tựa hồ bất đắc dĩ, tay hắn lướt qua gương mặt Hoàn Nhan Chiêu với thái độ vô cùng thương tiếc, “Hoàng quyền rất phức tạp, người vẫn không hiểu.”

Đáp lại hắn chính là ánh cười nhạt rõ ràng nhất mà Hoàn Nhan Chiêu có thể biểu lộ, y nhẹ nhàng dựa về sau, bình tĩnh nói: “Người sao biết ta kỳ thực không hiểu? Lúc nhỏ, ta từng cho ta chính là người không cần cố gắng là có thể đạt được thứ ta muốn dễ dàng nhất trong thiên hạ, miễn là... ta không cùng người tranh! Nói được hiểu được, miễn là ta không cùng người tranh hoàng vị!”

“Cái gì?” Hoàn Nhan Liệt cực kỳ kinh ngạc, “Người nói gì? Người không cùng ta tranh? Ta có gì không thể đưa cho người, còn cần người tới tranh?”

“Liệt, người thật sự rất xem nhẹ ta!” Hoàn Nhan Chiêu chậm rãi ngẩng đầu, mỉm cười, lãnh khốc, vô cùng tàn độc, “Chúng ta đúng là một đôi huynh đệ mưu tính sâu xa, ngang sức ngang tài. Ta biết người nghe không hiểu, thậm chí còn có thể âm thầm giết chết ta khờ dại, nhưng ta cam đoan, người sẽ sớm hiểu được.”

“Đừng ở chỗ này nói hươu nói vượn, có lời gì nói rõ ràng cho ta!” Hoàn Nhan Liệt nóng lòng túm lấy cổ tay y, cũng không nghĩ thành lại xé ra nơi còn loang lổ máu.

“A... Đau quá!” Hoàn Nhan Chiêu cúi đầu kêu một tiếng, thân mình đơn bạc phục xuống.

Sao vậy, sao vậy? Hoàn Nhan Liệt vội vã nâng y dậy, nhìn mặt y tái nhợt đến không còn chút huyết sắc nào, thái dương không ngừng túa ra những hạt mồ hôi to, rơi vỡ trên áo gấm. Hoàn Nhan Liệt vừa luống cuống lau mồ hôi cho y, vừa hỏi: “Chiêu, người không thoải mái ở đâu? Không cần chịu đựng!”

“Tuy rằng thực chán ghét, nhưng thứ ta còn có thể dựa vào cũng chính là một thân võ công này, ” Hoàn Nhan Chiêu vẫn cười nhẹ, “Cho nên, đừng phể đi tay của ta!”

“Chiêu, người...” Hoàn Nhan Liệt rất cục cảm nhận được ở trên người Hoàn Nhan Chiêu đã có điều gì đó hoàn toàn thay đổi! Từ sau khi bọn họ rời khỏi thành Biện Kinh, Chiêu không hề cười. Mà hiện giờ, bất quá mới chỉ nói mấy câu, y đã cười ba lượt! Chiêu cũng không yếu thế, cũng không nhận sai, nhưng vừa rồi...

“Liệt, ta từng luôn nghĩ ngươi sẽ là một hoàng đế tốt, một đại anh hùng giống phụ hoàng. Mà ta, ta là đứa con được phụ hoàng tối sủng, ta là đệ đệ thân thích duy nhất của ngươi, ta vĩnh viễn đều phải chỉ dưới một người, trên vạn người, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa! Ta chưa từng nghĩ muốn cùng ngươi tranh vị, ta chỉ muốn cả đời làm Thái Bình vương gia, văn thì phong hoa tuyết nguyệt, võ thì an bang định quốc. Tựa như phụ hoàng thường xuyên nói, Hoàn Nhan Chiêu ta nhất định sẽ phúc thọ song toàn, phú quý cả đời.”

“Nếu ngươi hiểu được, nếu ngươi hiểu được tất cả...” Hoàn Nhan Liệt nắm nhanh lấy vai y, gian nan nói, “Mặc dù hiện tại đúng thật xuất hiện một ít vấn đề, thì có sao đâu? Chờ ta lên ngôi vị hoàng đế, ta sẽ cho ngươi nở nang mặt mũi! Phụ hoàng, phụ hoàng tuổi tác đã cao, còn có thể sống bao lâu nữa? Vì sao ngươi vẫn không an phận?”

“Bởi vì ta không muốn tiếp tục đợi!” Đáy mắt Hoàn Nhan Chiêu bị che phủ không còn khí sắc, nhưng đến tận cùng là cái gì che phủ? Quyền lợi? Cừu hận? Hay là cái khác? Không thể nói rõ! “Huống chi... Mệnh ta không phải như vậy, phụ hoàng sai lầm rồi.”

“Chiêu...” Hoàn Nhan Liệt bất đắc dĩ thở dài, đi không ra khỏi sự vây hãm khốn khổ của phụ hoàng, rốt cục thì cũng kéo Chiêu xuống rồi phải không?

“Phá quân nhập mệnh, tướng tung hoành thiên hạ! Phá quân, đối thân nhân vô nhân nghĩa, khó có thể thuận hòa sống chung, thậm chí xung đột với họ hàng, với bạn bè thường phản bội, cả đời cùng người kết thù kết oán. Nhất là, mệnh ta với phụ hoàng tương sinh tương khắc, vừa sinh ra đã tiêu tan, đây mới là mệnh của ta. Vận mệnh đã như vậy, không tiếp thu thì phải làm thế nào? Hóa ra chính mình quá ngây thơ, ta thật ngu xuẩn, dựa vào cái gì liền nhận định chỉ cần ta không tiếp thu mệnh, ngay cả ông trời cũng không thể làm khó dễ được ta? Vô luận là ai, phụ hoàng, mẫu phi, thậm chí từng người trong cung đều không ngừng chứng minh ta sai, nhưng ta vẫn còn không tin, thật sự buồn cười!”

“Chiêu! Không phải như vậy!” Hoàn Nhan Liệt đột nhiên rống lên, “Ta không tin, ta một chữ cũng không tin! Ngột Thuật, đều là do hắn! Một ngày nào đó, ta nhất định giết hắn! Dùng đầu của hắn để tể mẫu phi, báo thù cho ngươi!”

“Ta tin! Hoàn Nhan Liệt, ta tin, ta nhận thua!” Lúc Hoàn Nhan Chiêu nói lời này cảm xúc lại không hề biến hóa, giống như một chuyện đã sớm phải nên làm cuối cùng cũng đã hoàn thành, trút được gánh nặng. Thậm chí hắn còn nhìn Hoàn Nhan Liệt đang kích động với ánh mắt ngập tràn bao dung, như thể bao dung một hài đồng tùy hứng nói nhảm, “Ngay cả chuyện lấy máu nhận thân kia, ta cũng tin... Ta nhận mệnh!”

Hoàn Nhan Liệt như thể trúng đòn nghiêm trọng, liên tục lui về phía sau, lão đảo ngã ngồi, cứ như vậy

trên trời nhìn Hoàn Nhan Chiêu thật lâu không nói. Không khí nặng nề mà cả hai đang cùng hô hấp lúc đó chẳng những không nhạt đi, ngược lại càng thêm nặng nề. Hoàn Nhan Liệt buộc mình mở miệng, đánh vỡ sự trầm mặc ngọt ngào này, “Chiêu, người hận mẫu phi, hận phụ hoàng, cũng hận ta, phải không?”

Hoàn Nhan Liệt kỳ thật cũng không đoán được đáp án của y. Nhưng Hoàn Nhan Chiêu nhất định không trả lời hắn, tuy không trả lời, ánh mắt lại cũng không lảng tránh hắn!

“Liệt, chuyện của ta, kỳ thật đối với ngươi cũng có ảnh hưởng rất lớn.” Hắn như vậy bắt đầu, không chỉ không trả lời, lại phản thủ vi công, “Nhất là sau khi mẫu phi tự sát, phụ hoàng có thể không nhìn ta, cũng không thể không gặp ngươi. Hai người các ngươi, nhất định không nhiều thì ít có chút không được tự nhiên, tình phụ tử lúc đó cũng nhất định không còn sâu sắc như trước kia. Tam hoàng huynh đến nay vẫn chỉ là Vĩnh Vương, phụ hoàng cho tới giờ không sắc lập thái tử, việc đó không nhiều thì ít cũng vì chuyện của ta. Tam hoàng huynh, Liệt, ngươi, hận ta sao?”

Hoàn Nhan Liệt phút chốc đứng lên, giống như vừa rồi không cẩn thận ngồi lên núi đao biển lửa! Hung hăng nhìn y, như nhìn chăm chăm một con ác quỷ, “Hoàn! Nhan! Chiêu!”

Hoàn Nhan Chiêu ôn nhu cười, ánh tà dương lúc hoàng hôn chiếu lên mặt hắn, khiến hắn dường như không thuộc phạm trần. Lại vẫn như vậy, đẹp tuyệt mỹ, đẹp mà khiến người khác không rét mà run! Hắn nhẹ nhàng nói: “Người tập võ chúng ta có cách nói: tu luyện nội công, nếu gặp cản trở không thể vượt qua, sẽ tẩu hỏa nhập ma. Vận khí tốt, võ công mất hết, trở thành phế nhân; vận khí không tốt, sẽ rơi vào ma đạo, dù trải qua vạn kiếp cũng không được siêu sinh! Ta, vận khí luôn luôn không tốt lắm đâu.”

“Ngươi...” Hoàn Nhan Liệt sợ hãi nhìn ánh mắt y, ánh mắt kia lại có ma lực hồn xiêu phách lạc! Rất sắc, rất sâu, cũng rất tối, như vũ trụ!

Hoàn Nhan Chiêu cười không nói, hắn đã rơi vào ma đạo. Rõ ràng có tuệ nhãn nhìn thấu lòng người, nhìn thấu thế sự, lại cố chấp lựa chọn con đường hắc ám nhất, tuyệt vọng nhất.

Hoặc có lẽ từ hôm nay trở đi, bản thân Hoàn Nhan Chiêu liền đi cùng ý nghĩa —— tuyệt vọng!

37. Chương 37

“Lửa sáng rực đèn hoa,

Đem cầu sao soi mở

Bóng đêm lùi theo ngựa

Trăng sáng đến cùng người.

Trăng sáng đến cùng người...”

Ngày hội nguyên tiêu, đáng tiếc không thể cùng người nguyệt lương đoàn viên.

Tích Triều... Người đến tốt cùng là ai? Người thật sự tất cả đều là giả?

Cố Tích Triều đi đã mười bảy ngày, từng cái nhú mày, từng nụ cười đều luôn hiện lên trước mắt.

Trong lúc uống rượu, mặt rượu trong suốt ánh lên không phải mặt mình mà là mặt y; đi trên đường, mỗi khuôn mặt qua sát bên người đều là mặt y; mà ngay cả trong giấc mơ cũng thấy y! Giống như y chưa bao giờ rời đi! Nhưng chỉ cần duỗi tay ra, muốn bắt lấy y, liền tan. Mộng, cũng tỉnh...

Cố! Tích! Triều! Cố Tích Triều!! Là yêu hay là hận?

Thích Thiếu Thương ý thức được mình tự nhiên lại nghĩ tới y, đột nhiên muốn cười, nắm ngón tay nắm Ngược Thủy Hàn đột nhiên siết chặt, lẩm bẩm, “Cố Tích Triều, ta thật sự điên rồi! Thế mà vẫn còn không buông được người... Sau khi bị người bắn tên, lại vẫn hoàn toàn như thế!”

Ở một bên, Túc Hồng Lệ lẳng lặng nhìn Thích Thiếu Thương đứng lặng ở bờ sông, đột nhiên nghiêng mặt đi, kiềm nén ghen ngào nói: “Hắn chưa bao giờ dụng tâm đối đãi như thế với...”

“Hồng Lệ...” Hách Liên Xuân Thủy dịu bờ vai run rẩy của nàng, trầm mặc hồi lâu mới nói, “Nàng... Nàng đã nghĩ rõ ràng sao, đừng...”

“Y... y không phải người Tống! Bọn họ không có kết quả...” Túc Hồng Lệ hết sức nén lệ, thuyết phục Hách Liên Xuân Thủy, cũng thuyết phục chính mình, “Cũng đã đến bước này, bọn họ còn có thể như thế nào? Đây là y tự lựa chọn, là y tự... Y không thương hắn! Chính miệng y nói, là y buông tha cho...”

“Hồng Lệ, nàng biết rõ vô luận nàng làm gì ta đều thuận theo nàng...” Hách Liên Xuân Thủy đành thở dài, trấn an Túc Hồng Lệ cơ hồ cuồng loạn, “Có lẽ lần này Thích Thiếu Thương thật sự có thể trở về bên nàng, có lẽ, đối với nàng...”

Hách Liên Xuân Thủy xoay người rời đi.

“Hách Liên...” Túc Hồng Lệ muốn gọi hắn lại.

Hách Liên quay đầu nhìn nàng, đột nhiên nở nụ cười, thực suy yếu, “Hồng Lệ, ta chúc phúc nàng...” Hồng Lệ, nàng nhất định phải suy nghĩ rõ ràng, đừng để mình hối hận...

Ngày đó Liêu sứ bị ám sát, tưởng chết chắc rồi, lại không dự đoán được Cố Tích Triều cứu bọn họ. Hiện tại

nếu nghĩ kỹ, khi đó chết đi cũng không phải không tốt... Ít nhất có thể cùng chết một chỗ với Hồng Lệ...

Cố Tích Triều, người thật không thương Thích Thiếu Thương sao? Một chút cảm giác đều không có? Hách Liên Xuân Thủy cùng Túc Hồng Lệ chẳng lẽ thật sự có mặt mũi lớn, có thể khiến Cố Tích Triều, con người kiêu ngạo, ngay cả hoàng đế cũng không để vào mắt, quỳ xuống? Ha ha, Cố Tích Triều, người thông minh như thế nào một khi sa vào tình ái đều biến thành ngốc tử, ngay cả người cũng không ngoại lệ!

Cố Tích Triều, người hại chết ta, người có biết không? Người đem Hồng Lệ đẩy về Thích Thiếu Thương, dù người cam tâm tình nguyện, đối với người là sai! Đối với ta cũng là sai! Hách Liên Xuân Thủy rất cục diện cuồng chạy, “Cố Tích Triều! Ta Hách Liên Xuân Thủy thề, nhất định, nhất định phải... Tên ngu ngốc này, thực bị người hại chết rồi...”

Túc Hồng Lệ dùng sức lau đi nước mắt, sửa sang một chút dung nhan, cười đi đến bên người Thích Thiếu Thương bên, khẽ gọi, “Thiếu Thương...” Thanh âm của nàng rất đẹp, mỗi từ đều như thơ. Nhất là lúc nàng gọi tên Thích Thiếu Thương, nghe thực thoải mái, cảm giác như một cơn xuân phong.

“A, phải Hồng Lệ...” Thích Thiếu Thương lên tiếng, “Ta đang nghĩ...” Nghĩ gì chứ? Còn gì để nghĩ? Còn gì đáng giá để nghĩ?

Cũng may Túc Hồng Lệ cũng không để ý hấn thất thần, chỉ nói: “Tối nay là đêm hội nguyên tiêu, cùng ta đi ngắm đèn được không?”

Thích Thiếu Thương ngây cả người, lập tức gật đầu.

Chợ hoa đang của Kinh thành quả nhiên vô cùng náo nhiệt, Thích Thiếu Thương cùng Túc Hồng Lệ theo dòng người mà đi, nhưng không bị dòng người nhấn chìm, khí chất độc đáo cùng dung mạo xuất chúng của hai người bọn họ khiến bọn họ đều như hạc lập kê quần (*). Bọn họ, quả thật có thể xưng là một đôi bách nhân.

“Trần Ý Trai...” Đi đến nửa đường, Thích Thiếu Thương lại đột nhiên ngăn người trước một quầy hàng phong cách cổ xưa.

“Làm sao vậy?” Túc Hồng Lệ ôn nhu hỏi hấn.

Bánh vân yến của Trần Ý Trai lừng danh, ngon miệng dễ tiêu, chính là loại y thích. Có một lần tự dừng lại ăn ở trong phòng khám nghiệm tử thi, thật sự là trẻ con... Hiện tại nhớ lại, Trần thượng thư hấn chết chính ở trên tay y, đối mặt thi thể đó lại còn có thể trấn định đến vậy, thật sự cảm thấy không sao, hay thật sự có người đã toan tính?

Ánh mắt Thích Thiếu Thương cứ thế biến đổi, cuối cùng mới ý thức rằng Hồng Lệ còn ở bên cạnh mình, cố gắng hạ ngữ khí, “Không có việc gì, chúng ta đi thôi.”

“Hào!” Tức Hồng Lệ cũng không để ý, chỉ nói, “Chúng ta đi xem hoa đăng.”

Chợ hoa đăng đang có đồ đèn, Tức Hồng Lệ hiển nhiên hưng phấn, chủ động lôi Thích Thiếu Thương chen vào.

“Như vậy, câu đồ đèn tiếp theo của chúng ta sẽ là, nhất mộc tham soa hướng thiên hoành (*). Là một vị thuốc Đông y. Đoán trúng là có được chén ‘ngọc thỏ điểm đăng’ này.”

“Nhất mộc tham soa hướng thiên hoành... Thuốc Đông y, là gì chứ? Thiếu Thương, chàng có ý gì không?” Tức Hồng Lệ quay đầu lại hỏi hần.

“Hồng Lệ, nàng biết ta không hiểu mấy thứ đó...” Thích Thiếu Thương cười cười có lỗi. Cũng chỉ có y... Mới có thể linh hoạt như thế, sách thuốc đọc qua cũng nhiều...

“Thiếu Thương...” Người đang ở đây, còn tâm...

“Vị công tử này trả lời rất đúng, là đại hoàng. Chén ‘ngọc thỏ điểm đăng’ này thuộc về ngài, xin mời cầm...”

“Kế tiếp câu đồ phải, nhật nhật kiều thủ độc đãi phu (*), là một bài thơ Đường. Đoán trúng sẽ có chén ‘thường nga bồn nguyệt’ này!”

“Nhật nhật kiều thủ độc đãi phu...” Tức Hồng Lệ lặng yên nở nụ cười, chén hoa đăng này nàng phải buông thôi. Đáp án là “Xuân hiếu” (*), dùng phải có tài lý hợp, lý hợp, lý hợp, lý chính là chúng ta, hợp chính là bọn họ. Nguyên lai sớm xuân của hần đã không còn ở bên cạnh ta, còn cưỡng cầu gì? Cưỡng cầu có thể được sao? Chén hoa đăng này rất đẹp, nhưng không thuộc về ta! “Chúng ta đi thôi...”

Một đôi bích nhân, hoa tiền nguyệt hạ, vốn phải là một bức họa đẹp nhất. Thế nhưng bóng ma của Cố Tích Triều vẫn ở giữa họ, vĩnh viễn ở giữa họ...

“Thiếu Thương, chàng đi tìm hần đi, dẫn hần trở về...” Tức Hồng Lệ đột nhiên mở miệng, nói ra được thoải mái rất nhiều.

“Cái gì? Nàng nói cái gì?” Thích Thiếu Thương phản ứng không kịp, si ngốc nhìn Tức Hồng Lệ, không biết đáp lại như thế nào. Ánh mắt lại mê mang, Cố Tích Triều...

Tức Hồng Lệ nhìn bộ dáng thất thần của hần, cảm thấy vô cùng ủy khuất, gào lên, “Vì sao? Vì sao cứ phải là hần? Toàn bộ buổi tối, rõ ràng chàng ở ngay cạnh ta, cảm giác của chàng lại một chút cũng không chân thật! Có phải vô luận ta làm gì cũng không bằng được vị trí của hần trong lòng chàng? Hần đến tốt cùng có gì tốt? Giết huynh đệ của chàng, hủy Liên Vân Trại, hần phản bội chàng! Còn ta thì sao, ta chờ chàng năm năm! Ta đem năm năm tươi đẹp nhất trong cuộc đời ra chờ chàng, vì sao chàng một chút cảm động đều không có?”

“Hong Lệ ta...” Thích Thiếu Thương thấy nàng rơi lệ chân tay càng thêm luống cuống, ta cũng muốn biết vì sao, thật đó!

“Quên đi, thật sự quên đi.” Tức Hồng Lệ đột nhiên thu lệ, khẽ nói, “Trước kia hắn đích xác không xứng, nhưng hiện tại, hắn đáng giá. Chàng đi tìm hắn đi...”

“Nàng nói cái gì? Nàng biết điều gì?” Thích Thiếu Thương đột nhiên khẩn trương lên, dùng sức bắt được tay Tức Hồng Lệ, cũng không để ý như vậy có thể quá đường đột với nàng. Mấy ngày nay trong lòng hắn vẫn không xác định, tổng cảm thấy được tựa hồ có một số việc hắn nên biết nhưng lại không biết, loại cảm giác này thật sự rất khó chịu!

Tức Hồng Lệ quả nhiên bị bắt đau, nhưng nàng cũng không giãy giụa, nàng cần sự đau đớn này! Nàng cần sự đau đớn này giúp nàng hoàn toàn thanh tỉnh! Cho nên nàng vẫn nở nụ cười, cười đến đẹp vô cùng, cười nói với hắn, “Chàng đi tìm Vô Tình...”

* “Hỏa thụ ngân hoa hiệp,

Tinh kiều thiết tỏa khai.

Âm tinh tùy mã khứ,

Minh nguyệt trực nhân lai...”

Đèn đuốc sáng choang,

Tinh kiều được giải thiết khóa

Bóng đêm theo ngựa đi,

Minh nguyệt theo người đến

“Lửa sáng rực đèn hoa,

Đem cầu sao soi mở

Bóng đêm lùi theo ngựa

Trăng sáng đến cùng người.”

* hạc lập kê quần: hạc đứng giữa bầy gà, chỉ sự nổi bật trong đám đông

* nhất mộc tham soa hướng thiên hoành: Một cây gỗ lệch hướng trời cao

* nhật nhật kiều thủ độc đãi phu: Mỗi ngày mong ngóng đợi chờ chồng

* Xuân hiếu (Mặc Hạo Nhiên)

Xuân hiếu

Xuân miên bất giác hiếu

Xú xú văn đề điếu

Dạ lai phong vũ thanh

Hoa lạc tri đa thiếu

Buổi sớm mùa xuân

Giấc ngủ đêm xuân không biết trời sáng

Nơi nơi đều nghe thấy tiếng chim hót

Đêm qua trong gió mưa

Chẳng hay hoa rụng nhiều hay ít?

Giấc xuân quên cả bình minh

Chim non riu rít gọi tình muôn nơi

Đêm qua mưa gió bởi bởi

Biết bao hoa đã rụng rơi tứ bề.

38. Chương 38

“Vô Tình!” Thích Thiếu Thương cực kỳ phẫn nộ một cước đá văng cửa phòng Vô Tình, giống một khối cầu lửa bay thẳng vào, “Các người trơ mắt nhìn hắn đi chịu chết, cái gì cũng không nói cho ta biết?”

Vô Tình ngược lên nhìn hắn, nhẹ nhàng buông quân cờ trong tay, chỉ nói: ” Ngồi!” Thích Thiếu Thương, ta đã chờ người đã lâu rồi, người có biết hay không?

Thư đồng hầu hạ một bên còn hiểu sát ngôn sắc diện hơn Vô Tình, thái độ của Thích Thiếu Thương trước mắt làm sao có thể là bộ dáng “Tọa” xuống được? Hắn hiện tại, e là cũng không ngại đại khai sát giới...

Không ngờ, Thích Thiếu Thương sau khi rống hết câu này lại đột nhiên trở nên vô cùng yếu ớt, “Hắn còn sống chứ? Còn sống chứ?” Ngực đau đớn sợ hãi làm cho hắn không thở nổi, nếu y đã... không dám tưởng tượng!

“Còn sống...” Vô Tình cười cười, tiếp đón hắn, “Huynh ngồi đi, đại cục đã định, những chuyện khác không cần trong nhất lát.”

Thích Thiếu Thương gần như sụp vào trong ghế dựa, biết y còn sống, một thân mồ hôi lạnh lúc này mới toát ra, vội vã hỏi: “Hắn hiện tại đang ở đâu?”

“Đại Kim Quốc, hắn đã bị đưa về Đại Kim Quốc.”

“Vì sao hắn không nói cho ta? Vì sao muốn để các người gạt ta, chẳng lẽ ta không đáng để hắn tín nhiệm sao?” Thích Thiếu Thương hơi hoảng hốt.

“Thiếu Thương! Bất luận kẻ nào cũng có thể nói như thế, bất luận kẻ nào cũng có thể hiểu lầm hắn. Chỉ có huynh, không thể!” Vô Tình lạnh lùng nhắc nhở hắn.

Thích Thiếu Thương tâm thần chấn động, lập tức phản ứng, “Ta hiểu được!”

“Hắn phá hủy kế hoạch của hoàng đế Đại Kim Quốc, nhưng lại không lập tức bị xử tử, xem ra địa vị của hắn ở Kim Quốc rất cao, chuyện người đi tìm hắn, bắt đầu từ hoàng cung thì tốt.” Vô Tình nhẹ giọng nhắc nhở, “Tìm được hắn, mặc kệ dùng phương pháp gì, dẫn hắn trở về. Nói cho hắn biết, Bích U Hàn Minh Công thế bá đã có phương pháp phá giải.”

“Một khi đã như vậy, vì sao lúc trước còn để cho hắn đi?” Thích Thiếu Thương nhin không được nhú mày, phá giải được Bích U Hàn Minh Công, cũng không phải biện pháp có thể một sớm một chiều đã nghĩ ra. Gia Cát Thần Hầu nhất định đã nghiên cứu từ lâu rồi, không chừng năm năm trước cũng đã bắt đầu.

Vô Tình cười, tựa hồ trong một đêm Thích Thiếu Thương liền trở nên mẫn tuệ-sâu sắc hơn rất nhiều. “Ngoài Bích U Hàn Minh Công, còn có những lý do khác làm cho hấn không đi không được. Văn Tình tiểu thư ở trong tay bọn họ. Mặt khác, ta không muốn lừa dối huynh, nếu hấn không đi, sẽ khiến người Kim nghi ngờ, toàn bộ kế hoạch đều sẽ thất bại trong gang tấc.”

“Cho nên, các người trở mắt nhìn hấn đi chịu chết? Ta cũng không nói sai!”

“Huynh thật sự không nói sai. Tính mạng của một người đem so cùng toàn bộ Đại Tổng, thật sự bé nhỏ không đáng kể.” Vô Tình lặng lẽ nhìn hấn đáp, không hề có vẻ xấu hổ.

“Người...” Thích Thiếu Thương oán hận nhìn hấn, gần giọng nói rõ từng chữ, “Vô Tình, người không thẹn với tên của mình!”

Vô Tình gọi lại Thích Thiếu Thương đang chuẩn bị rời đi, “Đêm đã khuya, huynh sáng mai hãy đi.”

“Không được! Ta một khắc cũng chờ không được!” Thích Thiếu Thương quay đầu lại nhìn Vô Tình, vô cùng kiên định nói, “Có lẽ, hấn đối với các người mà nói bất quá chỉ là một quân cờ, là một người xa lạ. Có điều với ta, hấn không phải! Hơn nữa...” Ánh mắt Thích Thiếu Thương rời khỏi Vô Tình, hướng về phía bên ngoài cửa sổ, về bóng tối vô biên vô hạn ngoài kia, một chút tinh quang đều không có.”Hấn sợ tối... Ta không ở đó, hấn sẽ sợ...”

“Thế bá...” Vô Tình khẽ khàng đón Gia Cát Thần Hầu ẩn từ một nơi bí mật tới gần, “Là con nói cho Túc Hồng Lệ cùng Hách Liên Xuân Thủy biết chân tướng, con không nghĩ...”

“Ta hiểu được, con không cần giải thích...” Gia Cát Thần Hầu đưa tay lên ngăn cản Vô Tình không cần nói thêm, “Như vậy... cũng tốt, nếu là không thể đưa Tích Triều về, bọn họ có thể chết cùng một chỗ cũng không có gì không tốt. Hai người bọn họ, thật sự là...”

“Oan nghiệt!” Vô Tình nhẹ nhàng giúp Gia Cát Thần Hầu bổ sung nốt, nói tiếp, “Con biết con làm sao có thể phá hủy Tổng Kim hai nước bang giao, nhưng con không thể trở mắt nhìn, nhìn... Cũng sẽ không đi cứu hấn, cái gì cũng không làm. Tính mạng của một người so với cả Đại Tổng đích xác không bằng được, mà ngay cả Tích Triều cũng nói như vậy. Nhưng điều này, cũng không công bằng! Đem an nguy của một quốc gia đặt lên trên người một người, không công bằng, Tích Triều thậm chí không phải người Tổng. Mà chúng ta ở nơi này, là Lục Phiến Môn, là nơi trả lại công bằng cho con người, con không thể...”

Gia Cát Thần Hầu cũng mỉm cười, ông đã sống qua càng nhiều năm tháng hơn Vô Tình, những việc trải qua cũng càng nhiều hơn Vô Tình, cho nên đương nhiên so với Vô Tình càng rộng rãi. So với vì thứ mình không thể nắm trong tay mà lao tâm khổ tứ, chỉ bằng ngẫm nghĩ về điều khác mình có thể đạt được.”Ta nghĩ, Thích Thiếu Thương lần này thật đúng là thua không còn một mảnh, ngay cả tên họ của người ta đến tột cùng là gì cũng còn không biết rõ ràng...”

Vô Tình vừa nghe, cũng cười, như vân khai nguyệt hiện. Bởi vì thẹn với Cố Tích Triều mà tâm vẫn còn ần ần đau đớn, vào giờ khắc này đột nhiên trở nên ầm ập. Có thể khiến người không hỏi tính danh, không nhìn thân phận, không màng quá khứ, mặc kệ tương lai, trả giá tất cả vì y, chính là hấn, cảm tình bất chấp

tất cả như vậy, trên đời khả ngộ bất khả cầu!

Cho nên, Thích Thiếu Thương, Cố Tích Triều, các người nhất định phải còn sống trở về cho ta!

...

“Chờ gặp phụ hoàng, người liền nói với hần, xét thực lực trước mắt của Đại Kim chúng ta mà đồng thời cùng khai chiến với hai nước Tống Liêu sẽ thực miễn cưỡng, cho nên...”

“Tam hoàng huynh, chúng ta tới rồi.” Hoàn Nhan Chiêu đột nhiên ngắt lời hần, chuẩn bị xuống xe ngựa.

“Chờ một chút!” Hoàn Nhan Liệt giữ chặt y, nhìn cuốn khúc tóc y, nói, “Người không muốn nghe coi như xong, còn có ta. Phụ hoàng dù sao cũng là phụ hoàng, nhiều nhất cũng chỉ trách cứ người vài câu, tiểu tròng đại giới. Về sau làm việc gì cũng ngàn vạn lần không thể tùy hứng như thế, biết không?”

Hoàn Nhan Chiêu cười phát khai tay hần, nụ cười này như khói hoa rực rỡ ánh ngọc lộng lẫy giữa không trung, “Tam hoàng huynh, đủ loại quan lại đều đã quỳ. Người còn muốn bắt bọn họ chờ bao lâu?”

Nụ cười của y lại chẳng như hoa trong mắt Hoàn Nhan Liệt, hần lẳng lặng nhìn y, bất đắc dĩ thở dài. Tim y, đã nhìn không thấy nữa rồi.

Kế hoạch của Hoàn Nhan Liệt lần này đi Đại Tống là phải cùng Đại Tống kết minh, cho nên hần “may mắn không làm nhục mệnh”. Sửa sang lại triều phục của chính mình, Hoàn Nhan Liệt xuống xe ngựa, Hoàn Nhan Chiêu theo sát. Tiếp theo, tiếp theo là A Khẩu cùng với những người hầu khác.

“Nhi thần ra mắt phụ hoàng!” Hoàn Nhan Liệt không nghĩ đến phụ hoàng lại tự thân đến tiếp đón, càng không nghĩ phụ hoàng mang đủ loại quan lại cùng đi. Tuy rằng bề ngoài nhiệm vụ đã hoàn thành, nhưng thực tế lại không phải vậy, cho nên hần vẫn có chút không yên.

“Đứng lên đi.....” Hoàng đế Đại Kim quốc tiếp đón hần, tay lại vươn ra nâng Hoàn Nhan Chiêu đang quỳ gối bên cạnh hần dậy.

Khác biệt rất nhỏ như vậy không tránh được ánh mắt của đủ loại quan lại.

Bình Chương Trương Duy to gan nhất, gương mặt nhìn hoàng tử một thân tố bạch tương kim này, không khỏi tán thưởng: “Mi mục như họa, phong thần như ngọc!”

Hàn lâm Lưu Văn Ngôn quỳ bên cạnh y khẽ hừ một tiếng, nói: “Trương huynh từ Liêu nhập Kim, không biết rõ. Với Thập Thắt Hoàng tử này, kính nhi viễn chi thì tốt hơn.”

“A? Lưu huynh chỉ giáo cho?” Trương Duy hiển nhiên với Thập Thất Hoàng tử này cực kỳ tò mò, tiếp tục hỏi Lưu Văn Ngôn.

“Thập Thất Hoàng tử này đã qua tuổi đôi mươi, nhưng vẫn không được phong vương, cũng không được ra cung tích phủ nhi cư...”

“Ý Lưu huynh là, lời đồn bên ngoài là sự thật, hẳn là thứ để kiềm chế Vĩnh Vương?”

“Vĩnh Vương há có thể bị kiềm chế bởi một thân đệ đệ này? Tiểu nhi tử này thoát nhìn được Hoàng Thượng cực kỳ sủng ái, Người lại cũng không cho hắn hỏi đến quốc sự, vô quyền vô thế; Vĩnh Vương hàng năm chinh chiến bên ngoài, lại cũng vẫn vô y vô khó! Tóm lại thánh ý khó dò.”

Bình Chương cẩn thận nhất cân nhắc, cũng phát hiện vấn đề, bảo lấy hắn để kiềm chế Vĩnh Vương thật sự không tưởng tượng được. Chớ nói người được chọn kế thừa ngôi vị hoàng đế chưa phải Vĩnh Vương, dù phải đi nữa, để đạt được ngôi vị hoàng đế, chuyện huynh đệ tương tàn nhiều vô số kể, sao lại phải bị kiềm hãm vì một đệ đệ?

“Ngược lại thì Thập Ngũ Hoàn Nhan Bình, hai năm gần đây mẫu phi hắn thánh quyền chính long, Hoàng Thượng đối với đứa con trai này cũng rất vừa mắt. Rốt cuộc Hoàng Thượng ý chúc Vĩnh Vương hay Thọ Vương, vẫn chưa biết.” Hình bộ thị lang Thạch Ngân ở một bên xen mồm, quan hệ cá nhân của hắn cùng Thọ Vương rất sâu, tự nhiên hy vọng một ngày kia có thể đắc thế thành long, cho nên thời điểm hắn nói lần này có vài phần đắc ý.

“Đến rồi, đến rồi...” Ba người vội cúi đầu thấp xuống.

Cũng bởi vì vậy, bọn họ chưa từng chú ý thấy, Thập Thất Hoàng tử Hoàn Nhan Chiêu lúc đi qua bọn họ đặc biệt liếc mắt nhìn bọn họ một cái, ánh mắt hơn nữa chú ý Thạch Ngân. Ánh mắt kia, làm cho lòng người sợ hãi...

39. Chương 39

Cũng không biết đến tột cùng Hoàn Nhan Liệt trở về lần này nên tính là đúng lúc hay không đúng lúc, trên triều đình đang thẩm lý một đoạn công án, hai vị nhân vật chính là Hoàn thúc Hoàn Nhan Tân Nam, người vẫn cùng Hoàn Nhan Liệt tranh chấp, bên kia là thần quan Ngột Thuật. Hai người đều không phải người hắn thích, tuy thân là Tam hoàng tử của Đại Kim quốc, thủ lĩnh mấy vạn hùng binh, đúng ra hẳn không thể không quan tâm, thế nhưng hắn lại bàng quan.

Hoàng thúc phụng mệnh lãnh binh thu phục Mông Cổ, không ngờ đại bại mà về, long nhan chấn nộ. Hoàn Nhan Tân Nam và Ngột Thuật đùn đẩy trách nhiệm cho nhau, bên nào cũng cho mình đúng. Một người chỉ trích thần quan Ngột Thuật tự tiện can thiệp việc quân cơ đại sự, ngăn trở giờ xuất binh đến nỗi làm lỡ thời gian chiến đấu; một người lên án Hoàn Nhan Tân Nam lãnh binh bất lợi, gặp địch co vòi.

Trước khi xuất binh phải cầu thần xem bói, đó là quy củ từ lâu của Đại Kim Quốc, điều đó tốt hay xấu không tới phiên bất cứ ai xen vào, bởi bản thân đương kim hoàng thượng là một người hết lòng tin theo thần phật. Chính bởi điều này nên thần quan Ngột Thuật mới có thể làm mưa làm gió ở Đại Kim quốc, thậm chí tranh chấp cùng hoàng thúc, can thiệp chiến sự. Bởi vì chỗ dựa lớn vững chắc sau lưng hắn chính là đương kim hoàng thượng, Hoàng Thượng căn bản đem lời của hắn tôn thờ. Mà hoàng thúc Hoàn Nhan Tân Nam lại hoàn toàn tương phản, thứ hắn coi trọng chính là sức mạnh để chinh phục thiên hạ, đối với việc hoàng huynh mình tha thiết cầu thần xem bói, hắn rất không chấp nhận. Quân đội dưới tay hắn luôn có sức chiến đấu cực mạnh, lần này đại bại mà về, có lẽ chính hắn trên mặt cũng không có chút ánh sáng.

Cho nên, đoạn công án bên ngoài là chiến sự chi tranh, nhưng thực tế cũng là việc nhà của hoàng thất. Tại trên triều đường kẻ có tư cách bình luận đoạn công án này ngoài Tam hoàng tử Hoàn Nhan Liệt, cũng chỉ có Thập Ngũ Hoàn Nhan Bình. Hoàn Nhan Bình từ trước đến nay lấy việc mình hợp với mệnh phụ hoàng làm chỗ dựa, đương nhiên đứng ở phía Ngột Thuật.

Về phần Hoàn Nhan Liệt, tình huống của hắn đã trở nên có nhiều phức tạp. Những năm gần đây, Hoàng Thượng đối với quốc sự dần dần lực bất tòng tâm, Hoàn Nhan Liệt cùng hoàng thúc Hoàn Nhan Tân Nam hoàng trữ chi tranh ngày một kịch liệt, chia thành đảng phái. Mà nguyên nhân của việc trọng dụng Hoàn Nhan Bình cũng là vì Hoàng Thượng muốn mượn lực lượng của y để cân bằng thế cục trong triều đình. Theo lý, Hoàn Nhan Liệt không nên giúp Hoàn Nhan Tân Nam, nhưng Hoàn Nhan Liệt cũng không muốn trở mặt nhìn Hoàn Nhan Bình lớn mạnh, ngư ông thủ lợi. Hơn nữa giữa Ngột Thuật và mẫu phi hắn cùng Hoàn Nhan Chiêu có vương mắc, bảo Hoàn Nhan Liệt cam tâm giúp y tự thành cũng không có khả năng.

Chán đến chết đứng ở một bên nghe giương thương múa kiếm suốt hai canh giờ, Hoàn Nhan Chiêu chỉ cảm thấy đầu choáng váng tai ù đi. Đầu choáng váng là bởi vì huân hương điểm trên triều đình, Vạn Tái Thanh Không, đó là khắc tinh của Bích U Hàn Minh Công. Sớm đoán được phụ hoàng sẽ không bỏ qua cho y, nên cũng không ngoài dự kiến. Nhưng ù tai thì... Tam hoàng huynh thật đúng là khờ dại, cách đánh năm mươi đại bản, kết quả tuyệt đối sẽ không phải song phương đều nhận tình của người, mà là khiến song phương đều trở thành địch! Mệt mỗi quá, thật sự mệt mỗi quá! Khí lực toàn thân đều nhanh chóng bị Vạn Tái Thanh Không tiêu hao hết!

“Không biết Thập Thất đệ có ý kiến gì không, nếu không ngại hãy nói cho mọi người nghe.”

Lần đầu được gọi tên trên triều đường, thật đúng là một loại cảm giác kỳ diệu. Có điều thanh âm đó đến từ Hoàn Nhan Bình, lại thành chuyện chẳng có gì cho người ta khoái trá. Hoàn Nhan Chiêu chăm chú nhìn thần tình khiêu khích viết trên mặt Thập Ngũ Hoàng huynh, muốn bật cười, muốn tranh sủng, tranh hoàng vị thì tìm lắm mục tiêu rồi; nhưng nếu là muốn giết gà dọa khỉ, lại quá không biết tự lượng sức mình. Thập Ngũ Hoàng huynh này không giống mẫu phi của hắn một chút nào, mẫu phi hắn khổ sở vì hắn, vì đứa con không chịu thua kém ai này mà nhẫn nhục phụ trọng. Nghĩ đến Thần phi, sắc mặt Hoàn Nhan Chiêu cũng trầm xuống, Thần phi đích xác là phụ trọng, nhưng nhẫn nhục thì người khác cũng có thể! “Phụ hoàng, nhi thần đột nhiên cảm không khỏe...” Bây giờ còn chưa phải thời cơ tốt để y tham dự chính sự, hướng hồ, Vạn Tái Thanh Không, Vạn Tái Thanh Không chết tiệt, Hoa Ly chết tiệt!

Hoàng đế ngồi ngay ngắn trên long ỷ, ánh mắt xẹt qua tia cười, lập tức phân phó Hoa Ly đang đứng bên người đến giúp đỡ Hoàn Nhan Chiêu rời đi, y thoát nhìn dường như đã đứng không nổi.

“Chiêu...” Hoàn Nhan Liệt không yên tâm với Hoa Ly.

Nhưng Hoàn Nhan Chiêu lại kiên định đẩy tay hất ra, còn chưa phải thời điểm. Ta sẽ cho người giúp ta, người không thể không giúp! Nhưng còn chưa phải hiện tại, trở về với người, sẽ phát sinh chuyện gì trong lòng ta đã rõ ràng.

Từ đó, tin Thập Thất Hoàng tử thể nhược đa bệnh lan nhanh.

Hoàn Nhan Chiêu rất bình tĩnh nhìn Hoa Ly tận lực ở trong tấm cung châm nhiều Vạn Tái Thanh Không hơn, đột nhiên hỏi: “Hoa Ly, rốt cuộc râu mép người là thật hay là giả?”

Hoa Ly ngây cả người, đột nhiên giận dữ, Hoàn Nhan Chiêu đang mỉa mai hất so với hoạn quan còn không bằng.

Hoàn Nhan Chiêu biết y hiểu được ý tứ của hấn, tiếp tục nói: “Ta không thích râu mép của người, người nhớ kỹ những lời này cho ta.”

Khí thế lẫm liệt của Hoàn Nhan Chiêu rõ ràng đã làm Hoa Ly kinh sợ, chưa bao giờ gặp ánh mắt của y như thế, ánh mắt tỉ mỉ thiên hạ. Vì sao lại như vậy? Rõ ràng cá chậu chim lồng, thú nhốt trong chuồng, vì sao còn có thể có ánh mắt như vậy? Hay đây chính là hoàng tộc? Cao quý trọn vẹn cả thân mình?

Tâm tư lúc này của Hoàn Nhan Chiêu không đặt trên người hấn, cho nên nói xong hai câu này, liền trực tiếp phân phó: “Người có thể đi xuống.” Phiên toái thực sự còn chưa tới đâu.

Hoa Ly trừng mắt giận liếc y một cái, lại vẫn không dám nói gì. Hoàn Nhan Chiêu, người này tựa hồ vĩnh viễn đều không thể bị khuất phục. Vô luận y rơi vào hoàn cảnh xấu như thế nào, ánh mắt của y, tư thái của y lại vĩnh viễn đều cao cao tại thượng, như trong đám mây, ai cũng không kéo xuống được.

Chờ Hoa Ly rời đi, Hoàn Nhan Chiêu liền đứng lên, y cũng chưa suy yếu đến nỗi không thể cử động, có điều không nghĩ tiếp tục mãi được, nếu phải tới thì chắc chắn sẽ tới. Bất quá, Vạn Tái Thanh Không còn cháy, chỉ lát nữa nói thể không còn chính xác. Có chút hơi trẻ con lấy tay nhẹ nhàng xoa đi sương khói lượn lờ, đột nhiên mỉm cười, hấn đang tự tìm tử lộ, như vậy sẽ chỉ khiến được hiệu của Vạn Tái Thanh Không phát huy nhanh hơn. Có câu: đẩy đến tử địa rồi sau mới tìm sinh!

“Trẫm biết người quý trọng đệ đệ này...” Đợi thật lâu, nhân tài chờ đợi mới xuất hiện.”Mà điều này cũng là điều khiến trẫm vẫn lo lắng.”

“Có phải Phụ hoàng lo lắng Chiêu sẽ biến thành hoàng thúc thứ hai? Chiêu sẽ không như vậy.” Hoàn Nhan Liệt vẫn kiên định muốn bảo vệ người đệ đệ này.

“Liệt, khi nào con hiểu được cái gọi là hoàng giả, là phải che chở cho vạn dân thiên hạ chứ không phải che chở một người, con liền chân chính có tư cách làm thái tử.”

“Nhi thần lại nghĩ nếu ngay cả thân đệ đệ của chính mình còn không che chở được, nói gì tới che chở thiên

hạ? Chiêu sẽ trở thành nhược điểm của con, trở thành lợi khí để địch nhân công kích con, nhưng nhi thần có dũng khí đánh một trận, cũng tự tin có thể thắng!”

Làm phụ hoàng thất thần, chưa từng dự đoán được đứa con tài giỏi biết vâng lời này lại cố ý giữ gìn một người như thế, thậm chí không tiếc mạo phạm long nhan. Ngẫm nghĩ, hẳn chuyển đề tài, “Hoàng thúc của con không thể thu phục các bộ Mông Cổ, kế hoạch ban đầu của trẫm cũng không thể thực hiện được. Nếu mạnh mẽ công Tống, Mông Cổ tất thành hiểm họa từ bên trong của Đại Kim ta, như vậy, cuộc hành trình lần này của con đến Đại Tống không tính là thất lợi. Trẫm hỏi con, con quả nhiên vì cảm thấy vẫn chưa đến thời điểm Đại Kim công Tống nên mới không theo kế hoạch sao?”

“Lời nói của nhi thần đều là thật! Đúng là vì thế, nhi thần mới ngầm đồng ý cho Chiêu gây chuyện.”

“Con quả nhiên giữ gìn hẳn, thôi cũng được, tại trong hoàng thất, tình cảm huynh đệ như thế đúng là khó có được.”

Hoàn Nhan Liệt biết rõ Hoa Ly nhất định sẽ đem tất cả chuyện cấp báo phụ hoàng, lại vẫn giữ gìn ta, đến tột cùng là nhằm biểu hiện thế lực của mình, nhắc nhở phụ hoàng, hay là giả bộ nhằm mua vui cho phụ hoàng, chỉ sợ chỉ có chính hắn mới biết được. Như vậy còn phụ hoàng? Ý tứ của hắn như vậy là sao? Thực sự có động dung, hay là... quân quyền trong tay Tam hoàng huynh, cánh chim dần dần cứng cáp, muốn dùng hắn chế ngự hoàng thúc, dễ dàng cũng không thay đổi.

Hoàn Nhan Chiêu còn đang miên man suy nghĩ, bên phòng kia, giao phong giữa cha con Hoàn Nhan Liệt đã đến hồi chấm dứt. Kết luận là: một phụ thân nhân từ, một đứa con ngoan ngoãn.

Hoàng đế vén màn lên, cũng đã đoán trước lư hương bị đẩy ngã trên mặt đất. Ý vẫn cương quyết bướng bỉnh như thế! “Có cảm tưởng gì?”

Hoàn Nhan Chiêu miễn cưỡng cười cười, đứng lên nói: “Nói so với ca xướng dễ nghe hơn! Nếu hai vị là con hát, nhất định sẽ nổi danh...”

Hoàng đế bệ hạ cao quý tất nhiên sẽ không để hắn nói hết lời, một bàn tay đem hắn đánh nghiêng trên mặt đất, “Trẫm thật muốn nhìn xem, rốt cuộc Thích Thiệu Thương là người như thế nào mới có thể khiến Thập Thất Hoàng tử lãnh huyết lạnh tâm của chúng ta khổ tâm cô nghệ như thế!”

Hoàn Nhan Chiêu chỉ cười, hắn đã vô lực trả lời.

40. Chương 40

Hội Ninh phủ dù sao cũng không so được với thành Biện Kinh, tuy rằng đã vào xuân, gió lạnh vẫn hiu quạnh như cũ. Ven hồ trong ngự hoa viên có cây liễu rủ, mấy ngày trước đây vừa nảy được ít chồi, hôm nay lại bị gió bắc tàn phá, tất cả đều hóa thành sương khói.

Hoàn Nhan Chiêu đưa tay đón được một mảnh lá tàn, lẳng lặng nở nụ cười. Không chỉ người, ngay cả cây cối cũng không nắm chắc được mùa của chính mình, rồi cuộc đời khuất phục trước ngoại lực.

Lúc Hoàn Nhan Tân Nam đi vào ngự hoa viên nhìn thấy chính là cảnh tượng đó. Hoàn Nhan Chiêu một thân trắng thuần trầm mặc đứng ở trong phong tuyết, nở nụ cười trong vắt đối với mảnh màu xanh nhạt trong tay, nghi nghi thực thực huyền ảo. Nhưng chẳng biết tại sao, vẻ tuyệt sắc trước mắt cũng không khiến Hoàn Nhan Tân Nam nghĩ đến cái gọi là tuyệt đại giai nhân, tuy rằng bộ dạng Hoàn Nhan Chiêu thực sự rất giống mẫu phi của y, đệ nhất mỹ nhân của Đại Kim. Hoàn Nhan Tân Nam nghĩ đến một bài thơ mà chính hắn cũng phải tự nhận là rất không hợp thời điểm.

“Lòng thiện đón hoa nở nụ cười, núi thiêng hoa nở khắp trên huyết mộ. Hoa trong cõi Niết bàn nghiêm trang như thế sao, qua đường hoa nở gặp được Phật trở về.”

Thiện? Phật? Hoàn Nhan Chiêu suýt bật cười, chẳng lẽ ma đạo trong con người lại thật sự dễ dàng mê hoặc lòng người như thế? Rõ ràng là mặt quỷ răng nanh lại bị thể nhân nhận thức nói là giống trang nghiêm?

“Từ hàng vốn là người chờ dò, tiếc rằng chúng sinh không lên thuyền.” Y nhẹ giọng ứng một câu, hẳn chính là kẻ ngu dốt không chịu lên thuyền kia. Lập tức hành lễ, “Hoàn Nhan Chiêu bái kiến hoàng thúc.”

Hoàn Nhan Tân Nam cười sang sảng, vừa nâng y dậy, vừa nói: “Đều là người một nhà, đều là người một nhà!”

Hoàn Nhan Chiêu không trả lời, chỉ ngoan ngoãn đứng dậy. Hoàng thúc của y không có việc gì mà chạy tới cùng y phiếm chuyện “Người trong nhà” này, đó mới là quý quái. Như vậy, đến tốt cùng là chuyện gì? Muốn nhờ ta lôi kéo Liệt, hay muốn tìm hiểu thái độ của phụ hoàng đối với hắn?

“Hôm qua thấy cháu không chịu được trên triều đường, hôm nay khá hơn chút nào không?”

“Đa tạ hoàng thúc quan tâm, cháu đã khá hơn nhiều.”

“Khá hơn nhiều?” Hoàn Nhan Tân Nam nhìn y không khỏi nhíu mày, mặt y mất hết huyết sắc, quả thực như ngọc bích, giống như tro bụi sen xanh. Hoàng thúc lại thấy không phải vậy, nam nhi Đại Kim ta đều là trang hảo hán, cung mã đều thành thạo. Cháu là đứa con tốt của phụ hoàng cháu, cũng đừng làm cho người thất vọng!”

Quả nhiên là điều thứ hai! Hoàn Nhan Chiêu cười cười nói: “Cháu xin ghi nhớ điều hoàng thúc dạy bảo, ngày sau nhất định sẽ chăm chỉ luyện tập, hy vọng một ngày kia có thể mang binh xuất chinh giống hoàng thúc, mở mang bờ cõi Đại Kim, lập nên cơ đồ muôn đời vững mạnh.”

“Mở mang bờ cõi Đại Kim, lập nên cơ đồ muôn đời vững mạnh? Thật rất muốn dựa vào các cháu, hoàng thúc dù sao cũng đã già...” Hoàn Nhan Tân Nam cảm thán cười lãnh đạm, vẻ buồn bã trong đáy mắt được giả tạo hoàn hảo.

“Hoàng thúc nói gì vậy? Hay vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện hôm qua? Nếu không phải năm đó hoàng thúc cùng phụ hoàng chung sức, làm thế nào có được Đại Kim hôm nay? Phụ hoàng sẽ không quên, Đại Kim quốc lại càng không quên. Huống hồ, trên sa trường thắng bại là chuyện thường tình, hoàng thúc không cần lo lắng.” Hoàn Nhan Chiêu nhìn hấn cực kỳ nghiêm túc, sau đó thấp giọng nói, “Lúc này đây, thật là tội không chiến... Phụ hoàng, phụ hoàng cũng là hiểu được.”

Như thế chắc chắn là nói được hiểu được, hoàng đế dù sao cũng là hoàng đế, hoàng đế không thể sai. Cho nên sai chỉ có thể là người khác, mặc dù người khác kia có là thân đệ đệ của hoàng đế. Nếu còn không chịu phục, vậy chỉ có thể hận tại sao mình không nắm quyền, ngự tại ngôi vị trên cao kia.

“Ngột Thuật kia...” Nếu đã biết chuyện muốn biết, Hoàn Nhan Tân Nam chuyển đề tài một cách tự nhiên.

“Không biết hoàng thúc lần này tiến cung có gì chuyện quan trọng?” Hoàn Nhan Chiêu lại quyết đoán đánh gãy lời hấn. Hoàng thúc, ta biết ngươi nóng lòng muốn tìm một gián điệp đáng tin cậy ở trong hoàng cung, nhưng thật xin lỗi, ta hoàn toàn không có hứng thú. Ngột Thuật ta sẽ có biện pháp thu thập, không cần ngươi tới lo lắng thay cho thiên hạ.”Lần này thu phục Mông Cổ thất bại là do Ngột Thuật can thiệp chiến sự, làm lỡ thời cơ chiến đấu.” Nói như vậy, ngươi gạt được người khác lại không lừa được ta. Ngươi rõ ràng không muốn đại ca của ngươi hoàn thành bá nghiệp, cho nên tha cho các bộ Mông Cổ. Không có phong độ vương giả, không thể thừa kế hoàng vị. Dù là có lui một vạn bước, vẫn là trách nhiệm của Ngột Thuật, nhưng vậy ngươi cũng không đáng để ta tận lực. Một hoàng thúc bị thủ hạ, nịnh thần của hoàng đế kiểm chế cũng không có tư cách kế thừa hoàng vị, bởi vì không có khí phách quân lâm thiên hạ, duy ngã độc tôn. Mà điểm này, Liệt so với ngươi hơn nhiều lắm.

Hoàn Nhan Tân Nam không dự đoán được lời của mình sẽ bị vị Thập Thập Hoàng tử vừa rồi vẫn còn điềm đạm ôn hòa này ném trở về, không khỏi ngẩn người. Mà chính trong lúc ngẩn người này, Hoàn Nhan Liệt cũng đã tìm đến.

“Chiêu...” Hoàn Nhan Liệt vội vàng hướng Hoàn Nhan Tân Nam hành lễ, rồi vội bắt lấy Hoàn Nhan Chiêu đang định tránh đi, sau đó giáo huấn y, “Tay lạnh như thế, vì sao còn đứng ở trong phong tuyết?”

Không cần Hoàn Nhan Liệt phải phân phó thêm, A Khẩu tùy thị bên người cũng đã giữ ra áo lông cáo sớm chuẩn bị từ trước.

“Buông!” Hoàn Nhan Chiêu thấp giọng quát, “Ta trở về cung.”

Hoàn Nhan Liệt cũng không để ý, chỉ tiếp nhận hồ cừ mạnh mẽ khoác lên y, thậm chí không chút nào tị hiềm mà ôm lấy y vào lòng, như ôm lấy một con thú nhỏ.

Bọn họ... Hoàn Nhan Liệt quả nhiên thực để ý người đệ đệ này, xem ra hôm nay cũng không phải không có thu hoạch. Hoàn Nhan Tân Nam vừa lòng ly khai, hấn cũng nên quay về doanh trại luyện binh.

Hoàn Nhan Tân Nam vừa đi, Hoàn Nhan Chiêu liền ra sức đẩy hấn ra, “Ngươi một ngày nếu không liên lụy tới ta sẽ không thông khoái phải không?”

“Liên lụy? Ta liên lụy người?” Hoàn Nhan Liệt hung hăng nhướn mi.

“Người cùng hoàng thúc vì tranh nhau hoàng vị mà trở thành nước lửa. Nếu hoàng thúc hôm nay hiểu lầm cái gì, ngày khác ta nhất định đại họa lâm đầu, còn không phải liên lụy?”

“Người nghĩ rằng ta không bảo hộ được người?” Hoàn Nhan Liệt nghe xong lời này đột nhiên cười.

“Buồn cười! Hoàn Nhan Chiêu ta đường đường là nam nhi, cần gì người khác bảo hộ?”

“Dem sắc mặt mình biến thành xấu như thế này, còn dám nói có thể bảo vệ mình? Người thậm chí không chiếu cố chính mình!” Hoàn Nhan Liệt hiển nhiên cảm thấy người đệ đệ này tính thật trẻ con, cười nhạt khi nói tới từ “Bảo vệ mình”.

Hoàn Nhan Chiêu không vì lời quan tâm này mà thoải mái, ngược lại chợt kinh ngạc thất thần, ánh mắt mê mang đau đớn, “Ngay cả người cũng nói như vậy... Ta cuối cùng thật quá ngây thơ...”

Còn có ai nói như vậy? Hoàn Nhan Liệt hơi trầm ngâm, ngay lập tức có đáp án. Thích Thiếu Thương! Chỉ có thể là Thích Thiếu Thương!! “Chiêu!” Hoàn Nhan Liệt kéo lấy y từng bước về phía trước, “Quên hẳn đi! Phụ hoàng sẽ không đáp ứng, lại càng không tha thứ!”

Hoàn Nhan Chiêu lần này không giãy giụa, chỉ mỉm cười, huyền ảo như bọt nước, thốt lên như đang nói mê, “Ta sẽ quên, đã không thể... Ta... Sớm biết có hôm nay, ta sẽ không... Ta tưởng tối hôm qua trời mưa thật lớn, ngô đồng nọ, đêm mưa gió, chẳng nói ly tình chính khổ, chiếc lá rụng, hạt mưa rơi, xào xác suốt đêm dài. (*) Hóa ra lại là tuyết rơi, rơi thật chậm...”

Lúc này Hoàn Nhan Chiêu thoát nhìn cả người đều là trống không. Hơn nữa lại nói sẽ quên Thích Thiếu Thương? A Khấu một trận hoảng sợ trong lòng, chạy nhanh tiến lên vài bước đem áo lông cáo y vừa vùng ra lại một lần nữa phủ lên bờ vai đơn bạc của y, như muốn xác định sự hiện hữu của y.

“Đừng chạm ta!” Hoàn Nhan Chiêu lại đột nhiên nhảy dựng lên, dùng sức đẩy cả Hoàn Nhan Liệt và A Khấu ra, khí lực lớn kinh người! Còn chưa chờ hai người họ nhận ra, y đã biến mất không thấy đâu nữa.

“Chiêu...” Hoàn Nhan Liệt khó tin nhìn vết máu trong lòng bàn mình, đó là máu của Hoàn Nhan Chiêu! “Phụ hoàng rõ ràng đã đáp ứng ta sẽ không làm khó Chiêu...”

“Tam hoàng tử...” A Khấu lại nhặt lên một viên thuốc khi nãy rơi xuống lúc Hoàn Nhan Chiêu giãy giụa, trực giác bảo đây không phải là thứ tốt đẹp gì.

Hoàn Nhan Liệt gắt gao nhìn chằm chằm viên thuốc kia, tại sao bên người Chiêu lại có thứ này? Nhưng điều tối trọng yếu hiện tại không phải vấn đề này, mà là: thuốc này đến tột cùng dùng để làm gì? Chiêu nhất định sẽ không nói, như vậy cũng chỉ có thể, “Về phủ trước, điều tra rõ xem thuốc này là cái gì, sau đó mới tính toán.”

A Khấu cũng ý thức được chuyện nghiêm trọng, vội vàng theo Hoàn Nhan Liệt ly khai hoàng cung.

(*) Ngô đồng thụ,

Tam canh vũ,

Bất đạo ly tình chính khổ.

Nhất diệp diệp,

Nhất thanh thanh,

Không giai trích đào minh.

Ngô đồng nọ

Đêm mưa gió,

Chẳng nói ly tình chính khổ

Chiếc lá rụng

Hạt mưa rơi

Xào xác suốt đêm dài

Trích *Canh lậu tử kỳ 6*, Ôn Đình Quân, Người dịch: Nguyễn Chí Viễn

41. Chương 41

“Người nói cái gì? ‘Toái mộng vọng ngôn’? Đúng là ‘Toái mộng vọng ngôn’, không nhầm chứ?” Hoàn Nhan Liệt đột nhiên đứng lên, chỉ cảm thấy hai tay đều phát run.”Chiêu... Chiêu bên người sao lại có ‘Toái mộng vọng ngôn’! Ai cho Chiêu? Ta muốn giết cả cữu tộc hần!”

“Tam hoàng tử, hiện tại không phải lúc nên nói điều này! Ta lo lắng bên người Thập Thất Hoàng tử không chỉ có một ‘toái mộng vọng ngôn’, liệu ngài có...” A Khấu còn bình tĩnh hơn Hoàn Nhan Liệt.

“Sẽ làm! Nhất định sẽ làm!” Hoàn Nhan Liệt đã xông ra ngoài, hét lớn, “Chuẩn bị ngựa! Ta phải lập tức tiến cung! Chuẩn bị ngựa cho ta!”

Mới vừa lên ngựa, Hoàn Nhan Liệt liền dùng sức kẹp chân vào bụng ngựa, quất một roi mạnh vào hông nó, con ngựa kia rõ ràng không ngờ tốc độ của nó mà vẫn còn bị người bức giục như thế, hí lên một tiếng rồi như mũi tên phóng ra ngoài.

Lúc ra roi thúc ngựa tới được hoàng cung, quần áo Hoàn Nhan Liệt toàn bộ đều đầm mồ hôi, A Khấu đi theo hần cũng giống như vậy. Thế nhưng Hoàn Nhan Liệt không thấy người hần muốn gặp ở Ngọc Sâm Cung của Hoàn Nhan Chiêu.”Thập Thất Hoàng tử đâu? Chiêu đã đi đâu rồi?”

Đám nội thị cùng cung nữ trong cung bị chất vấn đều câm như hến, á khẩu không trả lời được.

“Chủ tử của chính mình đi nơi nào cũng không biết, các người làm việc sao mà kém như vậy?” A Khấu cũng tức giận, “Các người có đầu óc không vậy?”

Nội thị cùng cung nữ đều quỳ trên mặt đất, chỉ biết liều mạng dập đầu, lại vẫn không ai trả lời được.

Hoàn Nhan Liệt lại không thể thật sự giết bọn họ vì thế, chỉ nôn nóng đi đi lại lại. Ánh mắt ra sức tìm kiếm trong cung điện, mong muốn tìm được bóng dáng của Chiêu. Bỗng nhiên ánh mắt hắn dừng lại ở lư hương đặt trên bàn trà...

Buổi sáng lúc ôm lấy Chiêu phát giác trên người y có một loại mùi mơ hồ, giờ nhớ tới hình như là – mùi của Vạn tái thanh không, thứ hương phụ hoàn thích nhất. Trên người Chiêu vì sao lại có mùi hương này? Chiêu luôn luôn không thích nó. Chẳng lẽ... Chiêu nói phải quên Thích Thiếu Thương...

Suy nghĩ bị vây trong sương mù đến đây xuất hiện một đạo ánh sáng, giống như có một chiếc rìu sắc bén đem bổ đám hỗn độ này ra! Sự tình vốn vẫn như ẩn như hiện, hay nói cách khác, điều Hoàn Nhan Liệt vẫn cực lực muốn lãng tránh, cuối cùng không thể tiếp tục che giấu!

“Phụ hoàng! Tẩm cung của Phụ hoàng!” Hoàn Nhan Liệt kiềm nén hô nhẹ một tiếng, xông ra ngoài.

“Tử tuyền cung điện khóa yên hà, toan lấy Vô thành dựng để gia (*) Phụ hoàng, Tử Tuyền Cung của ngài có phải ý tứ này hay không? Ngài cũng đã làm hoàng đế nhiều năm như vậy, cũng sắp tuổi già sức yếu, lực bất tòng tâm, thoái vị nhường cho người hiền được không?” Hoàn Nhan Chiêu đang bị những người kia lo lắng sẽ tự sát, lúc này lại thần thanh khí爽, dương dương tự đắc đứng trước mặt hoàng đế Đại Kim, ngoài quần áo hơi không chỉnh tề cũng không có chỗ không ổn nào khác.”Thơ Lí Thương Ẩn thừa diễm tình mà không đủ đại khí. Đem Tử Tuyền Cung này sửa tên đi, được không?”

Bức vua thoái vị, vô luận là đối với Cố Tích Triều hay là đối với Hoàn Nhan Chiêu mà nói, dường như cũng vẫn không phải việc gì khó!

“Người... Người khi nào thì...” Lúc này hoàng đế Đại Kim quốc lại vô cùng chật vật ngã trên mặt đất xuống trước Hoàn Nhan Chiêu, không thể động dậy.

“‘Toái mộng vọng ngôn’, ta ăn nửa viên ‘Toái mộng vọng ngôn’. Ta có Bích U Hàn Minh Công hộ thể, cho nên tạm thời còn áp chế được độc tính của nó. Nhưng phụ hoàng không như vậy, ngài mới vừa uống máu của ta, tự nhiên cũng trúng độc. Đương nhiên, độc tính cũng không mạnh. Chỉ có thể làm cho ngài toàn thân tê liệt trong thời gian uống một chén trà nhỏ mà thôi, nhưng thời gian một chén trà này đủ cho ta đem ngài thiên đao vạn quả, làm Đại Kim quốc thay đổi triều đại!”

“Người! Người còn biết trẫm là phụ hoàng của người? Người dám thí quân thí phụ?” Hoàng đế giận dữ, tuy rằng cũng có sự sợ hãi cái chết xuất phát từ bản năng nhưng cũng đè nén xuống rất tốt.

“Điều này... Chính là vấn đề cuối cùng ta vẫn muốn hỏi ngài.” Hoàn Nhan Chiêu cười khê ngồi xổm xuống, “Ngài đến tận cùng có coi ta là con của ngài hay không? ... Vốn là vẫn muốn hỏi, bây giờ không còn nghĩ tới nữa, bởi vì ta đã biết đáp án.”

“Đáp án của người...” Hoàng đế không yên nhìn hắn, tư vị tính mạng của mình nằm trên tay người khác không tốt đẹp gì, thậm chí thực tồi tệ!

“Không phải! Đều không phải là ‘có’ hoặc ‘không có’, mà ta căn bản không phải con của ngài! Lấy máu nhận thức thân, máu ta và ngài không thể cùng dung, còn không đủ để giải thích sao?”

“Lấy máu nhận thức thân cũng không hoàn toàn có thể tin!”

Nghe trả lời như vậy, Hoàn Nhan Chiêu lại không dao động, chỉ cười bất đắc dĩ và lắc đầu, “Phụ hoàng ——” một câu “Phụ hoàng” này được nói với sắc thái vô cùng trào phúng, “Ngài không thể xuất ra khí khái thấy chết không sờn sao? Hay hưởng phú quý lâu quá rồi nên bắt đầu sợ chết? Như vậy sao có thể xem là người Nữ Chân chúng ta những đại anh hùng? Lời này ngài hắn nên nói vào lúc ta bảy tuổi, hiện tại —— chậm!”

“Chiêu!” Nhìn đến sát ý lấp lệt của Hoàn Nhan Chiêu, hoàng đế biết cầu y đã là vô vọng, hô lớn đứng lên, “Người tới! Người tới, hộ giá! Hộ giá ——”

“Tiết kiệm khí lực đi! Toàn bộ Tử Tuyền Cung cũng chỉ có hai người chúng ta, thị vệ gần chúng ta nhất cũng ở bên ngoài Tử Tuyền Cung cách hai mươi bước, đây chính là an bài của chính phụ hoàng. Không ngại, thừa dịp còn chút thời gian nói cho ta biết ngài muốn truyền ngôi cho ai, hiểu rõ rồi chứ?”

“Hoàn Nhan Chiêu, giết trẫm, người cũng không sống được! Huống hồ, người còn trúng độc ‘Toái mộng vọng ngôn’!”

“Không việc gì, còn có Tam hoàng huynh của ta, hắn nhất định sẽ tới cứu ta, tự mình đem giải được ‘toái mộng vọng ngôn’ đưa tới. Ân... Vạn nhất hắn không dám tới, cũng không sao, hắn mất đi ngôi vị hoàng đế, ta vứt bỏ tánh mạng. Ta đã sớm không muốn sống, nhưng ngôi vị hoàng đế này cũng là thứ hắn tha thiết ước mơ, so sánh với điều đó, ta cũng không chịu thiệt phải không?”

“Bỏ được một thân mình, dám đem hoàng đế... lạ... hạ... mã (*)?” Thanh âm hoàng đế run lên, y nghiêm túc! Đây là trăm phương ngàn kế của y!

“Đúng vậy! Năm bước đổ máu, đồ trắng thiên hạ, hôm nay cũng phải làm!” Nét mặt tươi cười của Hoàn Nhan Chiêu xinh đẹp như lưu ly, hồn nhiên như hài đồng.

“Chiêu, người thả trầm, trầm đem Văn Tình trả lại người, đem bài thuốc bích huyết đan cũng cho người! Hoa Ly cùng Ngột Thuật đều giao cho người xử trí! Người không phải thích Đại Tổng sao? Còn có Thích Thiếu...”

Hoàng đế đột nhiên im lặng không phải vì độc phát thân vong, mà vì Hoàn Nhan Chiêu một kiếm tước đi mũ triều của hắn, mũ rồng của hắn! “Phụ hoàng, ngài thật đúng là mau quên! Mệnh hai chúng ta tương sinh tương khắc, thử tiêu bỉ trường (*). Nói cách khác, chỉ cần ngài một ngày vẫn là hoàng đế, ta liền một ngày không thể ngẩng đầu! Giết ngài, Tam hoàng huynh thế chỗ, ta là đệ đệ duy nhất của hắn, hắn lại thương yêu ta như vậy, vinh hoa phú quý dễ như trở bàn tay, ta sao có thể bị mê hoặc vì chút tiểu lợi nhỏ bé của ngài?”

“Chẳng lẽ muốn để cho hắn biết quan hệ trong lúc đó giữa ta và người thì không quan trọng?”

“Lời gièm pha của hoàng thất, ai dám nói ra? Ngài dù sao cũng trở thành tiên đế, để cho ngài chừa chút mặt mũi không được sao? Còn có di ngôn gì muốn dặn dò không?”

Hoàng đế không trả lời, chỉ liều mạng muốn di động thân thể của mình, chỉ tiếc không may cử động được.

“Phụ hoàng,” cảm giác huyết khí dâng lên, Hoàn Nhan Chiêu cũng biết không thể tiếp tục kéo dài, độc tính một khi phát tác chết cũng chính là mình! “Ta sẽ tưởng niệm ngài, bởi vì báo thù lần này cũng không tạt húng!”

Hoàn Nhan Chiêu tươi cười không chê vào đâu được, đem trường kiếm đâm vào ngực hoàng đế Đại Kim!

(*) *Tử tuyền cung điện toả yên hà*

Dục thủ vu thành tác đế gia

Bên dòng suối biếc, cung điện khóa kín trong làn khói và ráng mây

Vua Tùy Dượng đế định lấy thành Vô để làm nhà của Hoàng đế.

Suối xanh cung điện khóa yên hà,

Toan lấy Vô thành dựng để gia.

Tùy Cung, Lý Thương Ẩn, Dịch thơ Trần Trọng San

(*) Lạp hạ mã: Kéo xuống ngựa, ngã ngựa.

(*) Thử tiêu bỉ trường: Bên này mất, bên kia mới sinh ra

42. Chương 42

“Vĩnh Vương gia, ngài không thể đi vào! Vĩnh Vương gia, hoàng thượng có chỉ, ai cũng không thể quấy rầy Tử Tuyền Cung...”

“Cút ngay! Ai dám cản đường, bổn vương sẽ giết hắn ngay lập tức!”

“Chiêu...” Khí thế vừa rồi lớn như vậy, lại không duy trì được lâu. Hoàng Nhan Liệt và A Khấu vừa chạy vào Tử Tuyền Cung, thấy tình cảnh trước mắt đều kinh hãi không nói được một lời.

Hoàng đế Đại Kim quốc ngã trên mặt đất, mũ rồng lăn lóc một bên. Máu chảy ra từ ngực thành vũng trên mặt đất, ngài đã chết! Hoàng đế Đại Kim quốc đã băng hà! Mà hung thủ giết ngài, bảo kiếm đâm vào ngực hoàng đế nằm trên tay Hoàn Nhan Chiêu! Trên tay Thập Thất Hoàng tử của Đại Kim quốc! Trên tay thân đệ đệ ruột thịt cùng một mẹ sinh ra của Vĩnh Vương Hoàn Nhan Liệt!

“Hoàng Thượng! Hoàng, Hoàng Thượng.....” Vài thị vệ theo vào hoảng sợ ngã lăn trên mặt đất! Hoàng Thượng bị ám sát, bọn họ bảo hộ bất thành, chính là thiên đạo vạn quả cũng khó chuộc được tội!

Hoàn Nhan Chiêu chỉ cười hư ảo, chậm rãi rút thanh kiếm ra, từng ngón, từng ngón thả buông, trường kiếm dính máu rơi trên mặt đất; tiếp theo loạng choạng xoay người, thoạt nhìn tưởng chừng y không chống đỡ nổi chính mình. Y nhìn về phía Hoàn Nhan Liệt, sắc mặt lộ vẻ sầu thảm, ánh mắt tan rã khiến người khác không thể ngắm nhìn, tựa hồ lúc này trời đã sập xuống chôn vùi y. “Tương sinh tương khắc, tương sinh tương khắc... Ta nên sớm giác ngộ... Liệt ca ca, Chiêu lại gây họa...”

“Chiêu, Chiêu... Người đừng xằng bậy, đừng...” Hoàn Nhan Liệt bước nhanh xông lên, nhưng vẫn chậm một bước! Hoàn Nhan Chiêu ngửa đầu đem “Toái mộng vọng ngôn” đã chuẩn bị trước nuốt vào vào trong bụng.

Hoàn Nhan Chiêu đã ăn nửa viên “Toái mộng vọng ngôn”, hiện tại lại dùng nốt nửa viên còn lại, cho nên độc phát tác phi thường mau. Khi Hoàn Nhan Liệt ôm lấy Hoàn Nhan Chiêu xui lơ ngã xuống, y đã mệnh treo sợi chỉ, đang hấp hối.

Hoàn Nhan Liệt vội vã đem giải được nhét vào trong miệng y, luống cuống tay chân che dấu cảnh quần áo lằng lộn trên người y, gắt gao ôm lấy y cùng trượt xuống, kinh ngạc xuất thần chăm chăm nhìn thi thể phụ hoàng. Tình cảnh lúc này thật sự chấn động! Phụ hoàng của chính mình lại cùng thân đệ đệ của mình... Hiện tại lại chết trên tay Chiêu... hắn phải làm như thế nào? Phải thu thập cục diện này như thế nào?

Mà lúc này, bọn thị vệ cũng đã phản ứng, giãy giụa bò lên hướng ngoài cung mà chạy, “Thích khách! Bắt thích khách! Hoàng Thượng bị —— a...”

Bọn họ cũng không có cơ hội ra ngoài thông báo được tin tức đó, A Khấu hộ tống Hoàn Nhan Liệt nhanh chóng nhất trường kiếm trên mặt đất mà tiến lên – giết người diệt khẩu!

“A Khấu, người...” Hoàn Nhan Liệt trừng mắt nhìn hắn khó tin, phụ hoàng tử vong, đệ đệ trúng độc, hai sự kiện khiến suy nghĩ của hắn bị cản trở trong chốc lát.

“Tam hoàng tử!” A Khấu vọt tới trước mặt hắn hạ kiếm quỳ xuống đất, nhìn thẳng vào mắt Hoàn Nhan Liệt nói, “Sống chết trước mắt, Tam hoàng tử ngàn vạn lần phải cân nhắc thấu đáo! Có câu con cái sai lầm, bần thêm chỉ là dài dòng. Không chỉ Thập Thất gia, thậm chí quý phủ Vĩnh Vương, hơn trăm khẩu đều sẽ chết không có chỗ chôn!”

Hoàn Nhan Liệt tâm thần chấn động, ánh mắt dao động không ngừng ở phụ hoàng và Hoàn Nhan Chiêu.

A Khấu tiếp tục nói: “Hoàng Thượng đã khuất núi băng hà, người chết không thể sống lại. Hiện tại, thân nhân duy nhất của Tam hoàng tử chỉ có Thập Thất gia, đây là thứ nhất. Thứ hai, vì Thập Thất gia là thân đệ đệ của Tam hoàng tử, một khi tin Hoàng thượng bị Thập Thất gia giết chết lan truyền ra ngoài, nhất định sẽ bị đám người Hoàn Nhan Tân Nam đại tố văn chương. Đến lúc đó, ngôi vị hoàng đế đối với Tam hoàng tử chẳng những là vô vọng, phía sau càng sẽ bị xúi giục vu khống, hoặc sa vào tù tội, hoặc thân đầu lia nhau, ngay cả toàn bộ Vĩnh Vương phủ cũng sẽ bị đem chôn cùng!”

“Người nói rất đúng!” Hoàn Nhan Liệt trầm giọng nói, sự đau đớn của đứa con khi cha chết cuối cùng vẫn bị khát vọng đối với quyền thế hoàng vị chế phục, “Ta phải bảo hộ Chiêu!”

Hoàn Nhan Chiêu vẫn dựa vào trong lòng Hoàn Nhan Liệt, lúc này rốt cuộc hơi thở hòa hoãn lại, bình tới nước hiểm, Hoàn Nhan Liệt, ta biết người sẽ lựa chọn như vậy! Hoàng quyền, bất luận kẻ nào cũng đều không thể kháng cự, cho dù là người cũng không ngoại lệ!

“Chiêu!” Hoàn Nhan Liệt tự nhiên cũng chú ý thấy người trong lòng đã khôi phục tri giác, hắn ngẫm nghĩ, nâng y dậy, ngón tay nhanh chóng chế trụ hai vai y, tưởng chừng muốn bóp nát xương cốt! Gần từng tiếng hỏi, “Người cho ta biết, vì sao người ở tẩm cung của phụ hoàng, người nhìn thấy cái gì? Những thị vệ này do ai giết?”

Hoàn Nhan Chiêu từ trước đến nay cơ biến, lập tức có đáp án, tuy rằng thanh âm vẫn thực suy yếu, cũng vẫn nói vô cùng kiên định: “Là phụ hoàng cho triệu ta vào cung, còn chưa kịp nói đến chuyện gì thì gặp phải thích khách, phụ hoàng bị thích khách che mặt giết chết, những thị vệ này cũng bị...”

“Tốt lắm!” Hoàn Nhan Liệt vừa lòng gật đầu, lại hỏi tiếp, “Phụ hoàng trước khi lâm chung có di chỉ gì?”

“Tam hoàng huynh...” Hoàn Nhan Chiêu cố ý ngây cả người rồi mới nói tiếp, “Phụ hoàng, phụ hoàng có di chỉ để Tam hoàng huynh thừa kế để vị.” Hoàn Nhan Chiêu không chỉ phải phối hợp Hoàn Nhan Liệt diễn trò, càng phải diễn thật tốt kịch bản của chính mình, không để cho Tam hoàng huynh của hắn nhìn ra sơ hở, có thể nói là như đi trên băng mỏng.

“Tốt lắm, thật sự tốt lắm! Nhi tử nhất định sẽ kế thừa di chỉ của phụ hoàng, dẫn dắt Đại Kim chinh phục Đại Liêu Đại Tống!” Hoàn Nhan Liệt hào hùng vạm vỡ nói, nhìn về mặt hắn giống như đã quân lâm thiên hạ, một tay râu tóc càn khôn!

Ngay sau đó hắn chớp lấy kiếm trong tay A Khấu, xoay người đâm vào ngực Hoàn Nhan Chiêu!

Hoàn Nhan Chiêu sớm đề phòng hắn ra tay, hơi hơi nghiêng thân mình tránh bị đâm vào chỗ hiểm yếu, nhưng vẫn phun ra một búng máu, máu dính nhiều điểm trên vạt áo trắng nhìn đến ghê người! Y đưa tay che miệng vết thương trên vai trái, vô lực buông đầu xuống nói: “Người giết ta cũng tốt, nhưng chớ quên người từng hứa chuyện của ta, được không?”

“Ta sao lại giết người?” Hoàn Nhan Liệt nhẹ nhàng nâng cằm y lên, giúp y lau đi vết máu bên khóe miệng, ôn nhu nói, “Hôm nay trong Tử Tuyền Cung đã chết quá nhiều người, sau này này trong hoàng cung còn chết nhiều người hơn nữa, không cần thêm mạng của người. Có điều phụ hoàng gặp chuyện bỏ mình, hoàng tử như ngươi nếu không chịu chút thương tổn thì làm sao ăn nói được? Những lời vừa rồi, nhớ kỹ chưa?”

Hoàn Nhan Chiêu kiệt sức gật đầu, trận này vẫn chưa diễn xong, y chưa thể hôn mê.

“A Khấu, cho người khống chế toàn bộ cấm cung, sau đó tuyên các đại thần yết kiến! Chú ý nước đi của hoàng thúc, về phần Bình vương, chỉ cần Thần phi, mẫu thân hắn còn ở trên tay ta, hắn sẽ không làm ra động tĩnh gì lớn.” Hoàn Nhan Liệt đến lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo lại, đủ để ứng phó tình hình.

“Vâng! Vậy có cần triệu hồi quân đội của chúng ta về Hội Ninh phủ, dĩ trách vạn toàn?”

“Không cần! Ta danh chính ngôn thuận lên ngôi, không cần như thế.” Hoàn Nhan Liệt hiểu rất rõ hắn khống chế cấm cung đã là hành động bất thường, nếu lên đến mức điều động quân đội, lòng người sẽ nghi ngờ, lại biến lợn lành thành lợn què.

“Nhưng nếu Hoàn Nhan Tân Nam...”

“Nếu hắn cử binh, đó là mưu phản! Đến lúc đó dựa vào lực lượng cả nước, hắn nhất định sẽ bại!”

“Đúng vậy!” A Khấu hưng phấn dị thường, khổ tâm xây dựng cơ đồ nhiều năm như vậy, Tam hoàng tử rốt cuộc đã có thể kế thừa để vị, hắn cuối cùng không cô phụ ủy thác của mẫu phi ngài.

“Đúng rồi, hơn nữa phải chú ý đừng để Hoa Ly chạy.” Hoàn Nhan Liệt nâng Hoàn Nhan Chiêu dậy, một mặt giúp y xử lý miệng vết thương, một mặt phân phó, “Còn nữa, tuyên thái y.”

43. Chương 43

Thục Dược Cư, tẩm cung của thần phi. Tên cung là sau khi nàng tiến cung, hoàng thượng chính mình vì nàng mà sửa lại. Thần phi tuy là nữ tử, nhưng nàng lại rất thông minh lanh lợi. Sau khi vào cung không lâu, thay Hoàng thượng giải quyết được vài vấn đề hóc búa, Hoàng thượng mới khen nàng là “Tướng của hậu cung”, cho nên cũng chỉ có thục dược, tướng của muôn hoa mới xứng với nàng!

Sau khi được đổi tên, Thục Dược Cư trồng đủ loại cây thục dược. Nhưng hồng nhan còn chưa già nua, ân tình xưa đã đứt đoạn, từ sau khi mẫu phi của Vĩnh Vương, Lan Phi, tiến cung, Hoàng Thượng dần dần không còn thương yêu nàng nữa. Rõ ràng tham mới chán cũ, còn khắt khe chỉ trích nàng không hiểu chuyện, hậu cung tham gia vào chính sự, ngoại thích lại chuyên quyền! Lan Phi, vua của muôn hoa. Đấy Thần Phi nàng tới đất nào?

Tiếc rằng ngay cả bụng mình cũng không tranh giành được! So với Lan Phi, mình vào cung trước nhiều năm như vậy, lại liên tiếp sinh ra toàn con gái! Tới khi vất vả sinh ra được đứa con trai độc nhất Hoàn Nhan Bình, Hoàn Nhan Liệt, nhi tử của tiểu tiện nhân Lan Phi kia đã nghiễm nhiên mang bộ dạng thái tử!

May mắn, còn có Hoàn Nhan Chiêu!

Cho nên nói một thứ tốt đẹp là đủ rồi! Lòng tham không đáy, lão thiên gia có thấy sao?

Thục dược, lan hoa...

Ai biết được cuối cùng lại còn có một gốc sen xanh?

Chẳng lẽ thật sự thành tại Tiêu Hà, bại cũng tại Tiêu Hà? (1)

Thần phi cầm giận nắm lên trái cam cống phẩm giữa bồn ngọc lưu ly, dùng ngón tay thanh mảnh chậm rãi bóp vỡ! Cam cống phẩm tươi ngon rỉ ra chất lỏng, chảy qua móng tay, đỏ như máu!

Thanh liên trong truyền thuyết chỉ mọc trên núi Bồng Lai, tiên phẩm như thế, phàm phu tục tử há có thể khinh nhờn được? Ngày đó Hoàng thượng làm ra sự tình kia, cũng đã định tai họa hôm nay!

“Bị thích khách che mặt giết?” Lời như thế cũng chỉ có thể lừa được mấy lão đại thần cổ hủ mà thôi, nghĩ muốn giấu diếm được Thần phi nàng, hậu cung chi tương, vẫn còn non lắm!

Hoàng Thượng, không phải chết trong tay Hoàn Nhan Chiêu thì cũng nhất định là chết trong tay Hoàn Nhan Liệt! Nói không chừng, chính là hai huynh đệ bọn họ hợp mưu giết vua!

Chỉ tiếc, cho dù nàng có biết chân tướng cũng không thể vạch trần! Toàn bộ cấm cung, thậm chí toàn bộ Hội Ninh Phủ cũng đã rơi vào sự khống chế của Hoàn Nhan Liệt, mà con trai nàng trong tay không có binh quyền, thế lực trong triều lại càng không chắc chắn như Hoàn Nhan Liệt. Về phần bên gia tộc nhà nàng, cũng khó mà so tranh được! Vốn nàng tính chỉ cần Hoàng Thượng còn có thể sống thêm bốn, năm năm nữa, chờ Bình nhi đủ lông đủ cánh liền có thể cùng Hoàn Nhan Liệt quyết tranh hơn thua, giờ thì sao?

Hoàng Thượng vừa chết, thế cục vẫn giằng co lập tức liền nổi lên biến hóa. Hoàn Nhan Liệt, Hoàn Nhan Tân Nam trong tay đều có binh quyền, một bên khống chế Hội Ninh Phủ, một bên chiếm cứ Liêu Tây Quan. Nhìn tướng chừng thế lực ngang nhau, nhưng kỳ thật nắm giữ tiên cơ phải là Hoàn Nhan Liệt, hẳn có di chỉ của tiên hoàng, tuy rằng không xác định được thiệt giả thế nào, nhưng phía sau, mỗi người đều cảm thấy bất an, còn ai dám nghi ngờ thực giả?

Chẳng lẽ kết quả lại như vậy, chẳng lẽ nàng lại bại bởi tiện nhân Lan Phi kia? Thật sự khiến người ta không cam lòng!

“Mẫu phi! Mau nghĩ biện pháp đi!” Hoàn Nhan Bình ở bên suốt nửa ngày lại gấp đến nỗi đi qua đi lại, “Phụ hoàng, phụ hoàng tại sao lại đem ngôi vị hoàng đế cho Hoàn Nhan Liệt chứ?”

Đứa con trai này... Cũng vẫn chẳng từng trải chút nào! Thần phi bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Con không định để mẫu phi nghĩ cho cẩn thận sao? Nóng vội cũng chẳng ăn được đậu phụ nóng!”

“Nóng vội? Chẳng lẽ con có thể không nóng vội? Trước mắt đã thấy Hoàn Nhan Liệt tháng sau sẽ đăng cơ! Mẫu phi, chẳng lẽ mẹ thật sự nhẫn tâm nhìn đứa con độc nhất cả đời phải hướng Hoàn Nhan Liệt, hướng đứa con của Lan phi kia mà tam quỳ cửu khấu (2)?” Hoàn Nhan Bình kích vào điều mà Thần phi để tâm nhất.

Thần phi oán hận đem trái cam cống phẩm nát ném đi, “Con không cần kích ta, bụng dạ hẹp hòi của con ta còn không rõ sao?” Thở dài, nàng theo thói quen đưa tay lên muốn chỉnh lại trâm cài tóc trên đầu, chạm tới mới phát giác lúc này nàng đang một thân tang phục trắng thuần! Xui xẻo! “Chỉ trách phụ hoàng con chết sớm, còn có thể có biện pháp nào?”

“Mẫu phi...” Hoàn Nhan Bình kéo tay áo mẫu phi, “Mẹ nhất định phải có biện pháp, mẹ chính là tướng của hậu cung! Tài trí khiến cho nam nhi cũng phải hổ thẹn...”

“Đúng vậy, ta thật không hiểu nổi vì sao con một chút cũng không học được của ta?” Thần phi ngay cả mí mắt cũng chưa nhướn lên, cầm rồi lại buông một trái cam cống phẩm khác, Hoàn Nhan Liệt chết tiệt! Hoàn Nhan Chiêu chết tiệt! Lan Phi chết tiệt!

Từ từ, Hoàn Nhan Chiêu? Chẳng lẽ...

“Con nói đi chỉ của phụ hoàng do ai nhấn lại? Hoàn Nhan Chiêu?”

“Hiển nhiên là y! Y là thân đệ đệ của Hoàn Nhan Liệt, đương nhiên sẽ nói giúp cho hần!” Hoàn Nhan Bình căn bản không đem Hoàn Nhan Chiêu để vào mắt, nếu không phải bởi vì y là thân đệ đệ của Hoàn Nhan Liệt, chỉ sợ hần thậm chí còn chẳng biết y là ai. Phụ hoàng có rất nhiều con, hần làm sao rảnh rang đi mất công ghi nhớ nhân vật chẳng liên quan tới mình? “Y hiện tại đã hôn mê nhiều ngày ở Ngọc Sâm Cung, còn có thể làm gì?”

“Y đã tỉnh rồi! Đúng là mạng lớn, một kiếm xuyên tim cũng không giết nổi y!” Thần phi có chút tức giận, nàng không thích Hoàn Nhan Chiêu, vẫn luôn không thích! Hai năm nay, nàng luôn luôn nhấn nhục! Mặc dù là vì con, cũng là vì Hoàn Nhan Chiêu! Ngẫm nghĩ một hồi, nàng lại nói, “Nếu nói là không sử dụng được y, cũng không hần... Chỉ cần có thể nắm được nhược điểm của y, không sợ y không nghe lời!”

“Nhược điểm gì?” Hoàn Nhan Bình vội vàng hỏi.

Thần phi xoay người nhìn hần, bỗng nhiên lại lắc đầu, “Không được! Cho dù y chịu đổi giọng, không có quân lực trong tay, chúng ta cái gì cũng đều không làm được! Một lúc bất cẩn, còn có thể đánh mất tính mạng!”

“Mẫu phi còn chờ gì nữa! Mẹ sao lại do dự như vậy chứ! Điều tối quan trọng hiện tại chính là không để Hoàn Nhan Liệt ngồi lên ngai hoàng đế, không phải người chết thì làm sao ta sống! Hơn nữa, ngoại công dù sao cũng có chút thân binh, cùng lắm thì oanh oanh liệt liệt đánh với hần một trận! Như vậy thua cũng không có gì oán hận, như bây giờ mẹ bảo con nuốt sao được khẩu khí này!”

Thần phi quả nhiên bị thuyết phục, kéo hần vào trong phòng, cẩn thận đóng cửa lại, thấy rõ bốn bề vắng lặng, mới nói: “Con có biết Thập Thất đệ Hoàn Nhan Chiêu của con cùng phụ hoàng con có quan hệ gì không?”

“Phụ tử a, còn có thể có gì khác sao?” Hoàn Nhan Bình vừa nói xong đã bị mẫu phi hung hăng trừng mắt một cái, vội vã đổi lại, “Bất quá, nghe nói Hoàn Nhan Chiêu không phải giọt máu của phụ hoàng. Lan Phi kia không phải vì vậy mới thất sủng sao?”

“Đích xác! Năm đó lấy máu nhận thức thân, máu hai cha con bọn họ không thể cùng dung!” Ngữ khí của Thần phi có vài phần đắc ý, thế nhưng sắc mặt vẫn thập phần ngưng trọng, “Nhưng điều mẫu phi hôm nay muốn nói cho con biết không phải việc này.” Nàng hít sâu một hơi, nhất cổ tác khí (3) đem lời trong lòng nói ra toàn bộ một hơi, bởi vì nếu không như vậy, nàng không có đảm lượng nói tới lời cuối cùng! “Phụ hoàng con cường bạo Hoàn Nhan Chiêu! Đã từ hơn một năm trước, mà cũng đã hơn một năm tới nay phụ hoàng con vẫn... vẫn mê luyến Hoàn Nhan Chiêu!”

Hoàn Nhan Bình lập tức nhảy dựng lên, kêu to: “Điều đó không có khả năng! Bọn họ là phụ tử!”

“Nếu không phải đêm đó tận mắt nhìn thấy, ta cũng sẽ không tin! Trong hoàng cung đại nội lại phát sinh chuyện như thế... Chuyện dơ bẩn nhất thế gian!... Cho nên hơn một năm này, mẫu phi mới có được sủng hạnh của phụ hoàng con, bởi vì hần muốn ta giúp hần giấu diếm vụ tai tiếng hoàng thất này! Nếu không,

dựa vào tư sắc bây giờ của mẫu phi, đủ sức nhận được cái gì?” Thần phi bỗng nhiên lạnh lùng nở nụ cười, gương mặt thiếp phấn hoa vàng bởi vì già nua, cừu hận, ác độc mà càng vắn vẹo.

“Điều đó không có khả năng! Điều đó không có khả năng!” Hoàn Nhan Bình lại vẫn khó có thể tin nổi, “Độ tin cậy của việc lấy máu nhận thức thân vốn không cao, vạn nhất... nếu bọn họ chính là thân phụ tử! Phụ hoàng tại sao có thể hồ đồ như vậy, thể diện của hoàng gia để ở chỗ nào?”

“Phụ hoàng con đến nay vẫn không quên được Lan Phi! Nếu Hoàn Nhan Chiêu không phải nam nhi, e rằng diện mạo y và Lan phi cũng giống như từ cùng một khuôn mẫu khắc ra!” Mà đó cũng là nguyên nhân nàng cực kỳ hận Hoàn Nhan Chiêu, đó chính là gương mặt mà nàng cực kỳ căm ghét! “Hiện tại vấn đề không phải tin hay không tin! Có nhược điểm này, Hoàn Nhan Chiêu còn không bị con bài bố? Trong nháy mắt, Hoàn Nhan Liệt sẽ từ người thừa kế ngôi vị hoàng đế trở thành kẻ mang tội lớn thí quân thí phụ! Con còn không đi mau? Nếu chậm, khó đảm bảo Hoàn Nhan Liệt sẽ không giết người diệt khẩu!”

Hoàn Nhan Bình được mẫu phi bày mưu đặt kế, vội vàng ly khai.

Thần phi lại lẳng lặng nở nụ cười, tựa hồ hoàn toàn không đem biến đổi lớn sắp tới để vào mắt. Lan nhi muội muội, trượng phu của mình cùng con trai của mình làm ra chuyện như thế, muội ở trên trời nếu linh thiêng cũng chẳng có được an bình, không phải vậy sao?

Không khỏi nhớ tới đêm đó nhìn thấy tình cảnh giữa Hoàng Thượng và Hoàn Nhan Chiêu. Nàng vốn thấy được rất nhiều, thế nhưng cho tới hôm nay ấn tượng sâu nhất cũng là ánh mắt khi đó của Hoàn Nhan Chiêu, ánh mắt của loài lang sói cô độc bị thương. Sâu thẳm lạnh như băng, như hàn phong phần phật gào thét trong tuyết cốc!

Thần phi đột nhiên không tự chủ được rùng mình!

(1) *Thành tại Tiêu Hà, bại cũng tại Tiêu Hà*: Tiêu Hà () (?-193 TCN) vốn là người huyện Bái (ở vùng Giang Tô ngày nay), là Thừa tướng nhà Hán. Tiêu Hà cùng với Trương Lương, Hàn Tín là “tam kiệt nhà Hán” (*Phi Tam kiệt tất vô Hán thất* nghĩa là *không có tam kiệt trợ giúp thì không có triều Hán*). Ông có đóng góp nhiều cho thành công của Lưu Bang trong thời Hán Sở tranh hùng. Ông cũng là người có công giúp Hàn Tín đến với Lưu Bang nhưng đồng thời cũng có phần nào trách nhiệm trong cái chết của Hàn Tín, việc này đã trở thành một ngạn ngữ của Trung Quốc (, “thành dã Tiêu Hà, bại dã Tiêu Hà”).

(2) *Tam quỳ cửu khấu*: Quỳ ba lần, khấu đầu chín lần.

(3) *Nhất cổ tác khí*: Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm.

“Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc.

44. Chương 44

Trong Ngọc Sâm Cung, Hoàn Nhan Chiêu hữu khí vô lực tựa vào trên giường, lẳng lặng thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ. Cả người ảm đạm giống như sen xanh héo rũ, lộ ra bụi tử vong. Nếu không phải ánh tà dương mùa đông xuyên qua cửa sổ khiến gương mặt y sáng lên một chút, y thoát nhìn thật giống như một con rối không có sinh mệnh.

Đã cách lúc hoàng đế Đại Kim quốc bị ám sát qua đời cả mười chín tầng trời, mà y lại hôn mê nửa tháng! Trong khoảng thời gian hơn nửa tháng này đủ để Hoàn Nhan Liệt khổng chế toàn bộ thế cục cầm cung. Y hiện tại tuy nói là được an trí ở Ngọc Sâm Cung để dưỡng thương, còn không bằng nói là bị giam lỏng ở tại Ngọc Sâm Cung! Vết thương trên người không quá nặng, Hoàn Nhan Liệt thực sự đã hạ thủ lưu tình. Tuy nhiên cách miệng vết thương khép lại không được lý tưởng cho lắm, Hoàn Nhan Chiêu đương nhiên biết này điều này như thế nào, nhưng đã đi đến đây rồi, y cũng chẳng chấp được nhiều như vậy. Ván cờ đã mở, vô luận như thế nào cũng phải đi tiếp. Thế cục này vốn là tất bại chi cục, không hề có mấy may phần thắng, thứ có thể đem ra cược cũng chỉ là cái mệnh của mình, chỉ mong có đủ tài năng để đi đến kết cục trước khi dầu hết đèn tắt, đừng rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, muốn sống không được, muốn chết không xong, đó là vạn hạnh. Cái gọi là lo lắng về sau, y thật sự vô tâm cũng vô lực!

“Thập Thất đệ!”

Hoàn Nhan Chiêu giật mình chuyển thân, Hoàn Nhan Bình? Vô sự bất đẳng tam bảo điện (1), hắc tới làm gì?

Chỉ thấy Hoàn Nhan Bình mỉm cười ngồi xuống bên giường y, thần thái lại có chút quỷ dị, “Đêm đó phụ hoàng gặp chuyện đến tột cùng đã nói những thứ gì?”

Hoàn Nhan Chiêu thật sự vô lực ứng phó với hắc, chỉ nói: “Điều nên nói ta đều đã nói, người đi hỏi Tam hoàng huynh thì sẽ biết.”

“Nên nói? Nói cách khác vẫn còn có chuyện để nói đúng không? Tỷ như...” Hoàn Nhan Bình cố ý tạm dừng một lát, thấy Hoàn Nhan Chiêu đã nhú mày mới nói tiếp, “Người cùng phụ hoàng khi đó...”

Hoàn Nhan Chiêu thân mình chấn động, sắc mặt tức khắc trắng bệch. Thần phi, ta tất lấy tính mệnh của người, con của người cũng chạy không thoát!

“Người đem ý chỉ chân chính của phụ hoàng nói cho các đại thần, ta cam đoan chuyện của người vĩnh viễn sẽ là bí mật!” Hoàn Nhan Bình không bằng được với mẫu phi của hắc, không hề đúng lúc, quá hấp tấp!

“Ta mệt rồi...” Hoàn Nhan Chiêu tuy rằng phản nộ, nhưng cũng không vì vậy mà bối rối, Hoàn Nhan Bình muốn cùng Hoàn Nhan Liệt tranh chấp thật sự rất không biết tự lượng sức mình.

“Hoàn Nhan Chiêu, người rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Chọc giận bản vương, ta phải vài tên thị vệ tới cường bạo người, xem người còn cứng rắn nổi không?” Hoàn Nhan Bình hung hăng uy hiếp y.

“Người dám!” Ngừ khí kia oán độc đến cực điểm, cuối cùng như lửa cháy.

“Người cứ xem ta dám hay không!”

“Ta sẽ xem người dám hay không!” Lúc này lên tiếng chính là Hoàn Nhan Liệt! Hắn đi đến trước hai người bọn họ, không nhìn sắc mặt Hoàn Nhan Chiêu. Lại trực tiếp phân phó Hoàn Nhan Bình, “Chiêu thân mình không khoẻ, đệ có thể đi rồi. Về sau, nếu không vấn đề gì thì đừng tới quấy rầy!”

Hoàn Nhan Bình vẫn không cam lòng.

“Ngoại công của đệ đã phụng chỉ vào kinh phục mệnh, đệ là ngoại tôn chẳng lẽ không muốn trở về thăm?”

“Cái gì? Ngoại công phụng chỉ vào kinh phục mệnh? Tại sao ta lại không biết? Ngoại công phụng chỉ của ai?” Ngoại công của Hoàn Nhan Bình nếu vào kinh chẳng khác gì đã chặt đứt niệm tưởng cuối cùng của hắn.

“Đương nhiên là phụng chỉ của ta!” Hoàn Nhan Liệt cao ngạo cười, người nhà thần phi ai cũng đều nhất gan sợ phiền phức, Hoàn Nhan Bình lại hữu dũng vô mưu, dựa vào cái gì mà dám cùng hắn tranh đấu? “Ta là tân đế, tháng sau sẽ lên ngôi. Đến lúc đó Thập ngũ đệ cần phải đổi lại gọi ta là Hoàng Thượng, đừng phá hủy cấp bậc lễ nghĩa.”

Mắt thấy còn chưa động thủ đã hảo mộng thành không, Hoàn Nhan Bình chỉ có thể bất đắc rời đi. Ngôi vị hoàng đế, chính là vọng tưởng!

“Điều hắn nói, điều Thần phi nói, có phải thật vậy hay không?” Hoàn Nhan Liệt vẫn không nhìn Hoàn Nhan Chiêu, tuy rằng quay mặt về phía y, lại chỉ nhìn ra cửa sổ.

Hoàn Nhan Chiêu im lặng không nói gì, chỉ nhìn nhìn chằm chằm vào bộ áo ngủ bằng gấm thêu công, lẳng lẳng cười. Người đã sớm nắm giữ toàn bộ cấm cung, Thần phi đem chuyện này nói cho Hoàn Nhan Bình, tự cho là thần không biết quỷ không hay, nhưng kỳ thật đều ở trong lòng bàn tay người. Hoàn Nhan Bình có thể tiến vào Ngọc Sâm Cung dễ dàng như thế cũng là ý tứ của người, là người cho hắn tới thử ta. Hiện tại người cũng biết, còn hỏi cái gì nữa?

Hoàn Nhan Liệt trong lòng lửa giận bùng lên, một cái tát dừng trên mặt y, “Thấp hèn!”

Một cái tát kia đủ khiến Hoàn Nhan Chiêu ngã xuống giường không dậy được! Thế nhưng Hoàn Nhan Liệt tâm lại sinh thương tiếc, bắt lấy đầu vai y, đem y từ trên giường kéo đến, ra sức nắm lấy y như đã phát điên, “Người lại vẫn còn mặt mũi mà sống? Người vì sao còn không chết đi? Vì sao!”

“Bóp!” Hoàn Nhan Chiêu bị đánh đột ngột, muốn nôn, lại thấy Hoàn Nhan Liệt như muốn bóp chết mình, cũng chẳng quan tâm nhiều được, cũng cho Hoàn Nhan Liệt một cái tát. “Là người vẫn không cho ta chết! Là hán vẫn không buông tha ta!”

Hoàn Nhan Liệt không ngờ y lại có hành động này, lập tức ngưng ngẩn.

Hoàn Nhan Chiêu đưa mắt nhìn lên hán, hán ý lạnh lẽo trong đáy mắt khiến cho lòng người khiếp hãi, “Người hiện tại hối hận cũng không muộn!”

“Không!” Hoàn Nhan Liệt đột nhiên lui từng bước, lại đột nhiên đánh về phía trước, chế trụ cổ tay y, tựa như người chìm dưới nước bắt được cọc rơm cứu mạng! “Không! Ta tuyệt sẽ không để cho người chết! Ta tuyệt sẽ không giết người!”

Nghe xong lời này, Hoàn Nhan Chiêu không động dung, chỉ cười. Liệt... Không, hiện tại hán phải gọi người là Hoàng Thượng, người hiện nói như vậy thì có nghĩa người đối với ta cũng đã nổi lên sát tâm! Cũng tốt, cứ nhìn xem ai sẽ thắng ai!

Giúp y đem áo gấm vừa rồi giã giụa mà bung ra cài lại cho tốt, Hoàn Nhan Liệt thở dài, ngồi xuống bên cạnh y. Nhìn bên mặt y xuất thần, bỗng nhiên ma xui quỷ khiến hỏi một câu: “Lần thứ mấy? Ngày đó chúng ta hồi cung là lần thứ mấy?”

“Đông!” Hoàn Nhan Chiêu giống như nghe được ngực bị đá lớn đập vào, thanh âm xương ngực vỡ vụn! Y hung hăng bắt lấy ngực áo Hoàn Nhan Liệt, đem hán kéo lại mình, lửa cháy trong đáy mắt có thể thiêu đốt hán hoàn toàn! “Người hỏi ta lần thứ mấy? Đã xảy ra loại sự tình này, người lại còn hỏi đệ ta, mấy, lần?”

“Chiêu...” Hoàn Nhan Liệt ra sức muốn vặn tay y ra, miệng vết thương, miệng vết thương trên người y lại nứt! Máu, máu đỏ tươi, rất chói mắt! Vì sao hán lại tự đứng hỏi điều ngu xuẩn này, thật rất ảo não! “Chiêu, bình tĩnh một chút! Thái y! Tuyên thái y!”

“Không cần!” Hoàn Nhan Chiêu lại suy sụp buông lỏng tay ra. Từ lúc bắt đầu đã dự tính sẽ phải chịu vũ nhục như vậy, không thể oán. “Thả ta đi! Phóng ta xuất cung, nếu không ta vĩnh viễn đều thật khó khăn!”

“Không được!” Hoàn Nhan Liệt không chút nghĩ ngợi liền quả quyết cự tuyệt.

“Để ta xuất cung! Ta không thể ở trong này! Ta không thể tiếp tục ở trong này thêm một khắc!” Hoàn Nhan Chiêu cũng kích động phi thường, lớn tiếng kêu lên.

“Chiêu, đừng tùy hứng! Người hiện tại ở bộ dạng này, làm sao có thể xuất cung?” Hoàn Nhan Liệt thử giảng đạo lý cho y, “Huống hồ, bên ngoài rất loạn, vạn nhất...”

“Ta không thích nghe! Lấy cớ, hết thấy đều là lấy cớ! Ta muốn xuất cung, ta nhất định phải xuất cung!” Ý niệm này đã chôn dấu nhiều năm trong lòng Hoàn Nhan Chiêu, hiện tại một lần nữa tỉnh lại, y một khắc

cũng không muốn kéo dài! “Hoàn Nhan Liệt, ta cho người biết, nếu người không cho ta đi, ta sẽ chém giết mà ra ngoài! Người biết ta có năng lực này, cũng nhất định sẽ hạ thủ được!”

Điều Hoàn Nhan Liệt có thể làm chỉ còn là chờ đợi, “Ngày mai, chờ ta sai người xử lý xong chuyện biệt viện, ngày mai sẽ cho người xuất cung.”

“Vậy ngay ngày mai!” Hoàn Nhan Chiêu ra sức gật đầu.

“Cát kỹ thứ này đi.” Hoàn Nhan Liệt đem một lọ bích huyết đan cùng với phương tử luyện chế bích huyết đan nhét vào trong tay y, “Còn Hoa Ly, ta đã phế võ công của hắn, đến tột cùng xử trí như thế nào, chính người tự lo liệu đi.”

“Cái đó ta sẽ nghĩ.” Tuy rằng xuất cung bất quá là rời khỏi cái lồng sắt nhỏ hẹp đi tới cái lồng sắt rộng hơn một chút, nhưng nếu có thể rời khỏi hoàng cung, coi như đã đạt thành một tâm nguyện lớn nhất. Y rất cực có thể rời khỏi địa phương quỷ quái này!

Còn như về sau, thật sự sẽ nghĩ cho tốt! Hoàn Nhan Chiêu gất gao cầm được bình lạnh lòng nở nụ cười. Ánh cười kia, chính là sông băng vạn năm vĩnh viễn không tan, làm người ta không rét mà run!

(1): *Vô sự bất đẳng tam bảo điện*: Không có việc sẽ không đến

45. Chương 45

Phổ phường Hội Ninh Phủ đều bắt chước theo kiểu cách của Đại Tổng, thậm chí đột ngột ngấm nhìn lại thấy cũng không khác mấy so với thành Biện Kinh. Điều này làm cho Hoàn Nhan Chiêu không khỏi có chút hoảng hốt, không biết mình đang ở đâu. Y cười mơ hồ, buông mình, vô luận mình đang ở đâu, vĩnh viễn đều không trở về được sự thật!

“Thích Thiều Thương?” Một thân ảnh quen thuộc lại vào khoảng khắc mình buông xuống kia đột ngột tiến vào tầm mắt, y vội đẩy mình ra, không hề có! Đường phố đông đúc người qua lại, không hề có bóng dáng hắn...

“Đình kiện!” Hoàn Nhan Chiêu lập tức kêu lên, y không cam lòng! Vừa rồi người kia rõ ràng là... Không thể nhìn lầm! Nhất định không! Cổ kiện còn chưa dừng lại y đã xông ra ngoài.

“Thập Thất gia! Thập Thất gia, thân thể ngài không khỏe, đừng chạy!” Nội thị vội vã chạy theo sau, Hoàn Nhan Chiêu lần này ra cung là chuyện bí mật, nên bên người chỉ có vài nội thị đi theo, ngay cả kiện cũng không phải kiện trong cung.

Hoàn Nhan Chiêu mặc kệ họ, chỉ liều mạng chạy về phía một ngõ nhỏ, vì thương thể vẫn chưa phục hồi lại

như cũ, y không thể dùng khinh công. Y chặt vật đẩy dòng người ra, một lòng hướng về dáng dấp vừa rồi nhìn thấy mà chạy như điên, quên cả nguyên nhân, quên cả mục đích, quên cả hô hấp, quên cả chính mình! Thậm chí rõ ràng dáng dấp kia đã sớm biến mất cũng không khiến y lo lắng! Muốn gặp hần, muốn gặp hần! Chỉ là muốn thấy hần! Thích Thiếu Thương!

“Thập Thất gia!” Chỉ chạy đến chỗ rẽ vào ngõ nhỏ, đã bị A Khấu như từ trên trời nhảy xuống chế trụ cổ tay.

“Buông tay!” Hoàn Nhan Chiêu kỳ thật đã không còn khí lực, tim đập thật nhanh, lực đạo kia tựa hồ muốn đánh vỡ lồng ngực! Thế nhưng y vẫn không muốn bỏ cuộc, quật cường không chịu quay lại, nắm chặt tay.

“Thập Thất gia, ngài muốn cái gì? Ta sẽ giúp ngài tìm!” A Khấu không buông tay.

Hoàn Nhan Chiêu chống tường miễn cưỡng đi từng bước về phía trước, nhưng chỉ một bước thân mình liền vô lực dựa vào vách tường trượt xuống. Muốn cái gì? Ta cái gì cũng không muốn, dù muốn cũng không có được! Tìm ai? Thích Thiếu Thương sao? Ta thật hồ đồ, hần hiện tại hần đã ở cùng với Túc Hồng Lệ, làm sao có thể đến đây? Hần vĩnh viễn, vĩnh viễn sẽ không biết... Hần vĩnh viễn đều hận ta, sau đó quên tất cả... Là chính ta tự lựa chọn, là ta giúp hần lựa chọn... Ngực đau quá, có phải vết thương lại vỡ ra không? Run rẩy chạm ngón tay vào, nắm chặt ngực áo chính mình, gian nan thở dốc, vì sao tay không có cảm giác quần áo thấm ướt, trước mắt lại toàn màu đỏ? Đau quá, thật sự đau quá!

“Thập Thất gia...” A Khấu đi đến trước mặt y, thấy thần sắc y lộ vẻ sầu thảm, giống đứa nhỏ lạc đường. Ông không đành lòng. Thứ y muốn, Tam hoàng tử thật sự có thể cho y sao? Làm Hoàng Thượng rồi thì có thể thỏa mãn y sao?... Không biết được! Thật sự không biết được! Cúi xuống chỗ y ngồi bế y lên, “Thập Thất gia, bảo trọng thân thể, ngày tháng còn dài.”

A Khấu nhắc nhở y, Hoàn Nhan Chiêu kéo nhanh áo A Khấu lạnh lùng thốt: “Có phải hoàng huynh cử người âm thầm giám thị ta?”

“Không! Là chiếu cố!” A Khấu nói không kiêu ngạo, không siểm nịnh.

Hoàn Nhan Chiêu chậm rãi buông tay, phải hay không phải thì trọng yếu sao?

Hoàn Nhan Liệt giúp y chuẩn bị biệt viện u tĩnh thanh nhã, tất cả kiến trúc đều theo phong cách Đại Tống, chỉ là bên trong bài trí gia cụ. Hoàn Nhan Chiêu đối với việc này hoàn toàn thờ ơ. Hạ nhân trong biệt viện còn có một Hoa Ly, một Hoa Ly đã bị cạo sạch râu. Hần cũng còn chưa quên lời Hoàn Nhan Chiêu từng nói. Đối với sự bất an không yên lòng của Hoa Ly, Hoàn Nhan Chiêu vẫn thờ ơ. Y chỉ gật gật đầu, thần nhiên phân phó: “Cho phép, đều lui ra đi. A Khấu, chỗ này của ta còn thiếu một người quản sự đáng tin cậy. Ta thấy người được đấy, người về bẩm báo Tam hoàng huynh một tiếng.”

A Khấu ngăn người, không ngờ Hoàn Nhan Chiêu lại có yêu cầu này. Như vậy, chuyện Tam hoàng tử phân phó chẳng khác nào đã phải chuyển từ tối ra sáng. “Thập Thất gia...”

A Khấu còn muốn biện bạch, Hoàn Nhan Chiêu lại sớm bắt ông ly khai.

Vừa đẩy cửa sổ đã thấy trăng rằm, ánh trăng tối nay vẫn vắng lặng như trước.

“Hương khiến người u uẩn, rượu khiến người xa xôi, đá khiến người sâu sắc, đàn khiến người tịch liêu, trà khiến người sáng khoái, trúc khiến người lạnh lẽo, trăng khiến người cô quạnh... Trăng khiến người cô quạnh...” Hoàn Nhan Chiêu không khỏi thì thầm. Trăng không chỉ khiến người cô quạnh, còn làm người lạnh tới tận xương cốt! Hoàn Nhan Chiêu thử đưa tay muốn chạm đến phiến quang hoa tịch liêu kia, ánh trăng lại vô tình xuyên qua những ngón tay y, lạnh thấu xương! Không biết ánh trăng nhiễm băng giá trên đầu ngón tay hay ngón tay dính hơi lạnh của trăng đêm, nhẹ nhẹ từng sợi đều lạnh lẽo trong suốt.

Thích Thiếu Thương, rốt cuộc từ khi nào thì bắt đầu, tên này đã trở thành một cái khóa, một nút thắt, một hồi kết? Khóa lại tim y, buộc lại tình y, trói cả người y? Kỳ Đình tửu quán cũ nát trên đại mạc kia, một lần gặp nhau sai lầm lại trở thành đường ngăn y cả đời không bước qua được! Không tự giác thu lại ánh mắt, Thích... Thiếu... Thương...

Bọn họ trong lúc đó, từng phát sinh chuyện gì sao? Y thậm chí chưa bao giờ nói cho Thích Thiếu Thương biết tâm ý chân chính của mình! Hết thấy qua đi, tựa hồ rõ ràng, lại mơ hồ như thế. Muốn nhớ lại, thế nhưng đã sớm vô tích khả tầm; muốn hoàn toàn lãng quên, lại đã sớm xâm nhập cốt tủy, cứ lặp lại dây dưa như thế tới tận cái chết! Vết thương tình ái trong lồng ngực chỉ sợ cả đời cũng không khép lại được, giống như một đạo ám ảnh không thể nắm bắt, tràn ngập trong từng tác không khí, cứ mỗi lần hô hấp lại không ngừng ăn mòn sâu thêm, giống như thân thể ngâm trong nước lạnh, không sao tránh được.

Thích Thiếu Thương, ngươi có biết từ sau khi bỏ đi ta đều không hề đốt đèn? Không phải đang đợi ngươi, chỉ là, không, mà là nếu tự tay mình đốt lên ngọn đèn kia, sẽ thực cô quạnh... Có thể khiến cho người khác làm, nhưng ai có thể xứng đốt đèn thay ta?

Nước chảy hoa rơi, cả hai đều quên đi... Nếu quên không được thì phải làm sao? Hay cũng giống như căn phòng này, một mảnh tối đen, cái gì cũng đều nhìn không tới, cái gì cũng đều không nắm giữ được?

Đột nhiên, bóng tối trong phòng có một ánh đèn.

Hoàn Nhan Chiêu không nổi giận, chỉ nhíu mày nói: “Ai cho phép ngươi vào? Đem đèn tắt rồi ra ngoài đi!”

“Buổi tối ngươi luôn sợ lạnh, vì sao chỉ mặc một kiện quần áo duy nhất?”

Thanh âm này... Đây là... Hoàn Nhan Chiêu hoảng hồn, đột ngột xoay người!

Người đứng ở bên bàn, tự tiện đem đèn đốt lên, không phải Thích Thiếu Thương thì là ai?

“Trăng khiến người cô quạnh, ngươi đang nghĩ tới ta, Tích Triều...” Thích Thiếu Thương đang cười, đã lại thở dài, đi từng bước về phía y, vô cùng kiên định, sự kiên định như chưa bao giờ có! “Ngươi khiến ta tìm

thật vất vả! Sao lại ngu ngốc như vậy chứ?”

Cố Tích Triều không trả lời, y không nói nổi nên lời! Chỉ mở to hai mắt thẳng tắp nhìn người kia đến gần mình, có thể nghe được âm thanh cước bộ hần, có thể nghe được hơi thở hần cùng tiếng tim đập của mình, những chuyện khác đều trở nên trống rỗng, hóa thành sương khói...

Thích Thiếu Thương rất cục đi tới trước mặt Cố Tích Triều, vượt núi băng sông, theo Kỳ Đình tử quán đến kinh thành, lại từ kinh thành đến Hội Ninh phủ, con đường này thật sự rất dài! Đưa tay muốn ôm hần, lại ôm phải khoảng không. “Tích Triều?”

Cố Tích Triều một tay chống lên cửa sổ, lão đảo lui ra phía sau từng bước, hoảng sợ lắc đầu, “Là giả, là gạt người, không có khả năng...”

“Thật là quá ngốc!” Thích Thiếu Thương chỉ cảm thấy trong lòng đắng chát, bắt lấy cánh tay Cố Tích Triều, dùng một chút lực đem hần kéo vào trong ngực mình, gắt gao giam cầm, “Còn hiện tại?”

Cố Tích Triều không trả lời, chỉ ngả đầu vào ngực Thích Thiếu Thương. Thực cũng tốt, giả cũng thế, là mộng hay là tỉnh, không thể phân định rõ ràng cũng không sao, là người thì tốt rồi! Cứ cho ta dựa vào trong chốc lát, lập tức sẽ tốt...

Trong một thời gian ngắn cả hai đều không ai nói nữa. Chia lìa nhau lâu như vậy, mỗi người đều cần có thời gian để cảm nhận sự ấm áp và chân thật của đối phương, im lặng cảm nhận.

“Tích Triều, từ nay về sau chúng ta không bao giờ... tách nhau ra nữa!” Thích Thiếu Thương gắt gao ôm lấy thân hình yếu đuối đơn bạc kia.

“Ân!” Cố Tích Triều vô thức lên tiếng.

“Về sau đừng lại gạt ta, cho dù là chuyện gì đi nữa.” Thích Thiếu Thương đưa tay nâng cằm y lên, trong mắt y ngập sương mù mê mang, thật sâu, thật nhợt nhạt, “Đáp ứng ta đi...”

Cố Tích Triều không trả lời, chỉ trầm tĩnh nhìn hần.

Thích Thiếu Thương tới khi nghĩ y đã đáp ứng, nhẹ nhàng mà vô cùng quyến luyến hôn y.

Sương mù mê mang kia rốt cuộc hóa thành nước mưa trong suốt...

46. Chương 46

“Tích Triều...” Thích Thiếu Thương hơi hơi thở dài, nhẹ nhàng hôn nước mắt trên gương mặt y. Người có biết không, ngày ấy ta chứng kiến Hồng Lệ rơi nước mắt chỉ cảm thấy đau lòng áy náy, làm cho ta tưởng như không thở nổi, ta nghĩ như vậy đã là vô cùng đau đớn. Lại không ngờ, nước mắt của người giống như dầu sôi, từng giọt từng giọt bỏng cháy trái tim ta...

“Tích Triều, đi theo ta, chúng ta quay về Lục Phiến Môn đi.” Thích Thiếu Thương lắc nhẹ y, tìm được y rồi liền dẫn y đi! Từ trước đến nay lâu như vậy, đây là điều trong lòng hắn vẫn muốn làm.

Cổ Tích Triều quay nhìn hắn, ánh mắt có chút sương mù. Quay về Lục Phiến Môn? Quá xa xôi, xa thật giống như chuyện đã cách cả một đời.

Mà Thích Thiếu Thương lại vẫn còn đang liên miên kể về kế hoạch của hắn, “Trước hết chúng ta hãy nghĩ biện pháp tìm được Văn Tình, sau đó...”

Không có sau đó! Ta sẽ không quay về Lục Phiến Môn! Cổ Tích Triều bỗng nhiên nhào tới hôn hắn, đã vùng về lại dùng sức, giống như dã thú!

Thích Thiếu Thương không dự đoán được Cổ Tích Triều hành động như vậy, về cơ bản chuyện Cổ Tích Triều chủ động thì đúng là hoang đường không thể nghĩ ngờ! Tuy rằng trong lòng có nghi hoặc, nhưng hiển nhiên không hỏi cũng biết đây là một thời cơ thật tốt. Huống hồ, trời mới biết hắn muốn y tới thế nào! Xoay người đưa y áp chế, theo cổ y hôn một đường đi xuống...

Cổ Tích Triều gât gao nhắm mắt lại, “Đem đèn tắt, đem đèn tắt...” Thanh âm vừa nhẹ nhàng vừa e thẹn kia như tiếng dây đàn rung lên giữa gió thu se lạnh, kích thích lòng người.

Thích Thiếu Thương lại ngưng lại, vết chai mỏng trên đầu ngón tay lướt qua xương quai xanh trên vai trái Cổ Tích Triều, khiến cho y một trận rùng mình. “Đây là cái gì?” Giọng hắn khàn khàn, giống như sỏi mài trên mặt đất.

Cổ Tích Triều hờ hững ngồi dậy, kéo lại áo, dấu đi vết thương dữ tợn kia, “Người lẽ ra nên nghe ta.”

“Ta hỏi người đây là cái gì?” Thích Thiếu Thương gào thét, trong mắt bùng lên lửa cháy.

Cổ Tích Triều thở dài, nhặt lên chiếc áo rơi trên mặt đất, bắt đầu mặc. “Như người đã thấy, một vết cắn.”

“Là ai?” Giọng Thích Thiếu Thương âm u, giống như gió thổi mưa giông trước bão.

Cổ Tích Triều nhanh chóng chỉnh chu lại mình, xoay người thản nhiên cười, “Trọng yếu sao?”

Lần thứ hai xuất hiện trước mắt Thích Thiều Thương, Cố Tích Triều mang một thân mình hoàng tôn quý, thậm chí dây buộc tóc cũng cùng một màu, cùng với thanh sam mặc ở Đại Tổng như thể hoàn toàn là hai người khác nhau!

“Hoàn Nhan Chiêu, Thập Thất Hoàng tử của Đại Kim quốc...” Thích Thiều Thương thì thầm nói nhỏ, tuy rằng sớm đã biết thân phận của y, dù đã chính mắt mình nhìn thấy cũng không thể tiếp nhận ngay lập tức.

“Đúng vậy!” Cố Tích Triều khoanh tay sau hần, ngạo nghễ nói, “Hoàn Nhan Chiêu mới là tên thật của ta. Cố Tích Triều, chỉ là một cái tên giả.”

Thích Thiều Thương ngừng thở trong giây lát, rồi sau đó mới yếu ớt hỏi: “Người cố ý phải không? Người cố ý mặc bộ y phục này cho ta xem, người cố ý cho ta xem cái kia..., người muốn đuổi ta đi sao?”

Cố Tích Triều có chút kinh ngạc nhướn mi, Thích Thiều Thương, so với trước kia càng miễn tuệ! “Là phụ hoàng của ta.”

“Cái gì?”

“Nơi đó, là do phụ hoàng của ta lưu lại.” Cố Tích Triều trấn tĩnh gặp ánh mắt Thích Thiều Thương, lạnh lùng cười, lại hỏi, “Vết cắn lưu lại tại chỗ này, phải xảy ra trong tình huống nào? Nghe nói Thích đại hiệp khi còn trẻ cũng có vài phần phong lưu, thậm chí hiện tại cũng có tình nghĩa sâu nặng với hoa khôi kinh thành, người nghĩ thế nào?”

“Tích Triều, không phải như thế!” Thích Thiều Thương điên cuồng nhào tới, lại ôm y vào ngực, dùng sức ôm tới mức như muốn làm đổi phương tất thổ, như phải đem Cố Tích Triều ép nát nhập vào cốt nhục mình mới thỏa lòng. “Gạt ta! Người gạt ta! Người cho ta biết, người đang gạt ta phải không?”

“Người nghĩ rằng ta sẽ lấy loại sự tình này mà lừa người?” Cố Tích Triều không có phản ứng khi bị hần ôm, không giãy giụa, cũng không đáp lại. “Lão là cha ta, nhưng lão lại cũng là hoàng đế, ngự ở trên cao! Lão muốn ta, chẳng lẽ ta có thể phản kháng? Nếu người có được quyền lực tối cao, người có thể muốn làm gì thì làm, không cần quan tâm tới lễ thường luân lí. Cho nên ta hiểu được, ta phải ở trên vạn người! ”

“Ở trong mắt ta, hoàng đế bất quá chỉ là cảm thú khoái long bào. Thế nhưng đáng tiếc là hóa ra toàn bộ người trong hoàng cung đều giống nhau.” Thanh âm Cố Tích Triều vẫn trong trẻo như trước nhưng lại lạnh lùng giống như lưỡi dao sắc lóe ánh hàn quang. “Ta biết, người sẽ không để ý những chuyện như vậy. Nhưng người nọ là phụ thân ta, phụ thân sinh ra ta, dù sao cũng có điều bất đồng, phải không? Thích Thiều Thương, người có biết ta nhiều thù hận thế nào không?”

“Vì sao? Vì sao lại nói ra? Người có thể không nói...” Thích Thiều Thương khó chịu nghĩ muốn nôn, tại sao lại là như vậy? Cố Tích Triều, một Cố Tích Triều giống như thần tiên giáng trần, người mà hần yêu sâu đậm, vẫn biết y từng phải trải qua nhiều khổ cực, nhưng vì sao lại phải là...

“Không nói?” Cố Tích Triều bỗng nhiên cười vang, “Thích Thiều Thương, người bất quá cũng chỉ như thế!

Mới vừa rồi còn luôn mồm muốn ta đáp ứng người, về sau vô luận chuyện gì cũng không lừa dối người nữa. Thế nào, hiện tại đã chịu không nổi rồi sao? Chuyện kia... Nếu ta cho người biết, phụ thân ta là do ta tự tay giết chết, chẳng hay người có tự tay thể thiên hành đạo mà giết đứa con đại nghịch bất đạo như ta đây không?”

“Người... Người giết phụ thân người?” Thích Thiều Thương vô cùng gian nan nhìn y, người trước mặt giống như không hề quen biết. Y đã giết người kia, giết người khiến y phải chịu khuất nhục, thế nhưng người đó lại là phụ thân y! Hắn nên thấy cao hứng hay nên phẫn nộ? “Hắn, hắn là phụ thân của người... tại sao người có thể nói ra chuyện giết hắn... nhẹ nhàng như vậy?”

Cố Tích Triều trấn tĩnh nhìn hắn, Thích Thiều Thương càng phẫn nộ không khống chế được, y càng cần giữ bình tĩnh! “Bộ kỳ quái lắm sao? Anh em bất hòa, phụ tử phản bội, đây vốn là tâm tính của hoàng gia, Thích Thiều Thương, người dù không nhìn quen, hắn cũng đã nghe quen, sao phải trách móc nặng nề ta?”

“Ta vốn một lòng phải trở thành người xuất tương nhập tương, sao có thể theo người? Thích Thiều Thương, đừng choáng váng. Thật vất vả mới tới lúc phụ hoàng băng hà, rốt cục ta cũng có ngày nổi danh. Giờ này phút này đứng trước mặt người chính là đệ đệ duy nhất của hoàng đế Đại Kim quốc tương lai, đứa em cùng mẹ, thân đệ đệ Hoàng Nhan Chiêu, thân phận cao quý tới mức nào? Người muốn ta cùng người trở về, trở về làm một người giữa nghìn người, vĩnh viễn chỉ là một Cố Tích Triều không thể trở mình?”

“Người đến tốt cùng... Có phải là người hay không?” Thanh âm Thích Thiều Thương khàn khàn, hắn chỉ cảm thấy yết hầu từng đợt đau đớn, đau đến nỗi hắn tưởng như không nói nổi nên lời.”Người tốt cuộc là ai? Cố Tích Triều, người đến tốt cùng là người như thế nào!”

“Thích Thiều Thương, lần này cuối cùng người cũng nói đúng! Tại trong hoàng cung này tất thấy đều là món hàng ngay cả ngư tử xà thần cũng phải kị ba phần, còn có thể xem như người sao? Đề cao ta quá!” Cố Tích Triều nhợt nhạt cười, nhẹ giọng nói: “Đã toan theo gió đến thăm, những e lâu ngọc lạnh cảm lại dừng... (1) Nếu không chịu được cảnh thanh bần nhập cốt, vậy chỉ có thể rút xuống trần ai, mục nát cùng thiên địa.”

Thích Thiều Thương chỉ cảm thấy mơ hồ đã nhìn thấy gì đó, nghe thấy gì đó, một sự thần nhiên không thể tránh được, nỗi tuyệt vọng bi thảm dồn nén, nhưng rất nhanh đã biến mất, phẳng phất như chưa từng xuất hiện. Quá nhanh, thật sự quá nhanh...

“Người hỏi ta là ai? Ta cũng muốn biết ta đến tốt cùng là ai! Nhưng có lẽ kỳ thật cũng không phải ta không biết chính mình, mà là người, Thích Thiều Thương, người không nhận ra ta! Thích Thiều Thương, người người biết vĩnh viễn đều là Cố Tích Triều của trước kia, người người yêu cũng vĩnh viễn đều là Cố Tích Triều của trước kia! Mà người trước mắt người là Hoàn Nhan Chiêu, Thập thất Hoàng tử của Đại Kim quốc, cùng với phụ thân hắn có chút việc tăng tị, cũng có thể vì để vượt lên người khác mà không chút do dự giết phụ thân mình, người biết người này sao?”

“Người biết phụ hoàng của ta phải chết như thế không? Lão đòi ta vào cung gặp lão, nửa đêm, người bảo lão muốn làm gì? Ta ăn độc vào, cho nên máu của ta cũng có độc, lão dính máu ta nên toàn thân tê liệt, bị ta đem một kiếm giết chết. Rồi sau đó, Tam hoàng huynh của ta xuất hiện, chúng ta thống đồng một mạch. Cho nên, phụ hoàng ta chính là bị thích khách che mặt giết chết, không liên quan tới ta. Đây là hoàng thất, người thấy rõ ràng chưa? Người có thể nhận ra sao, nhận ra một Cố Tích Triều như vậy?”

“Đủ rồi!” Thích Thiều Thương gào to một tiếng, muốn đánh y, nhưng làm sao mà hạ thủ được, hung hăng đẩy y ra.

Cố Tích Triều chật vật lui lại mấy bước, đập vào cạnh bàn ngã, ngọn đèn trên bàn chao đi rơi xuống, một chút ánh sáng kia nhanh chóng bị dập tắt. Thích Thiều Thương, người chung quy không giữ được ngọn đèn kia...

Y coi như không có chuyện gì, lắc đầu nhẹ nhàng nói: “Người vẫn sẽ đẩy ta ra, người ngàn dặm xa xôi theo Đại Tổng đến Đại Kim tìm ta, người nói vĩnh viễn cũng không tách khỏi ta, nhưng nguyên lai cũng không phải như vậy, liệu có thể có ngày người sẽ muốn giết ta không?... Người không trả lời được, hôm nay người đã biết tất thấy đều vượt qua tưởng tượng của người, người có thể đi rồi, Thích Thiều Thương!”

“Tích Triều...” Thích Thiều Thương cố gắng muốn lại ôm lấy hắn, Cố Tích Triều né tránh.

“Thích Thiều Thương, có thể được người tới tìm, ta cảm kích vô cùng, chùng đó đã đủ thịnh tình rồi. Nhưng thiên hạ này bữa tiệc nào rồi cũng tàn, duyên phận giữa ta và người ở kinh thành khi đó cũng đã hết. Thứ người muốn chính là anh hùng hiệp nghĩa, thứ ta cầu là ở trên cả vạn nhân, Hoàn Nhan Chiêu ta lại không phải người Tổng, ngày sau tái kiến, tất thành tử địch!”

(1) Ngã dục thừa phong quy khứ,

Hựu khảng quỳnh lâu ngọc trụ

Cao xú bất thắng hàn,

Đã toan theo gió đến thăm

Những e lầu ngọc lạnh cầm lại dừng

Trích Thủy điệu ca đầu – Tô Đông Pha (Quỳnh Chi phỏng dịch)

47. Chương 47

Cố Tích Triều nhìn theo bóng Thích Thiều Thương ra đi, không ngăn trở thêm. Ngón tay lại lặng yên nắm chặt, một luồng tơ máu theo những kẽ tay chảy xuống, tụ lại dần trên sàn. Y kiệt lực lui lại mấy bước, thân mình dựa vào vách tường chậm rãi ngồi xuống. Dem mình cuộn lại, như vậy có lẽ sẽ có chút ấm áp, cho dù chỉ một chút cũng tốt rồi...

Thích Thiều Thương, ta không thể kéo người cùng chết, người có hiểu không? Cửu Hiên Thần Long, nếu đã

là rỗng thì nên ngao du tận chân trời, không nên bị cừu hận của ta làm vướng bận, ta không thể hại người! Ta hại Văn Tình, không thể hại cả người nữa!

“Nếu đau như vậy, vì sao còn phải đuổi ta đi?” Ánh mắt Thích Thiếu Thương sáng ngời khiến người ta không thể nhìn gần, giống như một ngọn đuốc, đem bóng tối vô hạn đốt cháy đến tận cùng.

Ngực lại co rút đau đớn, đau đến nỗi y tưởng như không thể hô hấp! Cố Tích Triều chậm rãi vươn tay ra, với về phía hắn. Thiếu Thương...

“Vì sao người luôn làm chuyện tổn thương mình?” Thích Thiếu Thương đau lòng trước vết thương trong lòng bàn tay y, máu tươi vẫn túa ra, dứt khoát đưa lên môi hôn.

“Vì sao...” Cố Tích Triều gian nan mở miệng.

“Nếu không phải vì bị người lừa nhiều lần mà cảnh giác, không chừng lần này đã bị người lừa mất rồi!”

“Người nghĩ rằng ta đang lừa người?” Cố Tích Triều đột nhiên nhướn mi.

“Ta biết, ta biết... Điều Cố Tích Triều muốn đúng là phải ở trên vạn nhân, thế nhưng hiện tại, điều người muốn là báo thù! Người không muốn liên lụy ta, cho nên phải đuổi ta đi...” Thích Thiếu Thương thở dài, “Nhưng phụ thân người đã chết, Tích Triều, chúng ta ai cũng không thể tự do chọn lựa điểm bắt đầu sinh mạng của mình, ai cũng không thể lựa chọn phụ mẫu của mình. Chuyện đã qua rồi, cứ để cho nó qua đi, đừng để ảnh hưởng tới cuộc sống bây giờ. Theo ta đi, được không? Hãy quên tất cả những gì đã phát sinh ở nơi này, người sẽ hạnh phúc hơn, so với báo thù sẽ hạnh phúc hơn!”

“Ta... Ta không thể...” Lệ chợt rơi trên mu bàn tay Thích Thiếu Thương, khiến y chặt vật không che dấu kịp, “Ta không từ bỏ được, Thiếu Thương, ta không có cách nào... Ta không phải người, ta không làm được!”

“Tích Triều...” Thích Thiếu Thương tới lúc này mới thật sự cảm thấy bất lực, “Người thông minh hơn ai hết, cũng thấu hiểu hơn ai hết. Oan oan tương báo tới bao giờ, nói về đạo lý này người nhất định rõ hơn ta. Nhưng vì sao không thể buông tha chính mình? Cho dù phụ thân người đã làm gì, hắn đã chết!”

“Hắn đã chết, với ta còn chưa chết!” Nhắc tới cha của mình, Cố Tích Triều lại bừng bừng kêu lên, “Chỉ cần ta còn không chết, chuyện này sẽ không chấm dứt!”

“Vậy người muốn thế nào? Hắn cũng đã chết, hắn dù sao cũng là phụ thân người, chẳng lẽ người muốn quật thi?” Thích Thiếu Thương phần nộ quá, không hiểu nổi vì sao người thông minh một khi đã đắm vào ngõ cụt lại tuyệt vọng như vậy, làm thế nào cũng không thể kéo trở ra!

“Quật thi? Ta sẽ không làm thế, hắn đã chết, quật thi chỉ làm chính mình mệt mỏi.” Cố Tích Triều nở nụ cười vô cùng tươi đẹp, nụ cười kia Thích Thiếu Thương rất quen thuộc, thậm chí không ai quen thuộc hơn hắn! Năm đó, y thiên lý truy sát hắn, thời điểm tính kế vây bắt hắn cũng chính là nụ cười này, nụ cười

khiến người ta không rét mà run! “Hắn tuy đã chết, nhưng còn có người khác, người khác còn sống...”

“Đừng liên lụy người vô tội!” Thích Thiếu Thương lập tức nghĩ tới Toái Vân Uyên cùng Lôi gia trang, lực chế trụ tay Cố Tích Triều cũng gia tăng.

“Vô tội? Trong hoàng cung này không người nào là vô tội!” Võ công của Cố Tích Triều lúc này đã không còn giống như xưa, không hao tổn khí lực đã tránh được Thích Thiếu Thương. “Đã có chữ lợi trong đầu, chuyện gì cũng đều làm được! Người có tin hay không, dù là Tam hoàng huynh của ta...” Cố Tích Triều dựa vào vách tường chậm rãi đứng lên, thuận tay kéo xuống tấm trướng mẫu tự ở trên tường, “Trướng mẫu tự của Vương Hữu Quân!”

Thích Thiếu Thương còn chưa kịp thưởng thức, chỉ nghe “xoạt” một tiếng, tấm trướng đã bị Cố Tích Triều xé thành hai nửa!

“Tượng ‘lập mã’ gồm Đường Tam Thái!” “Choang” một tiếng, vỡ thành nhiều mảnh nhỏ!

“Thậm chí cho dù hôm nay ta đốt sạch cả biệt viện này, hẳn nhất định không nói tới lời thứ hai, xây cho ta một tòa khác càng lớn hơn, càng xa hoa hơn!” Cố Tích Triều khinh thường cười, “Nhưng nếu ta và hắn xung đột về lợi ích, hẳn sẽ không do dự mà hy sinh ta, thành toàn cho chính mình! Đây là hoàng thất, đây là mị lực của hoàng quyền, có thể diệt sạch nhân tính của con người! Nhất vô tình đế – vương – gia! Nếu ta đã sinh ra ở đế vương gia, vận mệnh ta đã sớm định đoạt rồi!”

“Người đang bắt chính mình chôn theo cùng cừu hận của mình!” Thích Thiếu Thương liềm mạng bắt lấy Cố Tích Triều tưởng chừng đã phát điên, rống lớn nói, “Đáng sao? Đáng sao?”

“Nếu quả thực như lời người nói, chẳng qua cũng chỉ là cái mạng của ta...” Cố Tích Triều quá mệt mỏi, giọng nói dần dần hạ thấp, xa xôi lạnh lùng, “Thích Thiếu Thương, người đã từng thử qua cảnh người người yêu thương nhất bị người thân nhất của người đem ra làm công cụ áp chế người chưa? Người đã bao giờ bị buộc uống máu tươi của người sống? Người đã bao giờ phải chọn ra thứ khiến người vui mừng ở giữa hai loại hình cụ? Người biết cảm giác thứ chảy xuôi trong huyết mạch không phải máu mà là vận băng thì như thế nào không? Người có hiểu thế nào là tình cảnh sống không được, chết không xong? Liệu người có thói quen sống cùng nỗi sỉ nhục khi toàn bộ lòng tự tôn đều bị đập nát?”

Y xoay người không nhìn Thích Thiếu Thương, những ngón tay nắm chặt song cửa sổ, giống như đó là thứ duy nhất y có thể dựa vào. Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu trên người y, lộng lẫy như nước lan tỏa, trong không trung có luồng sương lượn lờ, vặn vẹo, dây dưa. Ánh trăng mê ly, bóng người cũng mê ly. Tất cả đều khiến Cố Tích Triều thoát nhìn vừa lạnh lẽo vừa quý mị, tựa hồ y là lệ quỷ trốn tới từ địa ngục, không thuộc nhân gian. “Ta không có khả năng buông tha, thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền!”

Thích Thiếu Thương không thể nói thêm lời nào nữa! Đây là lần đầu tiên Cố Tích Triều đem vết thương dưới đáy lòng mình xé mở cho hắn xem, cừu hận dồn nén trong lòng y sâu như vậy, y không có khả năng vì bất cứ ai mà thay đổi! Nếu cưỡng chế bắt y đi, y cũng sẽ không khoải hoạt, thậm chí có thể bức y điên! Như vậy chẳng lẽ cứ phải trở mặt nhìn y càng lúc càng lún sâu sao? Năng lực Cố Tích Triều hẳn rất rõ ràng, y không chỉ sẽ hại chính mình, càng có thể hủy thiên diệt địa đem chôn cùng cừu hận!

“Ta không thể... Thích Thiều Thương, người đi được rồi! Coi như người chưa từng biết Cố Tích Triều ta, sau này, trên đời này cũng không còn Cố Tích Triều nữa!” Thanh âm của y, tan vỡ!

“Không! Ta ở lại!” Thích Thiều Thương đi lên trước, từ sau lưng ôm chặt lấy y. “Người không đi, ta cũng không đi. Ta chờ người, đợi người cho tới ngày người muốn đi, chúng ta sẽ cùng nhau đi!” Dùng sức vặn ngón tay y ra, từng ngón từng ngón. Vội vã gỡ những ngón tay nắm chặt trên song cửa tới mức xuất hiện vết máu, vậy mà chúng vẫn nắm chặt lấy! “Tích Triều, buông tay, là ta, không phải sợ...”

Hỗn độn hôn y, bờ môi của y nhẹ nhàng run rẩy, sắc diện tái nhợt lại nhiễm một tầng bụi nhợt nhạt, như tro còn sót lại của sen xanh cháy rụi trong nước, gió thổi không tiêu tan, lửa vĩnh viễn thiêu đốt... “Lạnh không? Ta ở đây, có ta ở đây... Không lạnh, sẽ không lạnh nữa...”

Cố Tích Triều ôm chặt lấy cổ Thích Thiều Thương, y không phải không biết cần đáp lại như thế nào, y càng hiểu được y phải cự tuyệt. Chỉ là... Hỗn loạn, hết thấy đều hỗn loạn, thời gian hỗn loạn, không gian hỗn loạn, con người hỗn loạn, suy nghĩ cũng hỗn loạn...

Tình ý miên man, như nước, cũng như lửa, quán quýt si mê không buông, đem y chôn vùi giữa khói lửa hồng trần mười tượng, tro tàn Ưu đàm bát hoa (*) miền cực lạc, với y, vĩnh viễn cũng chỉ là tro tàn...

“Núi đao biển lửa cũng tốt, mười tám tầng địa ngục cũng tốt, ta đều phải cùng người xông vào một lần...” Trong những mẫu trí nhớ vụn vụn, dường như Thích Thiều Thương từng nói như vậy khi giữ lấy y trong một khắc kia.

Mười ngón tay đan vào nhau, cứ như điều đó khiến tâm có thể càng gần sát. Âm thanh thở dốc, âm thanh thân thể ma sát, nổi thống khổ rên rỉ bị đè nén...

“Cả đời này sẽ như vậy, mãi mãi không rời nhau, không chia lìa...”

Người sẽ hối hận... Cố Tích Triều không tin, Thích Thiều Thương, người sẽ hối hận...

Tay nắm chặt tay Thích Thiều Thương, khát vọng, tuyệt vọng...

(*) *Ưu đàm bát hoa*: Ưu đàm là một loại cây có hoa nhưng là loại cây thiêng. Phật giáo thường lấy hoa Ưu đàm làm biểu tượng khi nói tới Phật đản sanh. Theo quan niệm Phật giáo, đây là loài hoa linh thiêng, cực kỳ quý hiếm ba ngàn năm mới nở một lần, là điềm lành, mang ý nghĩa hy hữu, hiếm có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-tham-thien-truong-dang>